

ဖောင်ခိုင်ခန့် ရေပြည်ကောက်သေတ္တာပြန်ပျား

〈စ တု ထ အ ကိုင်〉

ရေပြည့်ရေတံဆိပ်ပေးပြန်ဖူး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆/၉၈/ (၉)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၂/၉၈/ (၉)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

နေလတ် (ဆေး-၁)

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်

တန်ဖိုး

၂၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၁၀၀၀

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးကျော်မိုးစိန် (မြ - ၀၃၁၃၇)၊ အောင်သာအောင်ဆက်၊

အမှတ် (၁၇၂)၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (မြ - ၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်း ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် (၁၇)၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် (၃၂)၊ ပတ္တမြားလမ်း၊ ကျိုက္ကဆံ ရပ်ကွက်၊

ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၅၄၅၁၀၇

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ထီးချိုင့်မြို့၊ တည်တောဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အမှာစာ	
၂။	စာရေးသူ၏ အမှာ	၁၃
၃။	ငရဲမိတ်ဆက်နိဒါန်း	၁၈
	- သိဗ္ဗိဒရဲ	၂၁
	- ကာလသုတ်ငရဲ	၂၂
	- သဗ္ဗာတငရဲ	၂၄
	- ရောရူဝငရဲ	၂၆
	- မဟာရောရူဝငရဲ	၂၇
	- တာပနငရဲ	၂၈
	- မဟာတာပနငရဲ	၂၉
	- အဝီစိငရဲ	၃၁
၄။	ငရဲပြည်သို့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နာရီ	၃၈
၅။	ငရဲပြည်မှ ပြန်လာသူ	၆၂
၆။	ယမမင်း ပြန်လွတ်သူ ဦးနီတွတ်	၇၆
၇။	ယမမင်းထံမှ ပြန်လာသူ	၉၇
၈။	သေရွာပြန် ဦးဘအေး	၁၀၆

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၉။	နတ်ပြည်ရောက်ခဲ့သူ	၁၂၆
၁၀။	ဥဿဒဇရဲပြန် ဒေါ်ပါရမီ	၁၃၂
၁၁။	ယမမင်းသတိပေးခဲ့ရသော ဘကြီးစော	၁၄၉
၁၂။	ဇရဲပြန်မှတ်တမ်း	၁၆၆
၁၃။	လက်ပံတောဇရဲက ပြန်လာသူ ဦးဖိုးလူ	၁၇၆
၁၄။	လယ်ထွန်ရင်း ဇရဲပြည်ရောက်သူ	၁၈၅
၁၅။	နေ့စံ၍ ညခံရသူ	၁၉၆

“စာရေးသူ၏ဆုတောင်း”

က္ကမိနာ ပုညကမ္မေန၊ ဘဝေ တိဟေတုက္ကဋ္ဌော။
 ဇေနတိက္ခဂန္ထိရာ ပုထု နိဗ္ဗေဓ ပညဝါ။
 ပရမိဿရိယော သောဟံ၊ ပရပွဝါဒမဒ္ဒနော။
 ဗောဓိပတ္တော ဒုက္ခမုတ္တော တာရေမိ ဒုက္ခိတေ ဇနေ။

ဤ “ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ” စာအုပ်ကို ကုသိုလ် စိတ်မှန်း အာရုံလွှမ်း၍ ရေးသားရသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ကြောင့် ဘဝများစွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသည်ရှိသော် တိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌ မြတ်သော ယောက်ျားအဖြစ် ပဋိသန္ဓေနေရသည်ဖြစ်၍ လျင်သောပညာ၊ ထက်သောပညာ၊ ခက်ခဲနက်နဲသောပညာ၊ မြေကြီးထူနှင့် တူသော ပညာ၊ ထိုးထွင်းသိတတ်သောပညာ ဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် အကျွန်ုပ်သည် တရားသဖြင့် ကြီးစိုးရသော အကြီးအကဲအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသူတို့၏ မှားယွင်းသော မိစ္ဆာအယူတို့ကို ပညာဖြင့်ပယ်ဖျောက်နှိမ်နင်းနိုင်သူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ ကင်းလွတ်လျက် ပကတိသာဝကဉာဏ်ပညာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ များစွာသော ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ဒုက္ခဟူသမျှ ကင်းငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့အရောက် ခရီးပေါက်အောင် ကယ်တင်နိုင်ရပါလို၏။

မောင်ခိုင်ခန့်.

“နှလုံးသားမှသစ္စာစကားဦး”

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ
ပိုင်းဝန်းကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့သည့်ကျေးဇူးတော်ရှင် နိုင်ငံတော်
ဩဝါဒစရိယ၊ မြန်မာစာဩဝါဒါစရိယ၊ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ
ဇောတိကဓဇ ထီးချိုင့်မြို့တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီး၊
ကသာဆွေဝင်း(အရှင် ဝါယာမိန္ဒ၊ ငါးတဲလေးကျောင်း)နှင့်
မြတ်ပန်းဝေဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ဦးဝင်းတင်နှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်မြတင်(ဝင်းမြန်မာအေ့ဖ်ဆက်)၊
ဦးကျော်ခဲ (ဇွဲမာန်ဓာတ်ပုံ) ဓာတ်ပုံကျွမ်းကျင် (၂)
ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးရုံး၊ ထီးချိုင့်မြို့တို့အား
ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါကြောင်း နှလုံးသားမှ
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရင်တွင်းသစ္စာ စကားဦးဖြင့် ကမ္ဘာ့ထိုး
ကာ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပေသည်။ ။

မောင်ခိုင်ခန့်

ထီးချိုင့်မြို့- တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမှာ

(ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ခြင်းကြောင့်)

ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သောအမှု - ကာယကံ၊ နှုတ်ဖြင့် ပြောဆို အပ်သောအမှု - ဝစီကံ၊ စိတ်ဖြင့် ကြံစည်ပြုလုပ်အပ်သောအမှု - မနောကံဟူ၍ ကံသုံးပါး ရှိခဲ့သည်။

ထို ကံသုံးပါးတို့တွင် မျက်မြင်အားဖြင့် ကိုယ်ဖြင့် ကျူးလွန် သော ကာယကံအမှုသည် အားကြီး၏။ ကာယကံမှုကြောင့် နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုအပ်သော ဝစီကံမှုသည် အားကြီး၏။ ဝစီကံမှုကြောင့်စိတ်ဖြင့် ကြံစည်ပြုလုပ်အပ်သော မနောကံမှုသည် အားကြီးပါ၏။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်အားဖြင့် သုံးပါးသောကံတို့တွင် မျက်စိအမြင်မှာ မနောကံ သည် လွန်စွာ နူးညံ့လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် အကျိုးပေးသည်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့ အားနည်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆဖွယ် ရှိ၏။ သို့သော် အမှန်တကယ်အကျိုးပေးရာ၌ကား မနောကံသည် ကာယကံ၊ ဝစီကံ တို့ထက် သာလွန်လှလေ၏။ မနောကံသည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သည် လည်း မဟုတ်၊ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုသည်လည်း မဟုတ်သော်ငြားအပြင်း ထန်ဆုံးသော ကံကြီးဖြစ်ပါသည်။

လောက၌ အပြစ်အကြီးမားဆုံးတရားကား အဘယ်ပါနည်း ဟု မေးခဲ့လျှင် အဖြေကား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသော အယူမှားပင်ဖြစ်ပေ၏။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသော အယူမှားသည်ကား၊ ကာယကံလည်း မဟုတ်၊
ဝစီကံလည်းမဟုတ်၊ မနောကံဟူသော စိတ်အမှုပါတည်း။ ထိုစိတ်
အမှု အယူမှားသည်ငါ၏ကိုယ်ဟူသော သက္ကာယဓိဋ္ဌိမှစ၍ သဿတ၊
ဥစ္ဆေဒ စသောအားဖြင့် တစ်စတစ်စ ရင့်ကျက်ခဲ့လေရာ၊ ဥစ္ဆေဒ
ဟူသော အယူသည်ကား အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဥစ္ဆေဒဆိုသည်
မှာ သတ္တဝါတစ်ယောက် ပျက်စီးကွယ်လွန်ပြီး နောက်ဘဝ၌ မဖြစ်
ဟူသော အယူပင်တည်း။ ထိုဥစ္ဆေဒဝါဒကို စွဲ၍ ဆယ်ပါးသော
နတ္ထိကမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပွားလာ၏။ နတ္ထိကမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ၁၀-ပါး ဆို
နတ္ထိကမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပွားလာ၏။

- ၁။ နတ္ထိ ဒိန္နံ = အလှူငယ်ပေးလှူ၍ အကျိုးမရှိ။
- ၂။ နတ္ထိ ယိဋ္ဌံ = အလှူကြီးပေးလှူ၍ အကျိုးမရှိ။
- ၃။ နတ္ထိ ဟုတံ = ပူဇော်၍ အကျိုးမရှိ။
- ၄။ နတ္ထိ ကမ္ပံ = ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံဟူ၍ မရှိ။
- ၅။ နတ္ထိ ဣဓ လောကော = ဟိုဘဝက စုတိ၍ ဖြစ်လာသောသူ ဟူ၍ မရှိ။
- ၆။ နတ္ထိပ ရောလောကော = ဤဘဝမှ စုတိ၍ နောက်ဘဝဖြစ် သည်ဟူ၍ မရှိ။
- ၇။ နတ္ထိ မာတာ = မိခင်၏ ကျေးဇူးမရှိ။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၉

- ၈။ နတ္ထိ ပိတာ = ဖခင်၏ ကျေးဇူးမရှိ
- ၉။ နတ္ထိ သြပပါတိကော = ထင်ရှားဖြစ်သော နတ်မရှိ၊ ငရဲမရှိ။
- ၁၀။ နတ္ထိ သမဏဗြဟ္မဏာ = တရားကျင့်၍ ကိလေသာငြိမ်းသူ ကင်းသူ မရှိ။

ဤ တရား ၁၀-ပါးကား နတ္ထိက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်လေသည်။ အကြင်သူသည် ဤ ၁၀-ပါးသော တရားတို့ကို သက်ဝင် ယုံကြည်ငြားအံ့။ ခိုင်မြဲသော နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သော အခါ အမှန်ဧကန် အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်ရပါသည်။

လူ့လောကမှ ကွယ်လွန်သည်၏ အခြားမဲ့၌ အမှန်တကယ် အဝီစိအထိ ပို့ဆောင်မည့် ကံကြီးတို့ကို (ပဇ္ဇာနန္တရိယကံကြီး)ဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။ အလွန်ကြီးလေးသော ကံဖြစ်၍ (ဂရုကံ) ဟူ၍လည်း ခေါ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ကား-

- ၁။ မာတုဃာတက - အမိရင်းကို သတ်သောကံ
- ၂။ ပိတုဃာတက - အဖရင်းကို သတ်သောကံ
- ၃။ အရဟန္တဃာတက - ရဟန္တာကို သတ်သောကံ
- ၄။ လောဟိတတုပ္ပါဒ - ဘုရားရှင်အား သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောကံ
- ၅။ သံဃဘေဒက - ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကံ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဤဂရုကံငါးပါးအနက် (တစ်ပါးပါး) ကျူးလွန်မိသောသူသည် ကွယ်လွန်သည်၏ အခြားမဲ့၌ အဝီစိငရဲကျ၍ ကမ္ဘာပျက်သည့်တိုင်အောင် အဝီစိ၌ ခံကြရလေသည်။ သို့သော် ဤဂရုကံကျူးလွန်သူတို့သည် ကမ္ဘာပျက်လျှင် ကံကုန်ဆုံးလေသည်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကံရှိသောသူများကား ကမ္ဘာပျက်သော်လည်း အဝီစိမှမလွတ်ဘဲ၊ မကျွတ်ဘဲ အခြားမပျက်သော ကမ္ဘာသို့ ကူးပြောင်း၍ ငရဲခံကြရပါသည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကံသည် ဤမျှလောက် ဆိုးဝါးလှပါသည်။ လောက၌ မီးဟူသမျှ ပူသည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ငရဲမီးကား ပကတိသော မီးထက် ပိုမို၍ ပူပါသည်။

အလွန်စေးထန်းသော ရေသဖန်းသား အစိမ်းများကို စုပုံ၍ နှမ်းစေ့ခန့်မျှလောက်သော ငရဲမီးပစ်ထည့်လိုက်ပါက အလွန်စေးထန်းသော ရေသဖန်းသားပုံသည် ခဏချင်းပင် ပြာကျသွားစေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငရဲခံရသူကား အဘယ်မျှလောက် ဆင်းရဲရှာမည်ကို သိသာနိုင်ပါသည်။

မဟာနိပါတ်တော်လာ တေမိယ မင်းသားသည် ရှေး တစ်ခုသော ဘဝက နှစ်ပေါင်း ၂၀- မင်းလုပ်ခဲ့ရဖူးခြင်းကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ငရဲ၌ ကျခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းလုပ်ရမည်ကို ကြောက်လန့်၍ စကားပင် မပြောဘဲ နေခဲ့ဖူးပါသည်။

ကံအရာကို လောက၌ အလွန်သိရန် ခက်ခဲလေသည်။ မိမိတို့သည် အတိတ်ဘဝကို မမှတ်မိတော့၍ ငရဲဆိုသည်ကိုလည်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၁

မသိ၊ ဟိုဘဝက ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း မသိ၊ သို့သော် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်အရ လောက၌ နတ်ပြည်ရှိသည်။ ငရဲပြည်ရှိသည်ဟု သိခဲ့ကြသည်။

ထိုနတ်ပြည်၊ ငရဲပြည်တို့သည်ကား အကြောင်းမဲ့ တည်နေကြသည်မဟုတ်။ မကောင်းမှုပြုသူအတွက် ငရဲပြည်သည် တည်နေသကဲ့သို့ ကောင်းမှုပြုသူအတွက် နတ်ပြည်သည်တည်နေကြပါသည်။

ထိုသို့ တည်နေသော ငရဲပြည်၊ နတ်ပြည်သို့ အဘယ်သူများ ရောက်ဖူးကြပါသနည်းဟု မေးတတ်ကြပါသည်။

စာစကားနှင့် ဖြေရသော် နေမိမင်းကြီးသည် ငရဲပြည်ကိုရော၊ နတ်ပြည်ကိုရော ရောက်ဖူးပါသည်။

ယခုခေတ် အချို့သော စာတတ်လူကလေးများက ဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်စဉ် ၅၅၀-ကို အမှန်တကယ်ဖြစ်ရပ်ဟု သဘောမထားကြဘဲ (ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့ ဆန်ဖွတ်သည့် အဘိုးအို ဟောကြည့်ပါဆို ဆိုသာဆို ပိုမိုတဲ့စကား၊ ကလေးအငိုတိတ်အောင်၊ အရိပ်အရောင်ပြတယ်၊ ဖိုးလနတ်သား) ဆိုသကဲ့သို့ ပုံပြင်ဟု သဘော ထားတတ်ကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် မောင်ခိုင်ခန့် စီစဉ်သော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန် ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ စာအုပ်သည် အလွန် ဖတ်ရှုရန် သင့်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော “ကံနှင့်ကံ၏ အကျိုးကို သက်ဝင်ယုံကြည်သော ကမ္မသကတာ သမ္ပဒိဋ္ဌိဉာဏ်” တိုးပွားလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

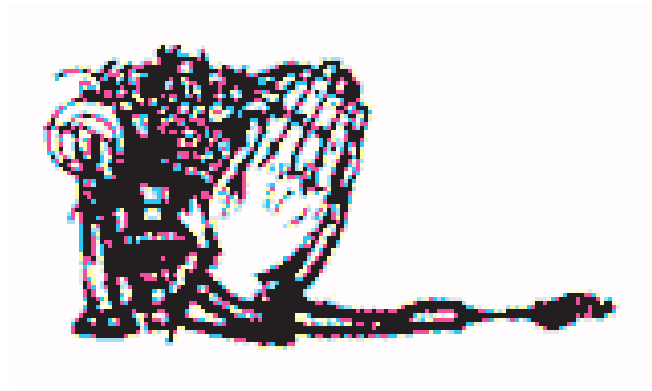
ဘဒ္ဒန္တ ဒေဝိန္ဒာမိပတိ

(ထီးချိုင့်မြို့-တည်တောဆရာတော်)

နိုင်ငံတော်ဩဝါဒစရိယ၊ မြန်မာစာဩဝါဒစရိယ

အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ

ထီးချိုင့်မြို့။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၃

စာရေးသူ၏အမှာ

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရား၏ လက်ညှိုးတော်ပေါ်၌ ရှိသော မြေမှုန့်အရေအတွက်ရှိ လူတို့သည် လူ့ဘဝမှ သေလွန်၍ လူ့ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိ၏။ ဤ မဟာပထဝီ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ ရှိသော မြေမှုန့်အရေအတွက်ရှိ လူသတ္တဝါတို့သည် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ရပေ၏”

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အမေးစကားကို ပထဝီသုတ်တော်၌ ပြန်လည်ဖြေကြားတော်မူခဲ့သည့် ငရဲကျရောက်သည့် အရေအတွက်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အထက်ပါစာစုကို စာရေးသူ ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ထို့အတူ လူကြီးမိဘ၊ ဆရာသမားများက “အဲဒါမလုပ်နဲ့၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်” စသည်ဖြင့် ပြောဆို ဆုံးမသည်ကို မကြာခဏ ကြားခဲ့ရသည်။ “ငရဲ”ဟူသော ဝေါဟာရစကားဖြင့် နီးစပ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် “ငရဲ” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဂဃနဏပင် မသိရှိခဲ့ပေ။

မိဘများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များပီပီ စာရေးသူအား နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပို့လွှတ်၍ ဘာသာရေးစာပေများကို လေ့လာသင်ယူစေခဲ့သဖြင့် ငရဲအကြောင်းကို သိရှိခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်၍ ကြီးပြင်းလာသည့်အခါမူ ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းစာအုပ်မျိုးမျိုးနှင့် ဆရာတော်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ကြီးများ၏ ဟောကြား သွန်သင်မှုကြောင့် ငရဲအကြောင်းကို ကျကျ နန လေ့လာခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

ထို့အတူ စာရေးသူသည် ကျောင်းသားဘဝက မိုင်-၅၀၀ လေ့လာရေးခရီးသွားစဉ်ကလည်းကောင်း၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် သို့ အစိုးရတာဝန်ဖြင့် ရောက်စဉ်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ၁၉၈၃-ခုနှစ်က လယ်ယာနှင့်သစ်တောဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ကြီး၏ ဧည့်သည် တော်အဖြစ်နှင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ ထူးချွန်သူများ လေ့လာရေးခရီး သွားစဉ်ကလည်းကောင်း ကျေးရွာ၊ မြို့နယ်အသီးသီးတို့မှ သေရွာ ပြန်တို့၏ အကြောင်းကို စကားမစပ် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်ကို ကြားသိ ခွင့်ရခဲ့သည်။

သေရွာပြန် လူပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးအနက် ထူးခြားစွာ ကြားရ သည့် ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်တို့အကြောင်းကို စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့်အလျောက် အထူးလေ့လာ မှတ်သားခဲ့သည်။ သေရွာပြန်များအနက် ငရဲခွေး အလိုက်ခံရသူ၊ ငရဲမီး ဝိုင်းခံရသူနှင့် ငရဲဘုံသို့ ကျရောက်ခဲ့သည့် လူဦးရေအရေ အတွက်မှာ အလွန်နည်းပါးလှသည်။ အနှစ်သုံးလေးဆယ်အတွင်း ၌ စာရေးသူ ကြားသိခွင့် ရရှိခဲ့သည်မှာ ၁၀ ယောက်ပင် မပြည့် ပေ။ သို့အတွက် ငရဲပြန်တို့အကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်မြောက် ရန် စာရေးသူ သိရှိ ကြားသိခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရာများ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၅

အပါအဝင် ထီးချိုင့်မြို့ တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ကသာဆွေဝင်းတို့၏ အင်အားဖြည့် ကူညီမှုဖြင့်သာ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစု စီစဉ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငရဲဘုံသို့ ကျရောက်ခံစားနိုင်သူများမှာ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် (တစ်မဂ်တစ်ဖိုလ်) မဖြစ်သေးသူ၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများ အားလုံး ပါဝင်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌ ကျင်လည် ကြကုန်သော သတ္တဝါမှန်သမျှ အကုသိုလ်စရိုက်ဆိုးများကို ပြုကျင့် ဆောင်ရွက်မိပါက အပြစ်အလေးအပေါ့အလိုက် ငရဲဘုံသို့ ကျရောက် ခံစားရမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်သည်။

ငရဲဘုံသို့ ကျရောက် ခံစားရမည်ဆိုပါက ရှေးဦးစွာ နှောင်ဖွဲ့ ချည်နှောင်မှု ငါးမျိုးကို ခံရခြင်း၊ ဓားမ၊ ပဲခွပ်တို့ဖြင့် ရွှေခံရခြင်း၊ ရထား၌ အကခံရခြင်း၊ သံမီးတောင်ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းခြင်း၊ ကြေးအိုးတွင်း၌ ပွက်ပွက်ဆူလျက်ရှိသည့် သံရည်ပူအိုးအတွင်းသို့ ချခံရခြင်း၊ မစင်ပုပ်တို့နှင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ဘင်ပုပ်ငရဲသို့ ရောက်ရှိရခြင်း၊ ရှားမီးကျိုးများထက် အတိုင်းအဆမရှိ ပူသော ပြာပူငရဲသို့ ကျရောက် ခြင်း၊ ငရဲခွေး၊ ကျီး၊ လင်းတများရှိရာ ဓားသွားများကဲ့သို့ အရွက်ရှိသော လက်ပံတောငရဲသို့ ရောက်ရှိခြင်း၊ သံလျက်များနှင့် တူသည့် အရွက်များရှိရာ သံလျက်တောငရဲသို့ ဝင်ရခြင်း၊

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

စပ်, ငန်, ခါးသော ရေရှိသည့် မြစ်ချောင်းသို့ ကူးခပ်ရခြင်း၊ သံချောင်း သံတံကျင်များ ပါးအတွင်းသို့ ထိုးခံရခြင်း၊ သံရည်ပူများ ပါးစပ်အတွင်းသို့ အသွင်းလောင်းခံရခြင်းစသည်တို့အပြင် ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်၏ အောက်ဆုံးအထပ်ဖြစ်သည့် အဝီစိငရဲသို့ ပစ်ချခံရ တတ်ပါသည်။

ထို့အတူ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ငရဲဘုံ၌ ခံစားရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဥပမာပြု ဟောကြားတော်မူရာတွင် “သူခိုး တစ်ယောက်ကို ဘုရင်က အပြစ်ပေးရာ၌ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ် တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တစ်ကြိမ်စီတွင် လှံချက်တစ်ရာ ထိုးစေသည်။ လှံချက် (၃၀၀) ထိုးသဖြင့် ခံစား ရသည့် ဝေဒနာဒုက္ခဆင်းရဲသည် ငရဲဘုံ၌ ခံစားရသည့် ဝေဒနာ ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် မယှဉ်သာ။ ဆီးစေ့နှင့် ဟိမဝန္တာတောင်ကဲ့သို့ ကွာ ခြားလှသည်” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ ငရဲဘုံသို့ ကျရောက်ခံစားရမည့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ဝေဒနာများကို ဖတ်ရှုစဉ်းစားမိတိုင်း ငရဲသို့ ကျရောက်ခံစားရ စေမည့် အကုသိုလ်အမှုကိစ္စ၊ ဒုစရိုက်ဆိုးများကို ရှောင်ကြဉ်သင့် သည်။ ထို့အတူ ပြုမိခဲ့သမျှသော အကုသိုလ်အမှု ကိစ္စများကို လည်း နောင်တစ်ဖန် ပူပန်မှု မဖြစ်စေဘဲ ကုသိုလ်တရားများကို ပွားများအားထုတ်ရန် အထူးလိုအပ်လှပေသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၇

သို့ပါ၍ စာရေးသူအနေဖြင့် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အပါယ် ငရဲဘုံကို တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စေပြီး နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်သည့် ကုသိုလ်ဘာဝနာတရားများ ပွားများအားထုတ်စေရန် အလို့ငှာ “ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန် ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ” စာအုပ်ကို ကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

မောင်ခိုင်ခန့်.

ကြည်လှမောင်စာပေ

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ငရဲပိတ်ဆက်နိဒါန်း

“ငရဲဆိုတာ ချို(ဂျို)နဲ့လားဟေ့”

ယခုခေတ် လူကြီး လူရွယ် လူငယ်အချို့တို့သည် အထက် ပါ စကားရပ်ကို အသုံးပြု၍ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြား တော်မူခဲ့သည့် အပါယ်လေးဘုံအနက်မှ “ငရဲဘုံ”ကို မထေမဲ့မြင် ပြုလာကြသည်။ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့စွာဖြင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်စရိုက်ဆိုးများကို ပြုကျင့်လာကြသည်။

ထို့အတူ ငရဲဘုံနှင့် ပတ်သက်၍ “ငရဲဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာရောင်ရှိလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာရှိလဲ၊ ငရဲဘုံကို ပြစမ်း၊ အလုံးလား၊ အပြားလား” စသည်ဖြင့် ကတ်တီးကတ်ဖဲမေးလာကြသည်။ သို့ပါ၍ စာရေးသူအနေဖြင့် ယနေ့ခေတ် လူကြီးလူရွယ် လူငယ်အားလုံး တို့အား ငရဲနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၉

ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျမ်းဂန်များ အဆိုအမိန့်အရ ငရဲဟူသည် ချမ်းသာခြင်းကင်းသော ဘုံဘဝပင်ဖြစ်သည်။

လောကန္တငရဲနှင့် လောကီက ငရဲဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိသည်။

လောကန္တက ငရဲသည် အရွယ်ပမာဏအားဖြင့် မိုင်ပေါင်း ၁၀၁၆၀၀-မိုင်(ယူဇနာပေါင်း ရှစ်ထောင်) ခန့် ကျယ်ပြန့်သည်။ ဖိုခနောက်ဆိုင် စကြဝဠာ သုံးခုအကြား၌ တည်ရှိသည်။ အထက်၌လည်း အပိတ်မရှိ၊ အောက်၌လည်း အခံမရှိ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ မရှိ၊ မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သည့် အမှိုက်မှောင်များဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည်။ ဘုရားအလောင်းတို့ ပဋိသန္ဓေ ယူသော ကာလ၌သာ အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ငရဲသား အချင်းချင်း မြင်ရသည်။

လောကန္တကငရဲဘုံသို့ ကျရောက်သူများမှာ အမိ အဖနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့အား မရိုမသေပြုသူများ၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာသူများနှင့် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သတ္တဝါတို့အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့သည် လောကန္တကငရဲဘုံတွင် အချိန်ကာလ ရာထောင်သိန်းသန်းမက မဆုံးနိုင်သော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားကြရလေသည်။

လောကီကငရဲတွင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နှင့် ငရဲငယ်ပေါင်း ၁၂၈ ခု ရှိသည်။ ငရဲကြီးတစ်ခုစီ၏ တံခါးဝ လေးခုစီတွင် ငရဲငယ် လေးခုစီ ဝန်းရံထားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

လောကီကဏ္ဍတွင် ပါဝင်သည့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ (၁) သိဗ္ဗိင်းငရဲ (၂) ကာလသုတ်ငရဲ (၃) သဃိတငရဲ (၄) ရောရုဝငရဲ (၅) မဟာရောရုဝငရဲ (၆) တာပနငရဲ (၇) မဟာတာပနငရဲ (၈) အဝိစိငရဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်သည် သိပ္ပံပညာရှင် များ၏ အဆိုအမိန့်အရ မိုင်အရေအတွက်အားဖြင့် သန်းပေါင်း ၂၆၀၀၀၀- ရှိသည့် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ထုထည်အတွင်း၌ တည်ရှိ သည်။ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်သည် အထက်အောက် အစဉ်လိုက် အဆင့် ဆင့် တည်ရှိသည်။

သိဗ္ဗိင်းငရဲသည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏အောက် မိုင်ပေါင်း-၁၉၀၅၀၀ မိုင် (ယူဇနာပေါင်း ၁၅၀၀၀)ခန့် အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ ထို့ အတူ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်တို့၏ အကွာအဝေးမှာ တစ်ထပ်နှင့်တစ်ထပ် မိုင်ပေါင်း ၁၉၀၅၀၀ - မိုင်စီ ကွာဝေးကြသည်။

ငရဲကြီးများ၏ တည်နေဟန်မှာ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် တည် ရှိသည်။ အလျားနှင့် အနံမှာ မိုင်ပေါင်း ၁၂၇၀-မိုင်ခန့်၊ ယူဇနာ- ၁၀၀-စီ ရှိကြသည်။ သံမြေထုပေါ်တွင် သံနံရံ၊ သံအမိုးအကာများ ရှိသည်။ သံနံရံထုမှာ ၁၁၄.၃ - မိုင်ခန့် ရှိသည်။ ယူဇနာအားဖြင့် ၉-ယူဇနာ ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်မှလာသော ငရဲမီးတောက် မီးလျှံ များသည် အနောက်ဘက် သံနံရံထုကို ဖောက်ထွက်၍ မိုင်ပေါင်း ၁၂၇၀-မိုင် (ယူဇနာ-၁၀၀)ခန့်အထိ ရောက်ရှိသည်။ ငရဲမီး

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၁

တောက် မီးလျှံများသည် အလျား၊ အနံအားဖြင့် တိုင်းတာလျှင် ၄၃၀၈.၆-မိုင် (၃၁၈-ယူဇနာ)ခန့် ရှိ၍ အဝန်းအဝိုင်းအားဖြင့် ၁၂၁၁၅.၈-မိုင် (၉၅၄-ယူဇနာ) ခန့်ရှိသည်။

မှတ်ချက်။ ။ တစ်ယူဇနာလျှင် ၁၂.၇-မိုင်၊ (၁၂-မိုင် ၅-ဖာလုံ၊ ၈-သံကြီး၊ ၄-ယာဒ်)နှင့် တွက်ချက် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်စီရှိ တံခါးဝတစ်ခုစီတွင် ဝန်းရံနေသည့် ငရဲ ငယ်လေးခုမှာ (၁)ဘင်ပုပ်ငရဲ (၂) ပြာပူငရဲ (၃) လက်ပံတောငရဲ (၄) သံလျက်တောငရဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ငရဲငယ်လေးမျိုးအပြင် ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲနှင့် ကြေးအိုးငရဲ (လောဟကုမ္ဘီငရဲ) စသည် ဖြင့်လည်း ရှိသေးသည်။

(၁) သိဉ္ဇိုင်းငရဲဆိုသည်မှာ ငရဲသားများသည် အဖန်ဖန် အထပ် ထပ် အသတ်ခံရပြီး အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် အသက်ပြန် ရှင်ရသော ငရဲဖြစ်သည်။ သိဉ္ဇိုင်းငရဲတွင် အလျှံတပြောင် ပြောင် တောက်လောင်လျက်ရှိသည့် သံမြေပြင် ရှိသည်။ ငရဲထိန်းတို့သည် တောက်ပြောင် ဝင်းလက်လျက် ရှိသည့် ဧရာမဓား၊ လှံ၊ ခက်ရင်းစသည့် လက်နက်ကြီးများဖြင့် ငရဲသားတို့အား သတ်ပုတ်ရိုက်နှက်ကြသည်။ ဦးခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်၊ အင်္ဂါတို့ကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်တောက်ကြသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

သွေးတို့သည်ကား လှိုင်းတံပိုးကြီးများကဲ့သို့ စီးဆင်းကြ ကုန်သည်။ ငရဲသားတို့အား သံမြေပြင်မှ မီးလုံးများ အဟပ်ခံရသည့်အခါ အရိုးအပိုင်းအစပင် မကျန်အောင် လောင်ကျွမ်းသွားသည်။

အထူးသဖြင့် သိဇ္ဈိင်းငရဲသို့ကျရောက်ခံစားကြရသူ များမှာ တရားစောင့်သော ရဟန်းသံဃာများနှင့် သူတော် ကောင်းများကို ပြစ်မှားကျူးလွန်သူများဖြစ်ကြသည်။

လူ့ပြည်၏အနှစ်ကိုးသန်းသည် သိဇ္ဈိင်းငရဲ၏သက် တမ်းတစ်ရက် ဖြစ်သည်။ ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် တွက် ချက်လျှင် သိဇ္ဈိင်းငရဲ၏ သက်တမ်းမှာ အနှစ်-၅၀၀ ရှိသည်။ သိဇ္ဈိင်းငရဲသည်ကား ကျေးငှက် တိရစ္ဆာန်များ သတ်ဖြတ်ရာ သားသတ်ရုံ၊ နွားသတ်ရုံ ကြီးနှင့် တူပေ တော့သည်။

(၂) ကာလသုတ်ငရဲသည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက်မိုင်ပေါင်း ၃၈၁၀၀၀-မိုင်၊ (ယူဇနာ-၃၀၀၀၀)ခန့် ကွာဝေးသည်။ ကာလသုတ်ငရဲတွင် ကျရောက်ခံစားကြရသော ငရဲသား များသည် မျဉ်းနက်များ ရေးဆွဲ၍ ပဲခွပ်၊ လွ၊ ဓားမ စသည်တို့ဖြင့် ခုတ်ခွဲ အတိုက်ခံကြသည်။ ယင်း ငရဲ ဘုံ၌ ကျရောက်လာသည့် ငရဲသားများကို ငရဲထိန်းများ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၃

က ရှေးဦးစွာ လက်နက်ကြီးအမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်ပုတ် ထိုးနှက်၍ သံမြေပြင်၌ လဲကျစေသည်။ ထို့နောက် ထန်းလုံးပမာဏခန့်ရှိ သံမှိုကြီးများဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ခိုင်မြဲစွာ ရိုက်နှက်ကြသည်။ တစ်ဖန် လဲကျနေသည့် ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မျဉ်းနက်များ သားကြသည်။ မျဉ်းနက်များ သားရာတွင် အချို့ငရဲသားများ ကိုယ်တိုင် သားကြိုးကိုင်၍ သားရသည်။ မျဉ်းသားပြီး သည့်အခါ ငရဲထိန်းတို့သည် အိမ်မိုးတစ်ခြမ်းခန့်ရှိသော ဓားမကြီးများ၊ ကျောက်တောင် တစ်ခြမ်းပဲ့ကြီးများ နီးပါးမျှရှိ ပဲခွပ်၊ ပုဆိန် စသည်တို့ဖြင့် ခုတ်ရွှေ့ကြသည်။ လွှကြီးများဖြင့် တိုက်ဖြတ်ကြသည်။ အလွှာလွှာအချပ်ချပ် ဖြစ်နေသည့် ငရဲသားတို့ အသွေးအသားများသည် သံမြေပြင် မှထ၍ တောက်လောင်လာသည့် ငရဲမီးလျှံများကြောင့် လောင်ကျွမ်းပျက်စီးသွားရသည်။ ငရဲသားတို့၏ အကုသိုလ်မကုန်မချင်း ခန္ဓာကိုယ်အသစ်ဖြစ်ခါ ထပ်မံ၍ ကာလသုတ်ငရဲ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားကြရသည်။

လူ့ပြည် အနှစ်သုံးကုဋေခြောက်သန်းသည် ကာလသုတ်ငရဲ၌ တစ်ရက် ဖြစ်သည်။ ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် ကာလသုတ်ငရဲ၏ သက်တမ်းမှာ အနှစ်တစ်ထောင်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ကာလသုတ်ငရဲ၌ ကျရောက် ခံစားကြသူများမှာ ရဟန်းများနှင့် သူတော်စင်တို့အား တုတ်၊ ဓား၊ လေး၊ မြား လက်နက်တို့ဖြင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူများ၊ မရိုမသေ မလေးမစား စော်ကားပြုမှုသူများ၊ အမိအဖတို့ထံမှ ဥစ္စာပစ္စည်းများ ရယူလိုသဖြင့် အမျက်လောဘ၊ ဒေါသဖြစ်ပွားလျက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်စော်ကားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကာလသုတ်ငရဲသည် လူသားအရှင် လတ်လတ်တို့အား သစ်သားပမာ အမျိုးမျိုးခွဲစိတ်ပိုင်းဖြတ်၊ တိုက်ဖြတ်ရာ သွေးညှီနဲ့ အမြဲမပြတ် ရှိသော သစ်ခွဲစက်ရုံကြီးနှင့် တူပေသည်။

(၃) သင်္ဘောတငရဲသည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် မိုင်ပေါင်း ၅၇၁၅၀၀-မိုင် (ယူဇနာပေါင်း-၄၅၀၀၀) ခန့် အကွာအဝေး၌ တည်ရှိသည်။ သင်္ဘောတငရဲသို့ ကျရောက်သည့် ငရဲသားများသည် မီးတောက်မီးလျှံများ တောက်လောင်နေသည့် ဧရာမ သံတုံး သံတောင်ကြီးများဖြင့် ဒလိမ့်တုံးသဖွယ် လိမ့်ဆင်းလာပြီး မှုန်ညက်သွားသည်အထိ ကြိတ်ချေခံရသည်။

ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သုံးဂါဂုတ်နီးပါးမျှ ရှိသည်။ သံမြေပြင်အတွင်း၌ ခါးတစ်ဝက်အထိ နစ်မြုပ်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၅

နေပြီး ထန်းပင်၊ ထန်းလုံးကြီးများပမာ မားမားမတ်မတ် မလှုပ်မယှက် တည်ရှိသည်။ ထိုစဉ် သံမီးတောင်ကြီး များသည် နားကွဲလှမတတ် ကျယ်လောင်သော အသံ များ မြည်ဟည်းလျက် လိမ့်ဆင်းလာပြီး ငရဲသားများအား ကြိတ်ချေပစ်သည်။ အရှေ့အရပ်မှလာသော သံမီးတောင် ဒလိမ့်ကြီး၏ ကြိတ်ချေမှုကြောင့် ငရဲသားများ၏ သွေး များသည် သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ မြင့်တက်၍ အနောက်ဘက်ရှိ ငရဲတံတိုင်းကို ရိုက်ခတ်သည်။ ထို အချိန်တွင် ငရဲမီးတောက်မီးလျှံတို့သည် သွေးလှိုင်း ကြီးများကို လောင်မြိုက် ဝါးမျိုပစ်လိုက်ကြသည်။ သံ မီးတောင် ဒလိမ့်တုံးကြီးများမှာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင် မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာမှ အလှည့်ကျ ငရဲသားများ ကိုကြိတ်ချေသည်။ ငရဲသားတို့မှာ အကုသိုလ်ကံ မကုန် သ၍ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြိတ်ချေခံရသည်။

လူ့ပြည်၏ အနှစ် ၁၄-ကုဋေ လေးသန်းသည် သင်္ဘောတငရဲ၏ တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ရက်၊ လ၊ နှစ် အားဖြင့် သင်္ဘောတငရဲ၏ သက်တမ်းမှာ အနှစ်နှစ်ထောင် သက်တမ်းရှိသည်။ သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူများနှင့် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှု ကျူး

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

လွန်သူများသည် သယ်တာ ငရဲ၌ ကျရောက်ခံစားကြ ရသည်။

(၄) ရောရဝငရဲ သည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် မိုင်ပေါင်း ၇၆၂၀၀၀-မိုင် (ယူနောပေါင်း-၆၀၀၀၀) ခန့် ဝေးကွာ သည့်နေရာ၌ တည်ရှိသည်။

ရောရဝငရဲသို့ ကျရောက်သူများသည် အသံကုန် ဟစ် ၍ အမြဲမပြတ် ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေရသည်။ ထို့အတူ ပူလောင်ပြင်းထန်သည့် အခိုးငွေ့တို့သည် ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ နေရာအသီးသီးမှ ဝင်ရောက် ကြသည်။

အလွန် ပူပြင်းသည့် ရှားမီးခဲများပေါ်တွင် အမဲ ခြောက်များကို မီးကင်သည့်အခါ အခိုးအငွေ့များ ထလျက် တွန့်လိမ်သွားသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့သည် အလွန် ငန့်၊ ယား၊ စပ်၊ ခါး၊ ခြစ်၊ တူး အထူးပူလောင်သည့် အခိုး အငွေ့တို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဝင်ရောက်မှုကြောင့် တလူးလူး တလွန်လွန် ဖြစ်ကြသည်။ ပြင်းထန် စူးရှသည့် အဆိပ် ငွေ့ကို ရှူမိသော ခွေးတစ်ကောင်၏ သေခါနီးဆဲဆဲ တဖျတ်ဖျတ် လူးလွန် တွန့်လိမ်နေသည်နှင့် တူသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်ကျိန်းစပ်လှသဖြင့် ထာဝရ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ခရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၇

အမြဲမပြတ် အသံကုန်ဟစ်အော် ငိုကြွေးကြရသည်။ ရန်သူများအား အဆိပ်မှိုင်းတိုက်၍ သတ်ရာ မဟာသင်္ချိုင်းကြီးနှင့် တူပေသည်။

အကုသိုလ်အမှုတို့ကိုစိတ်အားထက်သန်စွာ ပြုလုပ်သူများသည် ဤရောရုံဝင်ရဲသို့ ကျရောက် ခံစားကြရသည်။

လူ့ပြည်၏ အနှစ် ၅၇-ကုဋေခြောက်သန်းသည် ရောရုံဝင်ရဲ၌ တစ်ရက်သာ ရှိသည်။ ရောရုံဝင်ရဲ၏ ရက်၊ လ၊ နှစ်၊ အားဖြင့် တွက်လျှင် သက်တမ်းမှာ အနှစ် ၄၀၀၀-ရှိသည်။

- (၅) မဟာရောရုံဝင်ရဲသည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် မိုင်ပေါင်း ၉၅၂၅၀၀-မိုင် (ယူဇနာပေါင်း-၇၅၀၀၀) ခန့် ကွာဝေးသည်။ မဟာရောရုံဝင်ရဲသည် ရောရုံဝင်ရဲတွင် ခံစားရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခထက် ပိုမိုခံစားရသည်။ မဟာရောရုံဝင်ရဲတွင် ကျရောက်ခံစားရသူများမှာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ တည်းဟူသော သိက္ခာသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည့် ရဟန်းသံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့အား ပြစ်မှားကျူးလွန်သူများဖြစ်သည်။ မဟာရောရုံဝင်ရဲသည် လူအရှင်လတ်လတ်တို့အား ထည့်သွင်း မီးသဂြိုဟ်ရာ မီးသဂြိုဟ်စက်ကြီးနှင့် တူလေသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

လူ့ပြည်၏ အနှစ် ၂၃၀-ကုဋေ လေးသန်းသည် မဟာရောဂုဏ်ငဲ့တွင် တစ်ရက် ဖြစ်သည်။ မဟာရောဂုဏ် ငဲ့၏ သက်တမ်းမှာ ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် ရေတွက်လျှင် အနှစ်-၈၀၀၀ သက်တမ်းရှိသည်။

(၆) တာပနငဲ့သည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် မိုင်ပေါင်း ၁၁၄၄၃၀၀-မိုင်၊ (ယူဇနာပေါင်း-၉၀၀၀၀) ခန့်တွင် တည်ရှိသည်။

တာပနငဲ့သို့ ကျရောက်သူများသည် မီးလျှံ တပြောင် ပြောင် တောက်လောင်နေသည့် သံတံကျင် (သံချောင်း) ကြီးများဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ထိုးလျှိုခြင်းခံကြရသည်။

ရှေးဦးစွာ ငဲ့ထိန်းတို့က ငဲ့သားတို့၏ ခြေ၊ လက် တို့ကို သံမှုကြီးများဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် သံမြေ ပြင်တွင် တွယ်နှက်ထားသည်။ ထို့နောက် သံတံကျင် တို့ဖြင့် အောက်ဒွါရ (စအို) မှ ဦးခေါင်းသို့ တိုင်အောင် ထိုးဖောက်၍ တံကျင်လျှိုသည်။ ငဲ့သားတို့၏ ပုံသဏ္ဍာန် မှာ ငါးတို့အား ပါးစပ်မှနေ၍ ဝါးတံစို့ဖြင့် ထိုးထားသည် နှင့်တူသည်။ ထို့အတူ ငဲ့ထိန်းတို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည့် တံကျင်သည် လက်ယာဘက် လက်မောင်းနံရိုးမှ လက်ဝဲ ဘက်နံရိုးနှင့် လက်မောင်း တိုင်အောင် ထိုးဖောက် ဝင်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၉

ရောက်သွားပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် အနံ့အပြားတွင် သံတံကျင်ကြီးများဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ရိုက်နှက်ထိုးသွင်းထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ငရဲထိန်းတို့သည် အလွန်တစ်ရာ ပူပြင်းလှသည့် သံပြားကြီးများဖြင့် ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကပ်ကြသည်။ ငရဲသားတို့မှာ ပြင်းထန်လှသည့် ဝေဒနာဆင်းရဲကို ခံစားကြရသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် တံကျင်လျှိုခံထားရသဖြင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့်ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားကြရသည်။

တာပနငရဲသို့ ကျရောက်သူများမှာ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူပြု၍ အဂတိလိုက်စားသူများ၊ လင်ယောက်ျားအပေါ် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သူများ၊ လင်နိုင်သည့် မိန်းမများ ကျရောက်ခံစားရသည်။

လူတို့၏ အနှစ် ၉၂၁-ကုဋေ ခြောက်သန်းသည် တာပနငရဲ၏ တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ရက်၊ လ၊ နှစ် အားဖြင့်တွက်လျှင် တာပနငရဲ၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း ၁၆၀၀၀-ရှိသည်။

(၇) မဟာတာပနငရဲ သည် တာပနငရဲထက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ပိုမိုကြီးမား ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။ မဟာတာပနငရဲ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၃၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

သည် ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် မိုင်ပေါင်း ၁၃၃၃၅၀၀-မိုင်၊
(ယူဇနာ-၁၀၅၀၀၀) ခန့်တွင် တည်ရှိသည်။

မဟာတာပနာပရိတ်တွင် လွန်စွာ ပူပြင်း တောက်လောင်
လျက်ရှိသည့် သံမြေပြင်နှင့် သံမီးတောင်ကြီးများ ရှိ
သည်။ သံမီးတောင်ကြီးများ၏ ဝန်းကျင်တွင် အပ်ဖျား
တမျှ ချွန်ထက်သည့် သံတံကျင်များ အစီအရီ စိုက်
ထောင်ထားသကဲ့သို့ တောကြီးပမာ ရှိသည်။ တာပနာပရိ
သို့ ကျရောက်လာသည့် ငရဲသားများအား ငရဲထိန်းတို့ က
လက်နက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်နှက်၍ သံမီးတောင်များ
ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းသည်။ သံမီးတောင်၏ လမ်းခုလတ်ရှိ
ငရဲဆူးပင်များက ငရဲသားတို့၏ ဝမ်းဗိုက်တို့ကို ထိုး
ဖောက်ကြကုန်သည်။ အူ၊ အသည်း၊ မျက်လုံးများကို
စူးဝင်ကြကုန်သည်။ မျက်လုံးများ ကျွတ်ထွက်ကုန်သည်။
သံမီးတောင်ထိပ်သို့ ငရဲသားများ ရောက်ရှိသွားသည့်
အခါတွင်မူ အဆိပ်ငွေ့၊ အဆိပ်မှိုင်းများ ရောနှော ပါရှိ
သည့် ငရဲလေပြင်းကြီးသည် တိုက်ခတ်လာသည်။ ထိုအခါ
ငရဲသားတို့မှာ သံမီးတောင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လွင့်စဉ်
လျက် သံတံကျင်တောပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်
အနှံ့အပြားသို့ စူးဝင်ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခြင်း ခံရပြန်
သည်။ ထိုစဉ် ငရဲထိန်းတို့က ငရဲသားများအား ခက်ရင်း၊

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၃၁

မိုန်း, လုံ, ဓား စသည့် လက်နက်များဖြင့် သံမြေပြင် ပေါ်သို့ ထိုးချသည်။ ထို့နောက် သံမီးတောင်ပေါ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ တက်ခိုင်းပြန်သည်။

မဟာတာပနငရဲသို့ ကျရောက်သူများမှာ လင် ယောက်ျားအပေါ် မထီမဲ့မြင် စော်ကားလျက် အနိုင်ပြု သူ မိန်းမယုတ်များနှင့် မိမိဇနီးအား အနိုင်အထက်ပြု၍ နှိပ်စက်သူ ယောက်ျားယုတ်များ ဖြစ်သည်။

လူတို့၏ အနှစ်-၃၆၈၆ ကုဋေ လေးသန်းသည် မဟာတာပနငရဲ၏ တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ရက်, လ, နှစ် အားဖြင့် တွက်ချက်လျှင် မဟာတာပနငရဲသက်မှာ နှစ် ပေါင်း-၃၂၀၀၀ ရှိသည်။

(၈) အဝီစိငရဲမှာ ငရဲသားများ ငရဲမီးလျှံများနှင့် နေရာလပ် မရှိအောင် ပြည့်နှက်နေသည်။ အဝီစိငရဲသည် ကမ္ဘာမြေ ကြီးအောက် မိုင်ပေါင်း-၁၅၂၄၀၀၀ (ယူဇနာပေါင်း- ၁၂၀၀၀၀) ခန့်တွင် တည်ရှိသည်။ ထို့အတူ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြီးစွာ ခံစားရသည်မှာလည်း စက္ကန့်ဝက်မျှပင် အကြား အလပ်မရှိ ခံစားရသည်။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၏ အောက်ဆုံး အထပ်ဖြစ်သည်။ ငရဲသားတို့မှာ နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေ အနန္တကြာမြင့်စွာ ခံစားရသည့်တိုင် ဆင်းရဲဒုက္ခ အကြား

ကြည်လှမောင်စာပေ

၃၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

မလပ်အောင် ခံစားကြရသည်။ ထို့အတူ အဝီစိငရဲတွင် ငရဲသားများ လစ်ဟာနေသည်ဟူ၍ မရှိ။ ပြည့်ကျပ် နေသည်။ ကျရောက်လာသမျှ ငရဲသားတို့အတွက် ပို လျှံနေသည်ဟူ၍ မရှိ၊ လက်ခံနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်သူများမှာ အမိကို သတ်သူ၊ အဖကို သတ်သူ၊ ရဟန္တာကို သတ်သူ၊ ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူများနှင့် သံဃာကို သင်းခွဲ သူများ ကျရောက်ရသည်။

အဝီသိစရဲ၏ သက်တမ်းမှာ လူတို့၏ အနှစ်-၁၄၇၄၅ ကုဋေ ခြောက်သန်းသည် အဝီစိငရဲ၏ တစ်ရက်သာ ဖြစ်သည်။ အဝီစိငရဲ၏ ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် တွက် လျှင် နှစ်ပေါင်း-၆၄၀၀၀ ရှိသည်။ နှစ်ပေါင်း မရေ မတွက်နိုင်အောင် အသင်္ချေသက်တမ်း ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ငရဲငယ် (ဥဿဒငရဲ)များဖြစ်သည့် ဘင်ပုပ်ငရဲ မှာ ငရဲကြီးများ၏ တံခါးဝအနီးတွင် ကပ်လျက် ရှိသည်။ အနက် ၁၂၇၀-မိုင် (ယူဇနာ-၁၀၀) ရှိသည့် မစင်ပုပ် တို့နှင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ မစင်ပုပ် ငရဲတွင်း၌ လှေ ပမာဏရှိ ပိုးလောက်ကြီးများ ရှိသည်။ ယင်း ပိုးလောက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၃၃

ကြီးများသည် ငရဲကြီးများတွင် ကျပြီး အကုသိုလ်ကံ မကုန်၍ ကျရောက်လာသည့် ငရဲသားတို့အား ဝိုင်းဝန်း ထိုးဆိတ် စားသောက်ကြသည်။

ပြာပူငရဲ သည် အလွန်ပူပြင်းသည့် ပြာပူများနှင့် ပြည့်နေ၏။ မိုင်ပေါင်း-၁၂၇၀ (ယူဇနာ-၁၀၀)အထိ မီးအပူဟပ်သည်။ ဘင်ပုပ်ငရဲကျပြီး အကုသိုလ်ကံ မကုန် သေးသူများမှာ ပြာပူငရဲသို့ ဆက်လက်ကျခံရသည်။

လက်ပံတောငရဲငယ်သည် ပြာပူငရဲ၏ ဘေးပတ်ပတ် လည်တွင် လက်ပံတောများ ပေါက်ရောက်နေသည်။ လက်ပံပင်များမှာ သံများဖြစ်ပြီး အလွန် ပူလောင်ပြင်း သည်။ လက်ပံဆူးတို့က ချွန်ထက်လှသည်။ ထို့အတူ လက်ပံရွက်တို့ကား သံများဖြစ်ပြီး ဓားသွားများကဲ့သို့ ထက်လှသည်။ ပြာပူငရဲမှ လွတ်၍ အကုသိုလ်ကံ မကုန် သေးသူများသည် လက်ပံတော ငရဲသို့ ထပ်မံကျခံရသည်။ လက်ပံတောငရဲသို့ ငရဲသားများ ရောက်လာသည်နှင့် သံလက်ပံရွက်တို့သည် ကြွေကျကာ ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓကိုယ်ထဲသို့ စူးဝင်ကြကုန်သည်။ ထို့နောက် ဆင်နီးပါး ရှိသည့် ငရဲခွေးများက လိုက်ကိုက်ပြန်သည်။ ငရဲသား များလည်း ကြောက်လန့်ကာ လက်ပံပင်ပေါ် သို့တက်ပြေး

ကြည်လှမောင်စာပေ

၃၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ကြရသည်။ ထိုအခါ လက်ပံဆူးများက ငရဲသားများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စူးဝင်ကြပြန်သည်။ ငရဲသားများ လက်ပံပင်ပေါ်သို့ တက်စဉ် ဆူးများသည် အောက်သို့ ကွေးနေသည်။ အောက်သို့ဆင်းစဉ် အထက်ဘက်သို့ ကွေးလာသည်။ လက်ပံပင်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ငရဲကျီးနှင့် လင်းတတို့က ထိုးဆိတ်ကြပြန်သည်။ အောက်သို့ ငရဲသားများ ပြုတ်ကျလာသည့်အခါ အသင့်စောင့်နေသည့် ငရဲခွေးကြီးများက စားလိုက်ကြသည်။

သံလျက်တောငရဲငယ်သည် အမြင့် ၁၂.၇-မိုင်ခန့်နှင့် အနံ ၁၂.၇-မိုင်ခန့်ရှိသည့် သံလျက်ကြီးများ ရှိသည်။ လက်ပံတောငရဲမှ လွတ်မြောက်၍ အကုသိုလ်ကံ ကျန်သူများ သန်လျက်တောငရဲတွင် ထပ်မံ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားကြရလေသည်။

ငရဲငယ်လေးခုအပြင် အခြားငရဲငယ်များဖြစ်သည့် ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲငယ်သည် သံလျက်တောငရဲ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် တည်ရှိသည်။ အလွန်ငန့်တူး၍ စပ်သောရေများ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသည်။ ရေပြင်ထက်တွင် ထန်းပင်၊ အုန်းပင်လုံး ပမာဏခန့်ရှိ ကြိမ်နွယ်ပင်များဖြင့် ပိုက်ကွန်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးစွာ ရှိသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၃၅

ကြိမ်နွယ်လုံးကြီးများတွင်မူ အလွန် စူးရှ ထက်လှသည့် သံတံကျင်များ အစီအရီ ပေါက်နေသည်။ ငရဲသားသည် ချောင်းရေအဟုန်၌ မျောပါလာစဉ် သံတံကျင်များ၏ စူးစိုက် ထိုးရှခြင်း ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားကြရသည်။ ကြေးအိုးငရဲငယ်မှာ သံရည်ပူတို့နှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပြီး ငရဲသားတို့သည် ယင်းငရဲအိုးကြီး အတွင်း၌ ငုပ်ချည် ပေါ်ချည် ခံစားကြရသည်။

ငရဲဘုံတွင် ယမမင်း၊ ငရဲထိန်း၊ ငရဲသား ဟူ၍ ရှိသည်။

ယမမင်းသည် စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးတွင် ပါဝင်သည့် ဝေမာနိက ပြိတ္တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ငရဲဘုံတွင် ယမမင်း အများအပြား ရှိသည်။ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ရောက်ရှိ လာသည့်သူတို့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းရသည်။ အကုသိုလ် ကံ နည်းပါးသူတို့အား ငရဲကျခံရန် သင့်-မသင့် စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။ ယမမင်းကြီးတို့သည် စစ်ဆေးခံရသူ တို့အပေါ် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားသည်။ အပြစ်ရှာ၍ ငရဲသို့ မချ။ လွတ်သင့်သော သူများကို ငရဲမှ လွတ်စေသည်။ ယမမင်းသည် တရားစောင့်သော မင်းမြတ်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုထင်ရှားသူများ၊ အကုသိုလ်ကံ ကျူးလွန်သူများကို ယမမင်းကြီးသည် စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု မရှိစေဘဲ ငရဲသို့ တိုက်ရိုက် ကျစေသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၃၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

ငရဲထိန်းသည် စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးတွင် ပါဝင်သည့်
 နတ်ဘီလူး၊ နတ်ရက္ခိသ်များ ဖြစ်ကြသည်။ အကုသိုလ်
 ကံဖြင့်ရောက်လာသူများကို ယမမင်းကြီးထံအစစ်အဆေး
 ခံရန် ပို့ပေးသည်။ ငရဲကျခံရမည့်သူများကို ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြ
 ရသည်။ ငရဲသားများသည် မကောင်းမှုအကုသိုလ်များ
 ပြုလုပ်၍ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရသူများ ဖြစ်သည်။
 အထက်ပါအကြောင်းအချက်တို့ကား ငရဲဘုံနှင့် ပတ်
 သက်သော သိမှတ်ဖွယ်အကြောင်းခြင်းရာတို့ပေတည်း။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ကျေးဇူးပြု၍ ဆိုနှစ်ဆယ်ခုနှစ်နာမ့်

ငရဲပြည်သို့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နာရီ

မောင်လှဝင်းသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မြောင်မြို့မှ အထက်တန်း ကျောင်းသား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရွက်ကြမ်းရေကျို ဥပမိရုပ်မျိုး အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။ အတွင်းစိတ်မှာ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်းမရှိ၊ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ သူမှန်သည်ထင်လျှင် တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည်။

မောင်လှဝင်းသည် ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သော် လည်း သူ့အဓိက ဝါသနာပါသည့်အလုပ်မှာ မုဆိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြောင်မြို့သည် တောတောင် ထူထပ်သည့်နေရာဒေသ မျိုး မဟုတ်သဖြင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးများ မရှိ၊ အညာဒေသ ဖြစ်၍ မြေပြန့်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသည်။ သို့အတွက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရေပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၃၉

မောင်လှဝင်းမှ ကျေးဇူးတင် တိရစ္ဆာန်လေးများကိုသာ လေးခွနှင့် ပစ်ခတ်၍ မုဆိုးလိုက်ခွင့် ရသည်။ မောင်လှဝင်းသည် ကျေးဇူးတင် တိရစ္ဆာန်ကလေးများအပေါ် ရက်စက်စွာ ညှဉ်းပန်း သတ်ဖြတ်လေ့ ရှိသည်။

မိဘ ဆရာသမားများက မောင်လှဝင်းအား ငှက်မပစ်ရန် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုဆုံးမသော်လည်း လက်မခံ၊ ရိုက်နှက်ဆုံးမ သည့်တိုင် လူကြီးများ မမြင်ကွယ်ရာ အခြားနေရာများသို့ သွား ရောက်၍ ငှက်ပစ်လေ့ရှိသည်။

ထို့အတူ မောင်လှဝင်းသည် အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အပေါင်းအသင်းများနှင့် အရက်၊ ထန်းရည် စသည်တို့ကို သောက် တတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အရက်မူးလာသည့်အခါ ထန်းရည် မူးလာ သည့်အခါများတွင် မောင်လှဝင်းသည် ဆရာသမား၊ မိဘများ၊ ညီ အစ်ကို မောင်နှမများကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းသည်။ အရက်သောက် လာတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ပြဿနာ မီးခွက်ထွန်း၍ ရှာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်လှဝင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းများက သွေးဆိုး လှဝင်းဟု အမည်ပေးထားကြသည်။

“ဟေ့ . . . လှဝင်းကွ . . . ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူး . . . နွားနောက် မှာ ဘုပါတယ် . . . ဗျိုင်းမှန်ရင် ခြေစိမ်းတယ် . . . လူမိုက်သွေးက ရဲ တယ်ဟေ့ . . . မိုက်တဲ့လူတွေ ထွက်ခဲ့ . . . ကွ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၄၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်လျှင် မောင်လှဝင်းသည် နေ့စဉ်လိုလို အရက်မူး၍ အကြောင်းမဲ့ဆူပူအောင်ဟစ်နေသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် သူ့ဝါသနာအတိုင်း လေးခွတစ်ချောင်းဖြင့် မြကုန်းကျေးရွာသစ်ခိုင်းသို့ ငှက်ပစ်ထွက်သည်။ ညနေစောင်းလျှင် မြကုန်းရွာ ထန်းရည်ဆိုင်သို့သွားသည်။ သူ့ရလာသည့် ငှက်လေးများကို အမြည်းလုပ်၍ ထန်းရည်နှင့် မြည်းသည်။

မြကုန်းရွာသည် မြောင်မြို့နှင့် သဲချောင်းရိုးသာ ခြားသဖြင့် ဆယ်မိနစ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်လျှင် မြို့ပြင်အိမ်များသို့ ရောက်သည်။

သူ့နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲသို့ ရောက်လျှင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့်ဖြစ်စေ အကြောင်းမဲ့သက်သက်အော်ဟစ်ဆူပူနေတတ်သည်။ မောင်လှဝင်းတို့ မြို့သူမြို့သားများက မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းများ မျက်နှာဖြင့် သည်းခံကြသည်။ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ခွင့်လွှတ်သည်းခံမှု မရှိသည်မှာ မောင်လှဝင်း၏ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်လှဝင်းသည် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရွှေဘိုမြို့သို့ သွားသည်။ ရွှေဘိုမြို့မှအပြန် မြောင်ကားစီးရန် မြင်းမူကားဂိတ်တွင် ကားစောင့်နေရသည်။ ကားထွက်မည့်အချိန်မှာ တစ်နာရီ နီးပါးမျှ လိုသေးသဖြင့် ကားဂိတ်အနီးမှ စားသောက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၄၁

ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် မောင်လှဝင်း အရက်ဝင်သောက်သည်။ မွန်းလွဲ တစ်နာရီ ထိုးသည့်အခါ မန္တလေးရမ် အရက်တစ်လုံးကုန်သွားသည်။

“မြောင် ကားထွက်တော့မယ်၊ မြောင် ကားထွက်မယ်”

မောင်လှဝင်းလည်း ကားဂိတ်မှ စပယ်ယာ၏ အော်ဟစ် သတိပေးသံကြားမှ အရက်ဖိုးရှင်း၍ ထွက်လာသည်။ ကားဂိတ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်များနှင့် ပြည့် ကျပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်လှဝင်းအတွက် ထိုင်စရာနေရာ မရှိတော့။

“လှဝင်း...တို့ကားမှာ ထိုင်စရာ မရှိတော့ဘူးကွ၊ နောက်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ကားစပယ်ယာက မောင်လှဝင်း အရက်မူးနေသဖြင့် သူ့ ကားနှင့် မလိုက်စေလို၍ နောက်ကားနှင့် လိုက်ရန်ပြောလိုက်သည်။

“ထိုင်စရာမရှိလည်း ကားအမိုးပေါ်က လိုက်မယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် လှဝင်း... မင်း သိပ်မူးနေတယ်၊ ကားအမိုး ပေါ်က လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီလောက်များ အပျော့ပေါ့ကွာ...ရပါတယ်”

မောင်လှဝင်းသည် ကားစပယ်ယာအား အာလေးလျှာလေး နှင့် ပြောဆိုလျက် ကားမိုးပေါ်သို့ တက်ထိုင်သည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကားစတင်ထွက်လာသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၄၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

မြောင်မြို့သည် မြင်းမူမြို့နှင့် ၁၄-မိုင်ခန့် ဝေးသည်။ မုံရွာ-မန္တလေးကားလမ်းအတိုင်း မုံရွာဘက်သို့ မောင်းနှင်လာပြီး မြင်းမူမြို့နှင့် ချောင်းဦးမြို့အကြား ဝဲဘက် မြောင်လမ်းခွဲ (ကင်းလမ်းခွဲ) မှ သွားရသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် မောင်းလာသည့်အခါ ကင်းလမ်းခွဲကိုပင် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ မောင်လှဝင်းသည် ကားအရှိန်ကြောင့် လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ပို၍ မူးလာသည်။ မောင်လှဝင်းသည် အရက်မူးသော်လည်း လူပါးဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှ လိမ့်မကျစေရန် ဝက်ခြံကဲ့သို့ ကာရံထားသည့် ခြံထဲတွင် ဝင်၍ အိပ်နေသည်။

မြင်းမူမြို့နယ် ခြေရာတော်ကျေးရွာအထိ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။ မြင်းမူမြို့နယ်နှင့် မြောင်မြို့နယ်စပ် ဓာတ်တော်ဘုရားသို့ လွန်လာသည့်အခါ မောင်လှဝင်းကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးသကဲ့သို့ အသံကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်...ထ...ထ အမြန်ထစမ်း”

မောင်လှဝင်းသည် အသံကြားသဖြင့် အိပ်နေရာမှ ထ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထိုအခါ မောင်လှဝင်းသည် ပြန်၍ အိပ်သည်။

“ဟေ့ကောင်...ထစမ်း...ဒီကားပေါ်က ခုန်ချစမ်း၊ ခုန်ချစမ်း”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၄၃

မောင်လှဝင်းလည်း အသံရှင် ပြောဆိုစေခိုင်းသည့်အတိုင်း မှင်တက်မိ၍ အိပ်နေရာမှ အမြန်ထကာ ကားအမိုးပေါ်မှ ခုန်ချ လိုက်သည်။ မောင်လှဝင်း စီးလာသည့် ကားကလည်း အမြန်နှုန်း နှင့် မောင်းနှင်နေသည်။

“ဝုန်း...ဘုန်း...ခွပ်”

မောင်လှဝင်း ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကတ္တရာလမ်း၏ ထိတွေ့မှုကြောင့် ကားပေါ်ပါလာသည့် ခရီးသည်များလည်း ဆူညံသွားသည်။

“ကားအမိုးပေါ်က လူ လိမ့်ကျတယ်ဟေ့...ကားရပ်စမ်း”

“ဟယ်...ဟင်...အို...”

“သေရွာပြန်တူတယ်အေ့”

“အဲဒါ ကိုလှအောင်သားလေးအေ့၊ လူဆိုးလေး ကားမထွက် ခင်ကတည်းက အရက်မူးနေတာ”

ခရီးသည်များနှင့် ကားစပယ်ယာ၏ အော်သံကြောင့် ဒရိုင်ဘာလည်း ကားကို ဘရိတ်အုပ်၍ ချက်ချင်း ရပ်လိုက်သည်။ မောင်လှဝင်းမှာ ကတ္တရာလမ်းနှင့် ထိတွေ့မှုကြောင့် လူ့လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားသည်။

* * *

ကြည်လှမောင်စာပေ

၄၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

“ဟေး...ဟေး...”

“ဝါး...ဟား...ဟား...”

“ပိုင်တယ်ဟေ့...ပိုင်တယ်ကွ”

မောင်လှဝင်းကို အသားမည်းမည်း အရပ်ရှည်ရှည် အစွယ်ကဲ့သို့ သွားဖွေးဖွေးနှင့်လူကြီးတစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်၍ထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထနောင်းပင်၊ တမာပင်များပေါ်တွင် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့် သရဲတစ္ဆေကဲ့သို့သော သူများက မောင်လှဝင်းအား ပြောင်လှောင်နေကြသည်။

“အဲဒီကောင် လူဆိုးဗျို့...ခေါ်သွား...ခေါ်သွား၊ ဒီအနီးနားမှာ သူ့အတွက် နေစရာ မရှိဘူး”

ကြောက်စရာကောင်းသည့် သရဲကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်က သစ်ပင်ပေါ်မှ လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ကောင်လာ...ငေးမနေနဲ့”

အသားမည်းမည်း အရပ်ရှည်ရှည်၊ အစွယ်ကဲ့သို့ သွားဖွေးဖွေးနှင့် လူကြီးက မောင်လှဝင်းအား သစ်တုံးမည်းပေါ်သို့ တင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ တရိပ်ရိပ် တငြိမ့်ငြိမ့် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မြေကြီးထဲသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၄၅

အချိန်အနည်းငယ်မျှ ကြာသည့်အခါ မုခ်ဦးကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်၍ စမ်းချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုနှင့် ငွေရောင်သစ်ပင်အိုကြီး အောက်မှ ဖြတ်ကျော်လိုက်ရသည်။

“အမယ်လေး...သေပါပြီဗျ၊ ကြောက်ပါပြီ”

“အား”

ကြောက်မက်ဖွယ် အသံဆိုးကြီးများကို မောင်လှဝင်း စတင် ကြားလိုက်ရသည်။ မောင်လှဝင်းခမျာ အော်ဟစ်နေသည့် အသံများကို ကြားရုံမျှနှင့်ပင် အသည်းတုန်အောင် ကြောက်နေရှာသည်။ မောင်လှဝင်းအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီးကမူ ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲဗျ။ ရှေ့ဆက် မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ဟေ့ကောင်... အသာလိုက်ခဲ့၊ ရောက်တော့မယ်”

မောင်လှဝင်းသည် ကြောက်လန့်ကာ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ရန် မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကြောက်စရာ လူကြီးက မောင်လှဝင်း၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၍ ငေါက်ပြောလိုက်မှ မောင်လှဝင်း ငြိမ်သွားသည်။

မကြာမီ မီးဖိုများမှ အရောင်ထွက်သကဲ့သို့ အပူရောင်ရှိသည့် ခုံကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဦးခေါင်းတွင် ချိုကဲ့သို့

ကြည်လှမောင်စာပေ

၄၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

အချွန်အတက်များ ထွက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို
မောင်လှဝင်း တွေ့ ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ကြောက်စရာ
မကောင်းသော်လည်း ချစ်စရာလည်း မကောင်းသည်ကို
မောင်လှဝင်း သတိထားမိလိုက် သည်။

“ဟေ့ကောင်...အဲဒါ တို့ငရဲပြည်က ယမမင်းကြီးနော်၊ ရိုရို
သေသေပြော”

မောင်လှဝင်းအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီးက သူ့အား
ယမမင်းကြီးရှေ့သို့ ပို့၍ ထွက်သွားသည်။ ငရဲပြည်ဟု သိလိုက်ရ
သဖြင့် မောင်လှဝင်းပို၍ ကြောက်လန့်သွားသည်။

“မောင်မင်းက...လှဝင်းနော်...မြောင်မြို့က ဟုတ်လား”

ယမမင်းကြီးက မောင်လှဝင်းအား ကြည်လင်ပြတ်သား
သည့် အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ မောင်လှဝင်းက ယမမင်းကြီး
အသံကို နားဝင်ချိုလှသဖြင့် ခေတ္တမျှ နားထောင်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မောင်လှဝင်းပါ”

“ဒါနဲ့ မောင်မင်းက လူပြည်မှာ တိရစ္ဆာန်တွေသတ်၊ လူကြီး
မိဘ ဆရာသမားတွေကို မခန့်လေးစား လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်မှန်ပြောနော်၊ လိမ်ပြောရင် အပြစ်ပိုကြီးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ခဲ့မိပါတယ်ခင်ဗျ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၄၇

“မင်းက အရက်သမားပဲကွ”

မောင်လှဝင်းလည်း ယမမင်းကြီး၏ အမေးစကားများကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေမိသည်။ ယမမင်းကြီးအား မောင်လှဝင်း မကြောက်သော်လည်း ငရဲခံရတော့မည်ကို သိသဖြင့် ကြောက်ဒူး တုန်နေသည်။

“မောင်မင်း အများဆုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကတော့ မကောင်းမှုတွေချည်းပဲကွ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်လေးများ တစ်ခုခု ပြုခဲ့ရင်တော့ လူ့ပြည်ခဏ ပြန်ပို့လို့ ရသေးတယ်။ မရှိဘူးဆိုရင် တော့ တစ်ခါတည်းပဲ ငရဲခံပေတော့”

မောင်လှဝင်းသည် ယမမင်းကြီး၏ စကားကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကာ မျက်ရည်များပင် စီးကျလာသည်။ ယမမင်းကြီးပြောသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်အလုပ်ကို မသိသဖြင့် ဝမ်းနည်းနေသည်။

“ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာပါလဲ မင်းကြီး”

ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို မသိသဖြင့် မောင်လှဝင်းသည် ယမမင်းကြီးအား ဖွင့်မေးလိုက်သည်။ ယမမင်းကြီးသည် မောင်လှဝင်းအား လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း သဘောထားကြီးစွာဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတဲ့ စကားက အကျယ်ကြီးပဲ မောင်မင်း၊ လိုရင်းပြောရရင် ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ပြောတာပဲ။ ဒါန၊ သီလ၊

ကြည်လှမောင်စာပေ

၄၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဘာဝနာကိစ္စတွေပေါ့ကွာ၊ ဥပမာ လူတွေ၊ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းသံဃာ တွေကို ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို စိတ်စေတနာ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ပေးလှူတာ မျိုးကိုလည်း ကောင်းမှုကုသိုလ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ”

ယမမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်အဓိပ္ပာယ် ဥပမာစကားကို မောင်လှဝင်း ကြားသိလိုက်ရသည့်အခါ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူလုပ် ခဲ့ဖူးသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဝမ်းသာ သွားရှာသည်။ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို အသားဟင်းတစ်ခွက် ဘယ်သူမှ မခိုင်းဘဲ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ လောင်း လှူခဲ့ဖူးပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဟား...ဟား...ဟား မောင်မင်းက မကောင်းမှုတွေထဲက ကောင်းမှုကုသိုလ်လေးတစ်ခုကို မှတ်မိသေးသားပဲ။ မောင်မင်း အသက်က ငယ်ပါသေးတယ်ကွ၊ မောင်မင်း အလှည့်မကျသေး ဘူး။ ငါ့ကတိအတိုင်း လှူပြည်ကို ပြန်ပို့ပေးရမှာပေါ့။ မကောင်းမှု ပဲ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီငရဲပြည်မှာ ခံရမယ်”

မောင်လှဝင်းမှာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သော ယမ မင်းကြီးအသံကြောင့် တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့သွားသော်လည်း လှူပြည် ကို ပြန်ပို့မည်ပြော၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၄၉

“အခု ပြန်ပို့မှာလား မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်လူ့ပြည်ရောက်ရင် ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပါတော့မယ်။ ပြန်ပို့ပါတော့ခင်ဗျာ”

မောင်လှဝင်းသည် လူ့ပြည်သို့ အမြန်ပြန်လိုသဖြင့် ယမမင်းကြီးအား တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ လူ့ပြည် ပြန်လိုလှသဖြင့် မောင်လှဝင်းသည် ယမမင်းကြီး၏ ခြေအစုံကို ပြေးဖက်ချင်စိတ်ပေါက်နေသည်။ ယမမင်းကြီးကမူ မောင်လှဝင်း၏ တောင်းပန်စကားကို ဂရုမစိုက်။ ယမမင်းကြီးက မောင်လှဝင်း နားမလည်သည့်စကားဖြင့် ငရဲထိန်းဟု ယူဆရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ခေါ်၍ ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ ငရဲထိန်းနှင့်အတူ မောင်လှဝင်းအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် အသားမည်းမည်း အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့နောက် မောင်လှဝင်း၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ယမမင်းကြီးက မင်းကို ငရဲပြည်မှာ ခံနေရတဲ့ လူတွေကို နဲ့အောင် လိုက်ပြပြီးမှ ပြန်ပို့ရမယ်တဲ့...ကဲ...လာ”

ထို့နောက် ယမမင်းကြီးအနီးမှာ မောင်လှဝင်းတို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ မောင်လှဝင်းလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ လူကြီးနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ကယ်ပါယူပါနှင့် တစာစာအော်ဟစ်နေသည့် ငရဲသားများ၏ အသံများကို

ကြည်လှမောင်စာပေ

၅၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

မောင်လှဝင်း ကြားလိုက်ရသည်။ ချွေးများပင် ပြန်လာသည်။
မောင်လှဝင်းအား သစ်တုံးမည်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်ခေါ်လာသည်။

ရှေးဦးစွာ သွေးပျက်လူခမန်း အော်ဟစ်ညည်းညူလျက် ရှိ
သည့် ငရဲခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ငရဲထိန်းဟု ယူဆရ
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက အရောင်တဝင်းဝင်း ထွက်နေသည့် သံကြိုး
ကြီးများဖြင့် ငရဲသားတို့၏ လည်ပင်းကို ချည်နှောင်၍ ဆွဲခေါ်
လာကြသည်။ ငရဲခံရသူများမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား အော်ဟစ်လျက်
ငရဲထိန်းများနောက်သို့ လိုက်ပါရသည်။ ထို့နောက် သံမြေကြီးတွင်
လှဲချ၍ အလွန်ထက်သည့် ဓားကဲသို့ လက်နက်များနှင့် ဖြတ်တောက်
ကြသည်။ အချို့ငရဲသူတို့ကို ပူလောင်နေသည့် သံပျဉ်ပေါ် တင်၍
ခန္ဓကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်ကို မောင်လှဝင်း
မြင်တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ မင်းတို့ လူ့ပြည်မှာ ကြက်၊ ငှက်၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို
သတ်ပြီးစားတဲ့ ရောင်းတဲ့လူတွေ ခံရတဲ့ ငရဲပဲကွ”

မောင်လှဝင်းနှင့်အတူ ပါလာသည့် လူကြီးက ရှင်းပြသည်။
မောင်လှဝင်းခမျာ ကြောက်လန့် အသံပင်မထွက်၊ ခေါင်းညိတ်၍သာ
ပြလိုက်သည်။ ငိုကြွေးတောင်းပန်လျက် အော်ဟစ်လျက် ရှိသည့်
ငရဲခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ထိုငရဲခန်းတွင် ငရဲသူများ
အား ငရဲထိန်းများက ဝိုင်း၍ လှံ၊ ဓား၊ သန်လျက်၊ ခက်ရင်း စသည့်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၅၁

အရာများနှင့် ဝိုင်းဝန်း၍ ထိုးနေကြသည်။ သွေးများက မြင်မကောင်းအောင် ယိုစီးကျနေသည်။ ငရဲခံရသူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ထိုးသွင်းခံရသည့် လက်နက်အရာအလိုက် အပေါက်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်လှဝင်းသည် မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မျက်စိမှိတ်မထားနဲ့၊ ဖွင့်ကြည့်... ဖွင့်ကြည့်စမ်း၊ တွေ့လား... အဲဒါ ခိုးဆိုး လုယက်တဲ့သူခိုး၊ ဓားပြတွေ ခံရတဲ့ ငရဲပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

နောက် ငရဲခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ငရဲခံရသည့် သူများမှာ ငရဲမီးများ အပူရှိန်ဒဏ်ကြောင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားအော်ဟစ်ငိုကြွေးလျက် နေကြသည်။ အပူရှိန်ကြောင့် ရေငတ်လာသည့်အခါ တရှိန်ရှိန် တညီးညီး တောက်လောက်လျက်ရှိသည့် သံတုံး၊ သံခဲများပေါ်သို့ ဖြတ်လျက် မြစ်ကမ်းရှိရာသို့ သွားကြသည်။ မြစ်အတွင်းရှိ ရေများကို သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရေများမှာ သံရည်ပူများ ဖြစ်သွားသည်ကို မောင်လှဝင်း တွေ့လိုက်ရ သည်။ ငရဲခံရသူများလည်း ရေငတ်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် သံရည်ပူများကို ယူ၍ သောက်ကြသည်။ ထိုသံရည်ပူများသည်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၅၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ငရဲခံရသူများ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဖောက်၍ အောက်သို့ ထွက်ကျ လာသည်။ ထိုအခါ ပူလောင်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားရသဖြင့် ပြင်းစွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြသည်။

မောင်လှဝင်းသည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကြည့်ရင်းပင် ငရဲခံရ သူများထဲမှ သူ့အသိဆန်ပွဲစား ကိုဘတောကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုဘတောကလည်း သူ့ကိုမြင်သည်။ ကိုဘတောက သူ လူပြည် ၌ အသက်ရှင်စဉ် ဆန်ကောင်းများကို ဆန်ကွဲများနှင့် ရောရောင်း ခဲ့သဖြင့် အခုလို ခံနေရကြောင်း လှမ်း၍ အော်ပြောသည်။

“ဪ... မင်းအသိတွေပါ ငရဲကျနေတာကိုးကွ၊ ဒီငရဲခန်း က အစားအသောက်တွေကို မကောင်းတဲ့အရာတွေနဲ့ ရောရောင်း တဲ့သူတွေ ခံရတဲ့ ငရဲခန်းကွ၊ ကဲ...လာသွားကြဦးစို့”

နောက် ငရဲခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မီးရှိုက်ရဲရဲ သံကြိုးတို့ဖြင့် ငရဲခံသူတို့အား တုပ်နှောင်၍ ကုပ်ကို ချိုးသည်။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို သံရည်ပူအိုးကြီးထဲသို့ ထည့် လိုက်သည်။ မကြာမီ ထိုငရဲခံသူများမှာ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟာ...ကြက်သည် ဒေါ်ဝက်မပါလား၊ ဒီ... အဲဒီမိန်းမကြီး ဘာဖြစ်လို့ ငရဲခံရတာလဲဗျ”

“သူလား၊ ကြက်တွေကို လည်လိမ်သတ်ပြီး ရောင်းခဲ့တဲ့ အပြစ်ကြောင့်ပဲ။ ကဲ...လာ အချိန်ရှိတုန်း နောက်ငရဲခန်းတစ်ခု သွားကြဦးစို့”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၅၃

မောင်လှဝင်းလည်း ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီး လိုက်ပြ သည့် နေရာပေါင်းစုံကို စိတ်မပါဘဲ လိုက်ကြည့်နေရသည်။ ငရဲခံ ရသူတို့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံ၊ ငရဲမီးတို့၏ အပူရှိန်ဒဏ်ကြောင့် နား များလည်း အူနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ငရဲမီးရှိန် ဟပ်၍ ပူနွေးနွေး ဖြစ်လာသည်။

“လာပါကွာ၊ မင်းက ကြည့်ရရုံ မြင်ရရုံ ရှိပါသေးတယ်၊ သူတို့လို မခံရသေးပါဘူး၊ ကဲ...ဒီ ငရဲခန်းကို ကြည့်လိုက်ဦး”

မောင်လှဝင်းသည် သူ့အား ပြသည့် နောက်ငရဲခန်းတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အလွန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင်... ဘုရားလူကြီး ဦးဘအေး၊ ဦးဖြူ၊ ဦးလူနီတို့ အုပ်စု ပါလား၊ ဒီလူကြီးတွေက ကောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်လျက်သားနဲ့ ဘာလို့ ငရဲကျတာပါလိမ့်”

ဒီလူကြီးတွေက ကောင်းတာလုပ်ပြီး ငရဲကျနေ၍ မောင်လှဝင်း တွေဝေသွားသည်။ ဘုရားလူကြီးများကိုလည်း လက်ပြ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ငရဲကျနေသည့် ဘုရားလူကြီးများကမူ ရှက်ကြောက် လျက် ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။ မကြာမီ ငရဲထိန်းများသည် ဘုရား လူကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ငရဲခံရသူများအား ရိုက်နှက် ကြိမ်းမောင်း၍ ပူလောင်လျက်ရှိသည့် သံမြေပြင်ပေါ်တွင် ခါးထိမြှုပ်ကြသည်။ ထို့ နောက် ငရဲမီးကျိုးတောင်းတို့ကို ယူဆောင်၍ ခေါင်းပေါ်မှ လောင်းချ ကြသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၅၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

“အား...အမယ်လေး၊ ကြောက်ပါပြီဗျ။ နောက်တစ်ခါ ဘုရား လှူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ ရတနာတွေကို ခိုးပြီး မသုံးတော့ပါဘူး၊ မလိမ်တော့ပါဘူး။ ဟီး...ဟီး”

“ကဲ... ငါရှင်းပြဖို့တောင် မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီဘုရားလူကြီး တွေက ဘုရားတည်ဖို့၊ ကျောင်းဆောက်ဖို့၊ လှူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် လိမ်ပြီး သုံးစွဲလို့ကွ”

မောင်လှဝင်းသည် ငရဲခန်းများကို ဆက်၍ ကြည့်လိုသည့် စိတ် မရှိတော့။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းများကိုလည်း မမြင်တွေ့လိုသဖြင့် သူ့ကို လှူပြည်သို့ ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းပန် ရှာသည်။ သူနှင့်အတူ ပါလာသည့် လူကြီးကမူ နောက်ထပ် ငရဲခန်းနှစ်ခုကြည့်ပြီးလျှင် ပြန်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ မောင်လှဝင်း လည်း ထိုလူကြီး ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်ကြည့်ရပြန်သည်။

ငရဲခံရသူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ မီးများ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိသည်ကို မောင်လှဝင်း မြင်တွေ့ရသည်။ မီး လောင်လျက်ရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ ဟိုပြေးသည်ပြေး ပြေးနေ ကြသည်။ ထိုသူတို့ ပြေးလွှားလျက်ရှိသည့် မြေပြင်မှ မီးကျိုး ကဲ့သို့ ရဲလျက်ရှိသည့် သံမြေပြင်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ငရဲထိန်းသည် ထန်းပင်ခန့် ရှည်လျားသည့် သံချောင်းကြီးများနှင့် ငရဲခံရသူတို့၏ ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၅၅

ထို့နောက် ငရဲသားအချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြေမွမှုန့်ညက် သွားသည်အထိ ရိုက်နှက်ကြသည်။ ကျန်ရှိနေသူများကို ငရဲထိန်း များက ရိုက်နှက် အမှုန့်လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အမှုန့်ဘဝမှ တစ်ဖန် ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်၍ အသက်ပြန်ရှင်လာကြပြန်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ရိုက်လိုက် အမှုန့်ဖြစ်သွားလိုက် ပြန်ရှင်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပါတော့၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် မကြည့်ရဲတော့ပါဘူး။ အီး...ဟီး...ဟီး...”

“ဪ...မင်းက ငရဲခံနေရတဲ့သူတွေထက် ပိုကြောက်နေ သေးတယ်။ ဒါဆို မင်းငရဲခံမလား၊ ဒီလိုကြည့်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ လွယ် မှတ်လို့လား၊ မင်းမို့ ကြည့်ရတာ”

မောင်လှဝင်းသည် ဆက်၍ မပြောရဲသဖြင့် နောက်ထပ် ငရဲခန်း တစ်ခုသို့ မသွားမီ သူ့အား လိုက်ပို့သည့် လူကြီးပြောသည့် စကားကို နားထောင်နေရသည်။

“အခု ကြည့်ခဲ့တဲ့ ငရဲခန်းက သူယုတ်မာတွေက သူတော် ကောင်းတွေကို စော်ကားလို့၊ နှိပ်စက်လို့ ခံရတဲ့ ငရဲခန်း၊ အခု နောက်ဆုံး ကြည့်ရမယ့် ငရဲခန်းက နှမြောတွန့်တို၊ ဝန်တိုတတ်တဲ့ သူတွေ ခံရတဲ့ ငရဲခန်းပဲ။ သေချာကြည့်ပေတော့”

မောင်လှဝင်းလည်း သူ့အား လိုက်ပို့ပေးသည့်လူကြီး ပြော သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးပြသည့် ငရဲခန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၅၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

ငရဲခံရသူတို့သည် ရှေ့မှ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ထိုသူတို့နောက်မှ ဆင်လောက်ရှိသည့် အရောင်အဆင်း အမျိုးမျိုးရှိသည့် ခွေးကြီးများက လိုက်၍ ကိုက်သည်။ ငရဲခံရသူတို့ကို မိသည့်အခါ ငရဲခွေးကြီးများသည် ငရဲခံရသူတို့အား အရိုးချည်းကျန်သည်အထိ ကိုက်ဖဲ့စားသောက်ကြသည်။ အရိုးကျန်သည့်အခါ ထားပစ်ခဲ့၍ ရှေ့မှ ပြေးနေသည့်သူများထံသို့ ဆက်၍ လိုက်သည်။ ငရဲခွေးကြီးများ နောက်တွင် ပါလာသည့် နွားများ၊ ကျွဲများနီးပါးလောက်ရှိသည့် ငရဲလင်းတ၊ ငရဲကျီးများက အရိုးစုများကို ကိုက်ဖြတ်၍ ရိုးတွင်းချင်ဆီများကို စုပ်ယူ စားသောက်ကြသည်။

ငရဲခံရသူတို့မှာ ပြန်ရှင်လိုက်၊ ငရဲထိန်းများ ငရဲကျီး၊ ငရဲလင်းတ၊ ငရဲခွေးကြီးများက အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်စက်လိုက်နှင့် ခံကြရသည်ကို မောင်လှဝင်း မြင်တွေ့ရသဖြင့် သက်ပြင်းများပင် ချမိသည်။ မောင်လှဝင်း၏ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ ကြောက်ချေးကြောက်သေးများ ပါ၍ စိန့်ညစ်ပတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် သက်ပြင်းလည်း ချမနေနဲ့တော့၊ မင်း နောက်ထပ် ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်ခွင့် မရတော့ဘူး၊ ငါလည်း ပြခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ ကဲ...သွားစို့”

မောင်လှဝင်းအား လိုက်ပို့သည့် လူကြီးနှင့် လာလမ်းအတိုင်း သစ်တုံးမည်းကြီးကို စီး၍ လူပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်လှဝင်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၅၇

မှာ လူ့ပြည်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ အလွန် ဝမ်းသာနေသည်။
တရိပ်ရိပ် တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် လူ့ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မောင်လှဝင်း ကားပေါ်မှလိမ့်ကျသည့်နေရာတွင် မောင်လှဝင်း
၏ ခန္ဓာကိုယ်လည်း မရှိတော့။ သူစီးလာသည့် ကားလည်း မရှိ
တော့သဖြင့် မြောင်မြို့ဆီသို့ ဆက်၍ လာခဲ့သည်။ မြို့အဝင် ခန္ဓော
ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသည့် အခါ မောင်လှဝင်းအား အမည်မသိ
အချွန်အတက်များနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က သစ်တုံးမည်းပေါ်မှ ရိုက်ချသည်။
မြို့တွင်းသို့ အဝင်မခံ၊ ထိုအခါ မောင်လှဝင်းအား လိုက်ပို့သည့်
လူကြီးနှင့် မောင်လှဝင်းအား ရိုက်ချသည့် နတ်တို့အချင်းချင်း
စကားပြောဆိုပြီးမှ မြို့ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရသည်။ မောင်လှဝင်းမှာ
လိုက်ပို့သည့်လူကြီး ပြောပြ၍ မြို့စောင့်နတ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အိမ်ပေါ်အဝင် တံခါးသို့ ရောက်ရှိသည်တွင်လည်း အိမ်
စောင့်နတ်က မောင်လှဝင်းအား ဝင်ခွင့်မပြုသဖြင့် မောင်လှဝင်း
အား လိုက်ပို့သည့် လူကြီးနှင့် စကားပြောကြရပြန်သည်။ မကြာမီ
အချိန်အတွင်း မောင်လှဝင်းနှင့်အတူ လိုက်သည့် လူကြီးအား အိမ်
စောင့်နတ်က ဝင်ခွင့်ပြုသဖြင့် အိမ်ခြံပိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

အိမ်ရှေ့စားပွဲတွင် မောင်လှဝင်း လိမ့်ကျခဲ့သည့် ကားပိုင်ရှင်
နှင့်သူ၏ဖခင်တို့စကားပြောနေကြသည်။ ကားပိုင်ရှင်ကမောင်လှဝင်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

၅၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

အသက်ရှင်ရေးအတွက် ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သူ့အတွက် ဆေးဖိုးဝါးခများကို အကုန်အကျခံမည်ဟု ပြောနေသည်။ အိမ်သူ အိမ်သားများအပါအဝင် မောင်လှဝင်းအားဆေးကုနေသည့်ဆရာဝန် တို့က မျှော်လင့်ချက်မရှိ၍ လက်လျှော့ထားဟန်ရှိသည်။ အသက် ငွေငွေသာ ရှိနေသည်။

မောင်လှဝင်းသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် ဆလှိုင်း၊ ပုလင်းများ ချိတ် ဆွဲထားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနီးတွင် မောင်လှဝင်း၏ အစ်ကိုကြီး နှင့် ဆရာဝန်ကြီး ထိုင်နေသည်။ မောင်လှဝင်းခမျာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ရန် မဝင်တတ်သဖြင့် နှစ်ပတ် သုံးပတ် လှည့်နေ သည်။ ထိုစဉ် မောင်လှဝင်းအား လိုက်ပို့သည့် လူကြီးက ဦးခေါင်းကို ကိုင်၍ တွန်းချလိုက်သည်။

“အား...အမယ်လေး ကြောက်ပါပြီဗျ၊ ကြောက်ပါပြီ”

မောင်လှဝင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အလန့်တကြား ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ ဘေးတွင် ထိုင်နေသူများနှင့် အိမ်သားများအားလုံး ဝမ်းသာအားရနှင့် ပျာယာ ခတ်၍ သွားကြသည်။ မောင်လှဝင်း၏ ပုဆိုးတစ်ခုလုံးတွင်ကား ငရဲပြည်မှ ငရဲခန်းများကို ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့ကာ ကြောက်ချေး ကြောက်သေးများပါသကဲ့သို့ စိုရွဲပေပွနေသည်။ မောင်လှဝင်း သတိ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၅၉

ပြန်ရသည့်အချိန်မှာ ညနေ ငါးနာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှ လိမ့်ကျသည့်အချိန်မှာ နေ့လယ် မွန်းလွဲနှစ်နာရီခန့် ဖြစ်၍ နောက် တစ်နေ့ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင်မှ မောင်လှဝင်း သတိပြန်ရသည်။

မောင်လှဝင်း သတိမေ့မြော၍ ငရဲပြည်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် အချိန်မှာ ၂၇-နာရီခန့် ကြာလေသည်။

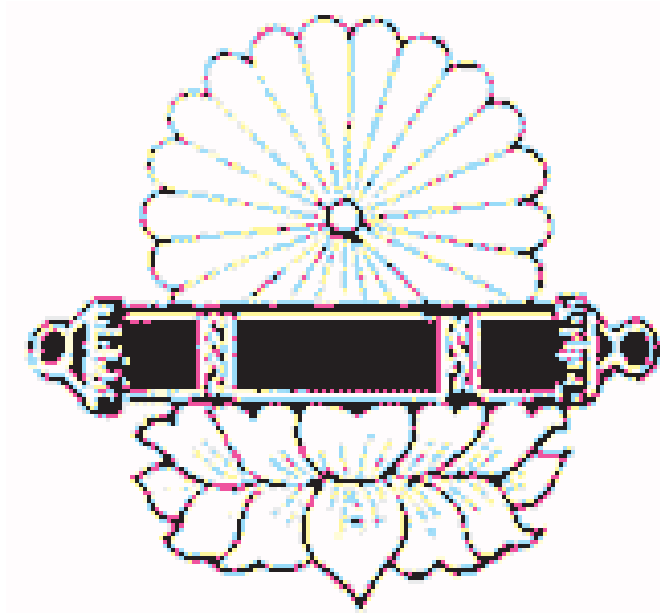
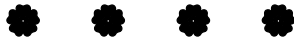
မောင်လှဝင်းသည် ကားပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး မေ့မြောကာ ငရဲပြည်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ကျန်းမာလာသည့်အခါ ငရဲခန်း များကို ကြောက်ရွံ့၍ လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ ဘာသာရေး လိုက်စားလာသည်။ ယခုအခါ မောင်လှဝင်းသည် ဒုလ္လဘရဟန်း နှစ်ကြိမ် ဝတ်ခဲ့ပြီး ငရဲပြည်မှ ယမမင်းကြီး မှာကြား လိုက်သည့်အတိုင်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအလုပ်များကို လေ့လာ၍ ကြိုးစားအားထုတ်လျက် ရှိပေသည်။

မှတ်ချက်။ မောင်လှဝင်းသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သဖြင့် ငရဲပြည် သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများအား ရှက်ကြောက်၍ ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပြီး ယခု အခါ စာဖတ်ပရိသတ်များ သံဝေဂ သတိရရှိစေရန် စာရေးသူမှ တစ်ဆင့် တင်ပြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၆၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

(ငရဲပြည်သို့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နာရီ ဖြစ်ရပ်တွင် ပါဝင်သည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များအားလူမှုရေးကိုထောက်ရှုသောအားဖြင့်အမည်များကို လွှဲပြောင်းရေးသားထားပါသည်။)

ဦးမဲစိန်၊ ညောင်ပင်သာရွာ၊ ထီးချိုင့်မြို့နယ်။

၆၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဇာတ်ပြည်မှ ပြန်လာသူ

ညောင်ပင်သာရွာသည် ထီးချိုင့်မြို့အောက် ခုနစ်မိုင်မျှသာ ကွာဝေး၍ မဲဇာမြစ်၏အဝ၌ တည်နေသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။

ညောင်ပင်သာရွာ၌ အ. ထ. က စာသင်ကျောင်း၊ တိုက်နယ် ဆေးရုံများရှိသဖြင့် ထင်ရှားသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။

ညောင်ပင်သာရွာ၌ မြို့ကုန်းရပ်၊ မြို့မရပ်၊ အောင်ချမ်းသာ ရပ်ဟူ၍ ရပ်ကွက်ကြီး သုံးခု ရှိပါသည်။

အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်၌ ဦးမဲစိန်+ဒေါ်သန်းလှဟူ၍ ယခု တိုင် ရှိပါသည်။ ဦးမဲစိန် + ဒေါ်သန်းလှတို့၌ သားသမီး ခုနစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) မခင်မာလွင် (၂) မောင်သိန်းလွင် (၃) မနှင်းကြူ (၄) မောင်စောလွင် (၅) မောင်သိန်းစိုး (၆) မောင်စိုးသင် (၇) မစန္ဒာတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၆၃

ယခု ၁၃၅၄-ခုနှစ်တွင် ဦးမဲစိန်၏ အသက် ၅၁ - နှစ် ရှိ ပါပြီ။ ထိုဦးမဲစိန်ကား ငရဲမှ ပြန်လာသူ၊ နောက်ဘဝကို သိဖူး သူဟု ရှေးယခင်ကပင် ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ဦးမဲစိန်နှင့် တွေ့ကြုံခွင့်ကို မရခဲ့ပါ။

၁၃၅၄ - ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ငါးရက်နေ့၊ ညောင်ပင်သာရွာ ကျောင်းကြီး ကထိန်အလှူပွဲတွင် ရေဝ၊ ပိန္နဲကုန်း ဆရာတော် ဦးဝေပုလ္လ၏ ခေါ်ဆောင်ပေးမှုကြောင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

ဦးမဲစိန်နှင့် တွေ့ကြုံလိုခြင်းကား သူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို သိချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကြုံတွေ့ကြသောအခါ သူ၏ ဖြစ်စဉ်ကို လိုလိုချင်ချင် ပြောပြပါသည်။ ပြောပြရုံမျှမက သူ၏ ဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားခွင့် လည်း ပြုပါသည်။ သူ၏ ရုပ်ပုံကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် ပြုပါ သည်။ ထို့အတွက် ဦးမဲစိန်အား အလွန် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဦးမဲစိန်၏ ပြောဆိုချက်သည် လွန်စွာ သတိ သံဝေဂရဖွယ် ကောင်းသောကြောင့် ဦးမဲစိန်၏ ပြောဆိုချက်ကို ရေးသား တင်ပြ အပ်ပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၆၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်မဲစိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ မသန်းလှပါတဲ့၊ ကျွန်တော့် အသက်က ခု ၅၁-နှစ်ပါ။ သန်းလှကတော့ ၄၈-နှစ် ရှိပါပြီ။ သားသမီးကတော့ ခုနစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိက ဒီ ညောင်ပင်သာရွာပဲ ဖြစ် ပါတယ်။ ခုနေတာကတော့ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်မှာနေပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အလုပ်အကိုင်လား၊ ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော့် အလုပ်ကတော့ ကျွန်းထဲမှာ ကိုင်းအလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်”

“ကိုင်းအလုပ်ဆိုတာက ကျွန်းမြေပေါ်မှာ ပေါက်တဲ့ ကိုင်းပင် တွေကို ခုတ်ထွင်ပြီး ငရုတ်၊ မြေပဲ စတဲ့ အသီးအနှံများကို စိုက် ပျိုးတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့် စီးပွားရေးကတော့ သိပ်မချောင်လည်ပါဘူး။ ရရစားစား၊ ဝါးဝါးမျိုမျိုထဲကပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နောက်ဘဝကို တော်တော်မှတ်မိပါ တယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ပြောပြပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နောက်ဘဝအကြောင်း ပြန်ပြောရမှာ ရှက်စရာလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး၊ မှတ်မိ သလောက် ပြောပြပါမယ်”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၆၅

“ကျွန်တော်ဟာ ဟိုဘဝတုန်းကလဲ ဒီညောင်ပင်သာရွာသား
ပဲ၊ ဒီညောင်ပင်သာရွာကို ကျွန်တော်ရဲ့ အတွင်းစိတ်က တော်
တော် စွဲနေတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခုဘဝလဲ ညောင်ပင်သာ
ရွာမှာပဲ ဖြစ်လာတယ်။ ဖြစ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ညောင်ပင်သာ
က လွဲလျှင် တခြားအရပ်တွေမှာ ကျွန်တော် သိပ်မပျော်ဘူး၊
ညောင်ပင်သာရွာမှာသာ စိတ်က နှစ်သက်နေတယ်”

“ဟိုဘဝက ကျွန်တော့်နာမည် ဦးစံလှ...တဲ့”

“ဟိုဘဝက မယားလဲ မှတ်မိတာပေါ့၊ သူ့နာမည်က ဒေါ်ညို
တဲ့၊ မညိုက အင်မတန် ပါးစပ်ကြမ်းတယ်၊ မာနလည်း အတော်ကြီး
တယ်။ မာနကြီးဆို အဲဒီဘဝက ကျွန်တော်ဟာ အင်းဝါကြီးရဲ့
အင်းတိုင်အင်းသူကြီးကိုး၊ အင်းသူကြီးဆိုတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း
အတော် ရှိပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က လူဆိုး၊ သူခိုးများကို စိုးရိမ်ရလို့
ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ရွှေထည်၊ ငွေထည်ပစ္စည်းများကို အိုးနှင့်ထည့်ပြီး
မြေမြှုပ်ထားခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီဘဝတုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့အောက်က ညီနှစ်ယောက်
နှင့် နှမတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ညီနှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က စံဘနှင့်
စံရတဲ့၊ နှမရဲ့ နာမည်က မပျိုတဲ့”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ညီ စံဘက ညောင်ပင်သာရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်း
သင်္ဘောကျွန်းမှာ အခင်းလုပ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သင်္ဘောကျွန်းဟာ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၆၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

တောကြီးပဲ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ကိုင်းပင်တွေနှင့် အခင်းလုပ်ဖို့ အတော် ရှင်းလင်းကြရတယ်။ ခုခေတ်လို ကွင်းပြင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ကိုင်းတောသစ်တောအတွင်းမှာလဲ ဆင်တွေ၊ ကျားတွေပေါတယ်။ ညညဆိုလျှင် ဒီတောကောင်တွေ မလာဝံ့အောင် အခင်းထောင့်တွေ မှာ မီးဖိုထားကြရတယ်”

“တစ်ရက်မှာ စံဘဟာ အခင်းချဲ့ဖို့ သစ်ပင်ခုတ်လှဲ ရာက သစ်ပင်ပိပြီး ကွယ်လွန်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ညီဖြစ်သူကို တောကြီး အတွင်း မသင်္ဂြိုဟ်ရက်တာနဲ့ စံဘရဲ့အလောင်းကို ရွာဘက် လှေ နှင့် တင်ယူလာပြီး အိမ်ထက်မှာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တယ်။ အသက် မရှိတော့တဲ့ လူသားကို ဒီလို အိမ်ပြန်ယူပြီး မသင်္ဂြိုဟ် ကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အင်းတိုင် အင်းသူကြီးဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့မို့ ဘယ်သူမှ ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို ပြန်ခိုက်တာလား မသိဘူး။ စံဘရဲ့အလောင်း သင်္ဂြိုဟ် ပြီးတော့ ခုနစ်ရက်လည်း လည်ရော မယားမညိုဟာ အပြင်းအထန် ဖျားပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေသွားတယ်။ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေရာက ကိုယ်တစ်ခြမ်းပုပ်ပြီး အနားမကပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလို ဖြစ်တာဟာ မညို မာနကြီးလွန်းလို့၊လို့ ပြောကြတယ်။ မညို ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ ကွယ်လွန်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၆၇

ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်မှာ အသက် ၆၆-နှစ်
လောက် ရှိသွားပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဘာဖြစ်သလဲ မဆို
နိုင်ဘူး၊ လူတိုင်းနားလည်သလို ပြောရလျှင် တစ္ဆေ ဖြစ်တယ်
ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်ဟာ သေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်အလောင်းအပေါ်
စိတ်စွဲနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အလောင်းနားကို မကပ်နိုင်
ဘူး၊ မကပ်ရဲဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အလောင်း
ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကြောက်ရတဲ့ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ ခွစီးနေကြလို့ပါ။
အလောင်းကို သုသာန်ထုတ်လာတော့ ကျွန်တော့်သားသမီးများ
ငိုကြွေးနေကြတာကိုလည်းမြင်တယ်။ သားသမီးတွေ ငိုကြွတော့
ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာဘူး။ သူတို့ဆီကို သွားချင်တယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သူတို့ဆီ အရောက်မသွားဝံ့လို့ ဘေးကပဲ လိုက်ခဲ့ရတယ်။
သုသာန်ရောက်တော့ အလောင်းကို မ၊ မြေပြင်မှာ ချကြတယ်။ အဲဒီ
အချိန်ထိ ခွစီးနေကြတဲ့ သရဲကောင်တွေ လိုက်ပါကြတုန်းပဲ။ မကြာ
မီ အသုဘရှု ရဟန်းတော်များ ကြွလာကြတယ်။ ရဟန်းတော်များ
ကြွလာတာ မြင်တော့ သရဲတွေဟာ အလောင်းကောင်ပေါ်က

ကြည်လှမောင်စာပေ

၆၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဆင်းပြေးပြီး သစ်ပင်တွေအကြားက ရဟန်းတော်များကို ပြောင်
လှောင်နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို တရားနာဖို့
ခေါ်သံကြားတာနှင့် ကျွန်တော် လူတွေရဲ့ အနီးအပါးဆီ ပြေးကပ်
သွားတယ်။ လူတွေဆီတောင် မရောက်သေးဘူး။ စောစောက
ရဟန်းတော်များကို ပြောင်လှောင်နေကြတဲ့ သရဲကောင်တွေဟာ
ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆွဲခေါ်သွားကြ
တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ဆွဲခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါသွားရင်း
နေရာတစ်ခု ရောက်သွားတော့ ဧရာမ ဒယ်အိုးကြီးအတွင်း အောက်
က မီးပြင်းတိုက်ပြီး ယောက်မကြီးတွေနှင့် ကြောက်စရာ လူကြီး
တွေက မွေနေတာကို မြင်ရတယ်။

ဒယ်အိုးထဲ ဘာတွေ ရှိပါလိမ့်လို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူ
တွေဗျာ၊ လူတွေ၊ လူတွေ။ ဒယ်အိုးကြီးတွေကလည်း အများကြီး ဒယ်
အိုးအတွင်း ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေအကြားမှာ မြုပ်ချည်၊ ပေါ်ချည်
ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေကလည်းအများကြီး၊ ဒါတွေ မြင်ရတော့ ကျွန်တော်
အလွန်ကြောက်သွားတယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးမယ်လို့
အရုန်းလိုက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲထားတဲ့
သရဲများ မြောက်ဆွဲရာနောက် စွေခနဲ ပါသွားပြီး ကျွန်တော်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၆၉

ကြောက်တဲ့ ငရဲအိုးအတွင်းကျသွားပါတယ်။ ပူလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းကတော့ မမေးနှင့်တော့၊ ဒီလောက်ပူနေတဲ့အထဲ ယောက်မကြီးနှင့် ထိုးမြှုပ်လိုက်လို့ ဒယ်အိုးအောက်အထိ မြှုပ်သွားရတယ်။ ဒယ်အိုးရဲ့ဖင်ထိအောင် မြှုပ်သွားတာလဲသိတယ်။ ရေအပြင်ပေါ် ပြန်ပေါ်လာတာလဲ သိတယ်။ ရေပေါ်ပေါ်လာလျှင် ငရဲသားက ယောက်မကြီးနှင့် တအားထိုးမြှုပ်ပြန်တယ်။ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဒီဆင်းရဲကြီးကို ကျွန်တော်အတော်ကြာကြာ ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘုရားရှင်ကယ်တော်မူပါလို့ စိတ်တွင်းက အကြံဖြစ်တယ်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမျှ ပြောလို့မရဘူး။ ဘုရားရှင်ကယ်တော်မူပါလို့ အကြံဖြစ်ကာရှိသေး၊ ငရဲသားဟာ ကျွန်တော့်ကို ငရဲအိုးအတွင်းက ယောက်မကြီးနှင့် ကော်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ချလိုက်တယ်။

အပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကြောက်ကြောက်နှင့် မျက်နှာမူရာဘက်ဆီ ထွက်ပြေးတယ်။ ပြေးရင်းပြေးရင်း ဟဲဟဲ အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ နွားလောက်ရှိတဲ့ ခွေးနက်ကြီးက ကိုက်မယ်လို့ လိုက်လာတာမြင်လို့ နီးရာသစ်ပင်ကို တက်ပြေးလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ကလည်း ဆူးတွေနဲ့ ကိုယ်ကို စူးဝင်လိုက်တာ လိမ့်ကျလုနီးနီးဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အောက်က ခွေးကိုကြောက်လို့ အထက်ကို တက်လိုက်တာပါ။ သစ်ပင်ထက်က နှုတ်သီးရှည်နှင့် ငှက်ကြီးက ခေါင်းကို ဆီးပြီး

ကြည်လှမောင်စာပေ

၇၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

ပေါက်ပြန်သဗျာ။ ဒါကြောင့် ငှက်ရန်ကြောက်လို့ အောက်ဆင်းပြန်၊
ခွေးနက်ကြီးက လှမ်းဆွဲပြန်၊ ခွေးရန်ကြောက်လို့ အထက်တက်ပြန်၊
ငှက်ကြီးက ပေါက်ပြန်နှင့် အဲဒီငရဲကို ကျွန်တော် အတော်ကြာကြာ
ခံခဲ့ရတယ်။

အဲဒီငရဲကို ခံပြီးနောက် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်
မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ရဲရဲတောက် ပူလောင်တဲ့ သံပေါင်ကြီးပေါ်
ပြေးနေရတာကိုအမှတ်ရတယ်။ သံပေါင်ပေါ်ပြေးရတာကကျွန်တော်
တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘူး။ လူတွေအများကြီးဗျာ၊ သံပေါင်ရဲ့ ဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း ရဲရဲတောက်နေတဲ့ သံပြားကြီးတွေ ကာ
ထားလို့ ဆင်းပြေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ နောက်က ပူလွန်းလို့ ရပ်နေလို့
လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တအားပြေးနေရာက ရှေ့မှာ ရေမြောင်း
တစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အေးပြီဟဲ့လို့ ရေမြောင်း
အတွင်း ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ စောစောက ထင်သလို ရေအေး
မဟုတ်တဲ့အပြင် သံပေါင်အပူလောက်မက အလွန်ပူလောင်တဲ့ ရေ
မြောင်း ဖြစ်နေမှန်း သိရတယ်။

အဲဒီ ရေမြောင်းအတွင်း ရက်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာမှန်း
မသိဘူး။ ပြေးနေရာက ရေအေးချောင်းကလေးနှင့် တွေ့ပြန်တယ်။
ဒီတစ်ခါတော့ ငါဝဋ်ကျွတ်ပြီလို့ ရေအေးချောင်းကလေးအတွင်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၇၁

ခဏ ရပ်ကာရှိသေး၊ ဟေ့...ဘာလို့ ရပ်နေတာလဲလို့ အော်ပြီး နောက်က ငရဲသားတွေက လိုက်ရိုက်ကြတယ်ဗျာ။

ငရဲသားတွေ ရိုက်တာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကနေ သွေးတွေ တစက်စက် ကျနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရပ်နားခွင့် မပေးဘူး။ နောက်က တအားရိုက်နေကြတယ်။ ဒီလို ပြေးရင်းပြေးရင်းနဲ့ လူတွေ အလွန်စည် ကားတဲ့ မဏ္ဍပ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်သွားတယ်။ မဏ္ဍပ်အလယ်မှာတော့ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် အကျထိုင်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။

နောက်ကလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီနေရာရောက်တော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ထံ အပ်ကြတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော့်ကို...

လူ့ပြည်သွားမလား၊ နတ်ပြည်သွားမလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နတ်ပြည်သွားချင်ပါတယ်လို့ ပြောတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြီးက ဟောတိုမှာ လမ်းမကြီးမြင်ရဲ့လားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် က လှည့်ကြည့်ပြီး မြင်ပါတယ်ဖြေတော့ မြင်လျှင် အဲဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလို့ ပြောတယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ညွှန်ကြားတဲ့လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်လိုက် သွားတယ်။ တော်တော်ကလေး သွားမိတော့ လမ်းနှစ်ခွေဖြစ်လာ တယ်။ လက်ယာဘက်လမ်းက မကောင်းဘူး။ ရှုပ်နေတယ်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၇၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

လက်ဝဲဘက်လမ်းကတော့ ဖြောင့်ဖြူးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
ဖြောင့်ဖြူးတဲ့ လက်ဝဲလမ်းအတိုင်း လိုက်လာလိုက်တာ ကျွန်တော့်
ရဲ့ မွေးရပ်မြေဖြစ်တဲ့ ညောင်ပင်သာရွာအနီး ရောက်လာတယ်။

ဒါဟာ ငါ့ရွာပါလား၊ ရွာတွင်းဝင်လို့မှ ရွာအနီး ကပ်ကာရှိသေး၊
ရွာစောင့်နတ်လား၊ ဘာလားတော့ မသိပါဘူး။ ဟေ့ကောင်...မဝင်
နဲ့ ဆိုပြီး လိုက်ရိုက်လို့ ရွာထဲ မဝင်ရဘဲ တောထဲက ပိန္နဲပင်ပေါ်
တက်ပုန်း နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ယခုဘဝ ကျွန်တော့် အမေ
ဒေါ်မယ်တင်ဟာ ကျွန်တော်ပုန်းတဲ့ တောထဲ ထင်းခွေရောက်
လာတယ်။ အမေလာတာ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အဖော် သုံးယောက် ပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်
ထဲမှာ အမေ့ကိုပဲ အကျွမ်းဝင်တယ်။ အမေ့နောက်ကို လိုက်ချင်
တယ်။ ဒါကြောင့် အမေရွာအပြန် လိုက်ခဲ့တယ်။ ရွာအနီးရောက်ကာ
ရှိသေး၊ ရွာစောင့်နတ် ထင်ပါရဲ့၊ လိုက်ရိုက်လို့ တောထဲ ပြန်ပြေး
ရတယ်။ အမေဟာ သုံးရက်တစ်ကြိမ်၊ လေးရက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်
ရှိတဲ့ တောကို ထင်းခွေလာတယ်။ လာတိုင်း အမေ့နောက် ကျွန်တော်
လိုက်တယ်။ လိုက်တိုင်း ရွာစောင့်နတ်က လိုက်ရိုက်လို့ ပြေးခဲ့ရ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အတော်ကြာလာတော့ ရွာစောင့်နတ်က ကျွန်တော့်
ကို သိနေပြီလား မသိဘူး။ အမေ့နောက် လိုက်ခွင့်ပြုတာနဲ့ အမေ့
အိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၇၃

အမေ့အိမ်မှာ ကျွန်တော် အတော်ကြာကြာ နေခဲ့သေးတယ်။ အမေ့အိမ်မှာ ဘယ်လိုနေတယ်၊ ဘယ်လိုစားတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော် ယခုလူဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် တော့ အဲဒီ ဟိုဘဝတွေဟာ ယခုဘဝလိုပင် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော် လူဖြစ်လာတော့ ဟိုဘဝက ကျွန်တော့်ရဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေ ရှိနေသေးတယ်။ ဟိုဘဝက ကျွန်တော့်မှာ သားသမီး ခုနစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခုဘဝမှာလည်း ခုနစ်ယောက်ပင် ရှိ တယ်။ ဟိုဘဝက သားသမီးများက (၁) ဒေါ်ငွေရ (၂) ဒေါ်မယ်မ (၃) ဦးကံပေါ် (၄) ဦးကံသာ (၅) မစိန်သုံ (၆) မစိန်မုံ (၇) မစိန်အုံ တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ သားသမီးတွေထဲက မစိန်မုံနှင့် မစိန်အုံ တို့ဟာ ယခုအထိ အမယ်အိုကြီးဘဝနှင့် ရှိနေသေးတယ်။

ဟိုဘဝက သားသမီးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို သူတို့အဖေ ဝင်စားကြောင်း ယုံကြည်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ဟိုဘဝက ရွှေ၊ ငွေတွေ မြှုပ်ထားခဲ့ကြောင်း သူတို့ သိကြတယ်။ ဒီဘဝမှာ ကျွန်တော်က အတိတ်ဘဝအကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့က အဖေမြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာအိုး မှတ်မိသလား လို့ မေးကြတယ်။ မှတ်မိတယ် ပြန်ပြောတော့ မှတ်မိလျှင် တူးဖော် ကြရအောင်လို့ ကလေးငယ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပြီး ဟိုဘဝက မြှုပ်ထားတဲ့ အိုးကို ဖော်ကြတယ်။ ဥစ္စာအိုးသာ တွေ့

ကြည်လှမောင်စာပေ

၇၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

တယ်၊ ရွှေငွေ မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြောက်အရပ်ကို ရွှေငွေ တွေ ထွက်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို တွေ့ရလို့ သူတို့ယုံကြည်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အခုထိအောင် အဖေလို့ ခေါ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ နောက်ဘဝက တံငါလုပ်ခဲ့တယ်။ အလှူ အတန်းလည်းလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တံငါလုပ်မိလို့ ငရဲကျခဲ့တာလည်းအခုထိ အမှတ်တရ မြင်နေတယ်။ ဒီလိုမြင်နေပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ တံငါလုပ်ချင်စိတ် ရှိနေသေးတယ်။ တံငါလုပ်ချင်စိတ် ရှိပေမယ့် မလုပ်နှင့်၊ ဟိုမှာ ငရဲမြင်ရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခြောက်ပြီး အောင့်နေရတာ၊ ယခုအသက် (၅၁) နှစ် ရှိသွားပါပြီ။ အကုသိုလ် အကျိုးရှိသလို ကုသိုလ်ရဲ့အကျိုး ဧကန်ရှိမှာပဲလို့ ယုံကြည်ပြီး ယခုအခါ ကျွန်တော် ဒါနမှု၊ သီလမှုများကို တတ်အားရှိသလောက် အားထုတ်ပြီး နေပါတယ်ခင်ဗျား။

ဦးမဲစိတ်၏ အတိတ်ဘဝကို ဦးမဲစိန်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ရေး သား တင်ပြလိုက်ပါသတည်း။

(ထီးချိုင့်-နတ်စိုး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဓမ္မဗျူဟာစာစောင် အတွဲ-၃၂၊ အမှတ်-၃ မှ ဆောင်းပါးကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

ယမမင်း-ပြန်လွတ်သူခိုးနိတုတ်

ယယပင်းပြန်လွတ်သူ ဦးနီတွတ်

“ဝုန်း”

“အဖေ...အဖေ...အဖေ’

ညနေဆည်းဆာအချိန်တွင် မောင်ဦးတစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ အလန့်တကြား ပြေးဝင်လာသည်။ မောင်ဦးသည် ဝင်းခြံတံခါးကိုပင် ဖွင့်၍ မဝင်နိုင်တော့ဘဲ အတင်းတွန်းလှဲ၍ ပြေးဝင်လာသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လန့်သွားသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့... မောင်ဦး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။ အိမ်ရှေ့ ထွက်ကြည့်ကြစမ်း”

မိသားစု ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ မောင်ဦး၏ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြေးဝင်လာမှုကြောင့် ပျက်သွားသည်။ ဖခင်ကြီး ဦးကြာပွင့် အပြင် သားသမီးများလည်း မောင်ဦးရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၇၇

“မောင်လေး...နင် ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီလား”

မောင်ဦး၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူက ဒေါသစိတ်ဖြင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် မေးလိုက်သည်။ မောင်ဦးကမူ မောနေသဖြင့် ဘာမျှ ပြန်၍ မပြောနိုင်။ ထိုစဉ် ဖခင်ကြီး ဦးကြာပွင့်လည်း မောင်ဦးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မောင်ဦးမှာ ဘာမျှ မပြောနိုင်သေးဘဲ အဖေ... အဖေဟုသာ ခေါ်နေသည်။

“မောင်ဦး...မင်း ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ၊ အဖေ့ကို ပြောစမ်း”

“ဟောဟဲ...ဟောဟဲ”

မောင်ဦးသည် လွန်စွာမောနေသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကြာပွင့်၏အမေးကိုလည်း ပြန်မဖြေ။ ဦးကြာပွင့်နှင့်အတူမိသားစုအားလုံးက မောင်ဦး ရန်ဖြစ်၍ လူသတ်လာပြီဟု ထင်မှတ်နေသည်။ မောင်ဦးအတွက် စိုးရိမ်နေကြသည်။ ထိုစဉ် ဦးကြာပွင့်က သမီးကြီးဖြစ်သူအား မောင်ဦးအတွက် သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ရော့...ရေသောက်လိုက်ဦး”

မောင်ဦးလည်း အစ်မဖြစ်သူ ခပ်ပေးသည့် သောက်ရေကို ယူ၍ အလျင်စလို သောက်လိုက်သည်။ အနည်းငယ် အမောပြေသွားသော်လည်း ကြောက်ရွံ့နေဟန်ရှိသည်။ မောင်ဦးသည် ရေသောက်ပြီးသော်လည်း ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ ရွာလမ်းမဘက်ဆီသို့သာ ငေးမော၍ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၇၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

“ငါ့သား... မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အဖေ့ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း”

“ဟို...ဟို...ရွာထိပ်မှာ... ရွာထိပ်မှာ”

“ရွာထိပ်မှာ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ မင်း လူသတ်ခဲ့ပြီလား”

မောင်ဦးသည် ကြောက်လန့်နေသဖြင့် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ထစ်အနေသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကြာပွင့်လည်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ငေါက်၍ မေးလိုက်သည်။

မောင်ဦးမှာ လူပျိုပေါက်အရွယ်ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ လူငယ်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်လာလေ့ရှိသဖြင့် ရွာထဲက လူတစ်ယောက်ကို လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ကာ သတ်လာပြီလားဟူသော သံသယစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးအဖေရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာလည်း သေချာနားထောင်ပါဦး”

“ကဲ...ပြောပါဦးကွ”

“ဟို...ဟို”

“လာပြန်ပြီလား၊ ဒီဟိုဆိုတာကြီးက”

“ဟို...ရွာလယ်က ဦးနီတွတ်ကြီးကို ရွာထိပ်မှာ တွေ့ခဲ့လို့ပါ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၇၉

“ဟေ...”

မောင်ဦး၏အဖြေစကားကြောင့် မိသားစုအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ မောင်ဦးစကားကို မယုံကြည်သဖြင့် မိသားစုများအားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မောင်ဦးပြောသည့် ဦးနီတွတ်ဆိုသူမှာ ဦးကြာပွင့်နှင့် ဆွေမျိုးမကင်း။ လွန်ခဲ့သည့်ရက်ကမှ သေဆုံးသွားသူဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား ငါ့သားရာ”

“ဦးနီတွတ်မှ ဦးနီတွတ်အစစ်ပါ အဖေရ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဦးနီတွတ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သေးတယ်”

“ဟင်... ဒါဆို ငါ့သားကို သရဲခြောက်လိုက်ပြီ၊ ဟဲ့... မိတင်ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော် သွားပင့်၊ နင့်သားကို ရေမန်းလေးဘာလေး တိုက်ရအောင်”

“မပင့်နဲ့အဖေ... ဦးနီတွတ်ကြီးမှ တကယ့် ဦးနီတွတ်ကြီးဗျ။ သူသေတဲ့နေ့က ဝတ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်စုတ်နဲ့ ပုဆိုးအကွက်ကျဲကြီး ဝတ်ထားတာ”

မောင်ဦး၏ အခိုင်အမာစကားကြောင့် မိသားစုအားလုံးက ဘာမျှ မပြောမဆို ငြိမ်သွားသည်။ ဖခင်ဦးကြာပွင့်ကမူ သူ့သားအား သရဲခြောက်လိုက်သည်အထင်နှင့် ဘုန်းကြီးကို ပင့်ခိုင်းနေ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၈၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

သည်။ မောင်ဦး၏ အစ်မဖြစ်သူကမူ တွေဝေလျက် အိမ်ရှေ့လမ်းမ
ဘက်ဆီသို့သာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ဟို...မှာ...ဟိုမှာ...ဦးနီတွတ်ကြီး အဖေ”

“တယ်...ဒီကောင်မလေးက တစ်မှောင့်”

ဦးကြာပွင့်သည် သူ့သမီးအကြီးမက ထိတ်လန့်တကြား
ပြောလိုက်သည်ကို လှမ်း၍ ငေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့သမီး
အကြီး ညွှန်ပြရာ လမ်းမဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်
ဦးကြာပွင့်နှင့် အိမ်ရှေ့လမ်းမှ ဖြတ်သွားသူ ဦးနီတွတ် အကြည့်
ချင်း ဆုံသွားသည်။ ဦးကြာပွင့်တို့ မိသားစုအားလုံး မယုံကြည်နိုင်
လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေချိန်တွင် ဦးနီတွတ်ကပင် စတင်၍
နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

“အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော် နီတွတ်ပါဗျ။ ကံကောင်းထောက်မ
လို့ လူ့ပြည်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဦးနီတွတ်သည် ဦးကြာပွင့်အား တိုတောင်းသည့်စကားကို
ပြောဆိုထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သားဖြစ်သူ မောင်ဦး၏
စကားကို ယုံကြည်သွားကြသည်။

“ဟ...ဒီကောင် တကယ်မသေဘူးဟ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိ
ဘူး”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၈၁

ဦးနီတွတ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ခွေးဟောင် သံများနှင့် ဆူညံနေသည်။ အလင်းရောင်ကလည်း ဝိုးတဝါးဖြစ်နေ သည်။ ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်ဖြစ်နေ၍ ရွာထဲမှ လူများလည်း ဦးနီတွတ်ကိုပင် ဦးနီတွတ်မှန်း မသိကြ။ ဦးနီတွတ် တစ်ယောက် သူ့ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်ပင်...

“သရဲဟေ့...သရဲ... ဦးနီတွတ်ကြီး လာခြောက်တယ်ဟေ့ ပြေး...ပြေးကြဟ”

ရွာလယ်တွင် ဦးနီတွတ်အိမ်၌ အောက်လင်းမီးထွန်း၍ ဖဲရိုက် နေကြသည့် ဖဲသမားများလည်း ဦးနီတွတ်ကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် ဖဲဝိုင်းမှ ပိုက်ဆံများကိုပင် မကောက်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

ဦးနီတွတ်ကမူ ခပ်တည်တည်ပင်။

ဦးနီတွတ်တစ်ယောက် သူ့အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဖဲသမားများနှင့်အတူ တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်၍ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတော့သည်။ ဦးနီတွတ်၏ဇနီးနှင့် သားသမီး များကမူ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟဲ့...မခင်ကြည်၊ သားတို့ သမီးတို့၊ အဖေပါဟ...အဖေ တကယ် မသေပါဘူးကွ”

“ဟင်...ကိုနီတွတ်”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၈၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

“အဖေ...အဖေ”

ဦးနီတွတ် နှုတ်ဆက်စကားပြောလိုက်မှ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်၍ ငိုကြသည်။ ဦးနီတွတ်၏ သားငယ်သမီးငယ်များကမူ ဖခင်အနီးမှ ပြေးထွက်၍ ဖဲသမားများ ကျကျန်ခဲ့သည့် ပိုက်ဆံများကို လိုက်ကောက်ကြသည်။ ဦးနီတွတ်၏ ဇနီး မခင်ကြည်ကမူ သူ့အိမ်တွင် အရံသင့် ရှိနေသည့် တယော်ကင်ပွန်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းလျှော်ရည်များဖြင့် မြန်မာ့ဓလေ့အတိုင်း ဦးခေါင်းမှ လောင်း၍ ဆေးကြောပေးလိုက်သည်။ ဦးနီတွတ် တကယ် မသေကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားသိရသည့်အခါ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်သွားကြသည်။

နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများကလည်း ဦးနီတွတ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထို့အတူ ရွာဦးကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ရွာထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားသဖြင့် ရွာထဲသို့ လာရင်း ဦးနီတွတ် မသေကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားများ၏ မေးမြန်းချက်များကြောင့် သေရွာပြန် ဦးနီတွတ်လည်း သူ၏ သေရွာပြန်အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။

ထန်း တစ် ပင် ရွာကလေးသည် ဧ ရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှ ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ရွာသူရွာသားအများစုသည် တောင်သူ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၈၃

လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် တံငါလုပ်ငန်းတို့ကို အဓိက လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည်။ တောင်သူလယ်ယာဦးကြီးများသည် မိုးရာသီ၌ လယ်ယာမြေများပေါ်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေများ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကို ရပ်နားထားကြရသည်။

တံငါလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများအဖို့ ဧရာဝတီမြစ်ရေ မကုန်ခန်းသရွေ့ နေ့ရောညပါ အလုပ်ရှိနေသည်။ မိသားစုစား၊ ဝတ်၊ နေရေးအတွက် နေပူမိုးရွာမရွှောင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ငါးဖမ်းထွက်ကြသည်။

အကုသိုလ်အလုပ် ကုသိုလ်အလုပ်ဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်စွမ်း မရှိကြတော့။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသူများအဖို့ တစ်ပါးသူ၏ အသက်ကို သတ်ပြီးမှ မိမိ၏ မိသားစု အသက်ရှင်ကြရသည်။

တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား ဘဝထဲတွင် တံငါသည်ဘဝဖြင့် ထန်းတစ်ပင်ရွာမှ ဦးနီတွတ်တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်သည်။ မိသားစုခြောက်ယောက်ရှိသော ဦးနီတွတ်ခမျာ ကွန်ပစ်၊ ငါးထောင်၊ မှိုန်းထိုး ရေလုပ်သား၏ ဘဝအမျိုးမျိုးနှင့် ကျင်လည်လှုပ်ရှားကာ ဇနီးနှင့် သားသမီးများကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးသည်။ ထို့အတူ ဦးနီတွတ်၏ ဇနီးဖြစ်သူ မခင်ကြည်သည်လည်း မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ဆိုသကဲ့သို့ ငါးစိမ်းသည်ဘဝနှင့်သာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၈၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဦးနီတွတ်၏ သားကြီးမှာ တစ်ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် ဖြစ်၍
ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အတူ ကူညီ ငါးဖမ်းပေးရသည်။
တံငါသည်သားဖြစ်၍ တံငါဖြစ်ရပေတော့မည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးနီတွတ်နှင့် သူ့သားကြီးတို့ ကွန်ပစ်ထွက်ခဲ့
ကြသည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး ကွန်ပစ်သည့်တိုင် ဟင်းစားငါးပင်
မရသဖြင့် ဦးနီတွတ် စိတ်တိုနေသည်။

“ဟိုကောင်...ဘယ်လိုလုပ် လှေလှော်နေတာလဲ၊ အသံမမြည်
အောင် လှော်ပါလား၊ မင်းအဲဒီအတိုင်း လုပ်နေ မနက်စာ ငတ်သွား
မယ်”

ဦးနီတွတ်သည် ငါးမရသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ့သားကို
အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ ငေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေ
ဦးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကွန်ကို ပစ်လိုက်သည်။ ကွန်ကို
တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပိုက်ကွန်ကို ငါးတိုးနေသဖြင့်
တုန်နေသည်။ ငါးကြီးတိုးနေသည်ကို ဦးနီတွတ် အတတ်သိလိုက်
သည်။

ပိုက်ကွန်ကို ဆွဲယူသော်လည်း ပါမလာဘဲ ရေထဲတွင် တစ်ခုခု
နှင့် ငြိ၍နေသည်။

“သားကြီး ဒီကွန်ကို လာကိုင်ထားဦးကွ၊ ငါးကြီးတော့ ကွန်ထဲ
မှာ မိနေပြီ။ အောက်မှာ ဘာနဲ့ ငြိနေလဲ မသိဘူး”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရေပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၈၅

ဦးနီတွတ်သည် ပိုက်ကွန်ကို သူ့သားကြီးအား အပ်၍ ရုတ်တရက် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“အား”

ရေထဲသို့ ဦးနီတွတ်၏ ဦးခေါင်း မမြုပ်မီ အချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် သူ့အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှေအနီးမှ ရေဂယက်များလည်း ထသွားသည်။ ထိုစဉ် သားကြီးဖြစ်သူက သူ့အဖေ တစ်ခုနှင့် တိုက်မိ တိုးမိပြီဟု အပိုင်တွက်ဆမိလိုက်သည်။ ပိုက်ကွန်ကြီးကို လှေဦးတွင် ချည်၍ ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်လိုသော အကုသိုလ်စိတ် လောဘစိတ်တို့ကြောင့် ယခင်က သူ့ကိုယ်တိုင် တိုင်စိုက်၍ ငါးထောင်ခွဲသော နေရာကိုပင် သတိမထားမိ။ ငါးရလိုဇောနှင့် အလျင်စလို ခုန်ချလိုက်သဖြင့် ဦးနီတွတ်၏ ရင်ဝကို တိုင်နှင့် ဆောင့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးနီတွတ်၏ သားကြီးလည်း သူ့အဖေကို မနိုင်တနိုင်နှင့် လှေပေါ်သို့ ဆွဲယူ တွန်းတင်သည်။ ထို့နောက် ငြိနေသည့် ပိုက်ကွန်ကို ရေငုပ်၍ ဖြုတ်လိုက်သည်။ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါတွင်မူ သူ့အဖေ ဦးနီတွတ်မှာ လူသေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၈၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

“ဟာ...အဖေ ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး”

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦး”

ဦးနီတွတ်၏ သားကြီးလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အော်ဟစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းသည်။ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရေလုပ်သား တံငါသည်များလည်း အသံကြားရာ ဘက်သို့ လှေကလေးများနှင့် လှော်ခတ်လာကြသည်။ ထို့နောက် ဦးနီတွတ်တို့ သားအဖကိုလည်း အကူအညီပေးကြသည်။

ဦးနီတွတ်ကမူ အသက်ကင်းမဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်သဏ္ဍာန် ဖြင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့်အတူ ရွာသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။ သို့သော် ဦးနီတွတ်၏ စိတ်ကမူ ရေနှင့်မြေကို ထိုးဖောက်၍ တရိပ် ရိပ်နှင့် အမှောင်ထုကြီးတစ်ခုတွင်းသို့ သွားနေရသည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ် ဒေသသို့ သွားနေသည်ကို သူ့ကိုယ်သူမသိ။

အလွန်ကြီးမားသည့် ခြံဝင်းကြီးအတွင်း၌ မီးတောက်မီးလျှံ များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို ဦးနီတွတ် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ အလိုလိုပင် ယင်းခြံဝင်း မှန်တံခါးမကြီးဆီသို့ ဦးနီတွတ် ရောက် သွားသည်။ ထိုစဉ် ထန်းပင်နှစ်ပင် သုံးပင်မျှမက မြင့်သော လူကဲ့သို့သော သတ္တဝါကြီးက ဦးနီတွတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၈၇

ဦးနီတွတ်လည်း ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည်။ ဦးနီတွတ် အား လူကဲ့သို့သော သတ္တဝါကြီးက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက် သည်။ ဦးနီတွတ်သည် သူ့အား ဖမ်းထားသည့် လူကြီးမှာ သာမန် လူမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ငါဘယ်နေရာ ရောက်နေပါ လိမ့်ဟု ချက်ချင်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒီနေရာကို ဘာလို့ လာတာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူ ခေါ် လို့လဲ”

လူကဲ့သို့သော သတ္တဝါကြီး၏ မေးခွန်းကို ဦးနီတွတ် မဖြေ တတ်။ သူ့ကို “ဘယ်သူ ခေါ်လာတာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာ တာလဲ” ဟူ၍ပင် မသိချေ။ ထိုအခါ ဦးနီတွတ်သည် ဘာမျှပြန် မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာ တာလဲ...လို့ ငါမေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မြစ်ထဲမှာ ငါးဖမ်းရင်း ရေထဲ ဆင်းအငုပ်မှာ တိုင်ငုတ်နဲ့ ရင်ဝကို ဆောင့်မိပြီး ဒီနေရာရောက် လာတာပါ”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုးကွ၊ ဒီနေရာ ရောက်လာပြီဆိုတော့ လည်း ထုံးစံအတိုင်း အစစ်အဆေးခံဦးပေါ့ကွာ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၈၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဦးနီတွတ်အား လူကဲ့သို့သော သတ္တဝါကြီးက မီးလျှံများ အပေါ်မှ ဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အချို့နေရာများတွင် လူများ အော်ဟစ်ညည်းညူနေသည့် အသံများကို ကြားရသည်။ အချို့နေရာများတွင် မကြားရ၊ မကြာမီ အလွန်သာယာလှပသည့် ပန်းခြံကဲ့သို့သော နေရာကို ဖြတ်၍ နတ်လိုလို၊ ဘီလူးလိုလို လူကြီး ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“မင်းကြီး ဟောဒီလူဟာ ဘယ်သူမှ မခေါ်ဆောင်ဘဲနဲ့ မှန် တံခါးဝဆီသို့ ရောက်လာလို့ အစစ်အဆေးခံဖို့ လာပို့တာပါ”

ပလ္လင်လိုလို၊ ထိုင်ခုံလိုလိုကဲ့သို့သော နေရာတွင် ထိုင်နေ သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဦးနီတွတ်အား ဘာမျှ မမေးသေးဘဲ စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဦးနီတွတ်မှာ သူ့ကိုယ်သူပင် ဘယ်နေရာ ရောက် နေမှန်း မသိ။ ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့လျက်နေသည်။ ထိုစဉ် နတ်လိုလို ဘီလူးလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဦးနီတွတ်အား စစ်မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဦးနီတွတ်သည်လည်း ဦးခေါင်းကို မော့ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲဆိုတာ မောင်မင်း သိလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒီနေရာဟာ ငရဲပြည်လို့ ခေါ်တယ်”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၈၉

“ဒီငရဲပြည်ကို မောင်မင်း မခေါ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ကိုရော သိရဲ့လား”

“မသိ...မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

ဦးနီတွတ်မှာ နတ်လိုလို၊ ဘီလူးလိုလို လူကြီးက ငရဲပြည် ဟု ပြောလိုက်မှ အလွန်ကြောက်ရွံ့သွားကာ စကားများပင် ထစ် နေသည်။

ဦးနီတွတ်ခမျာ ငရဲပြည်တွင် ယမမင်းကြီးက စစ်ဆေး မေး မြန်း နေသကဲ့သို့ ဦးနီတွတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်လာ သည့် သူ့သားအကြီးနှင့် ရေလုပ်သားများသည်လည်း ထန်းတစ်ပင် ရွာထိပ်တွင် အစစ်အဆေးခံနေရသည်။

“ဟေး...ဟေး နေကြဦး...နေကြဦးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး”

“မောင်နီတွတ် အသက်ရှိသေးရဲ့လား”

“သေပါပြီဆိုမှ အသက်ရှိပါဦးမလား ဘကြီးရယ်”

“အေး... ဒါဆိုရင်လည်း ရွာထဲကို အလောင်းသယ်မသွား ကြနဲ့ကွယ်၊ တို့ရွာရဲ့ ရှေးဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ရွာပြင်မှာ သေလာ တဲ့သူကို ရွာထဲ မသွင်းရဘူး”

“ဗျာ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၉၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

“သုသာန်ဇရပ်မှာပဲ သွားထားကြပေတော့။ နာရေးကိစ္စအတွက် ဘကြီးတို့လည်း ဝိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက်ပေးမှာပေါ့”

ဦးနီတွတ်၏ သားကြီးနှင့် ရေလုပ်သားများလည်း ရွာ တောင်ဘက်ရှိ သုသာန်ဆီသို့ အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြ သည်။ ဦးနီတွတ် သေဆုံးကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် မိသားစုများ နှင့် ဆွေမျိုးများမှာ သုသာန်သို့ ရောက်လာကာ အလောင်းကို လို အပ်သည်များ ပြင်ဆင်၍ စောင်စုတ်တစ်ထည် အလောင်းပေါ်တွင် လွှမ်း၍ ပြန်သွားကြသည်။

ဦးနီတွတ်ကမူ ငရဲပြည်တွင် ယမမင်းကြီး၏ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူနေရသည်။ ယမမင်းကြီးသည် ဦးနီတွတ်အား ပြည့်စုံစွာ စစ် ဆေးပြီးသည့်အခါ ငရဲခံရန် အချိန်မရောက်သေးသဖြင့် လူ့ပြည်သို့ ပြန်ပို့ရန် လူကဲ့သို့သော သတ္တဝါကြီးကို ပြောလိုက်သည်။ ဦးနီတွတ် အား သူများအသက် နောက်ထပ်မသတ်ရန် မှာကြားသည်။

ထိုအခါ လူကဲ့သို့သော သတ္တဝါကြီးက ဦးနီတွတ်အား လူ့ ပြည်သို့ ပြန်ပို့သည့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် အလွန်အလွန် ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် ငရဲခန်းများနှင့် ငရဲခံနေသည့် သူ များကို ပြသသည်။ ငရဲခန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ထန်းတစ်ပင်ရွာမှ ဘုရားလူကြီး ဦးစိန်ထွားအား တွေ့မြင်လိုက် ရသည်။ ဦးစိန်ထွားသည်လည်း ဦးနီတွတ်ကို မြင်တွေ့သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၉၁

ဦးစိန်ထွားလည်း ပါးစပ်ကို ဟလျက် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ဦးနီတွတ်အား လှမ်း၍ စကားပြောသည်။ သို့သော် ဦးစိန်ထွား၏ စကားကို မကြားရ၊ နားလည်း မလည်။ ထိုစဉ် ဦးစိန်ထွားအား ငရဲ ထိန်းကြီးများက သံတုတ်ကြီးများနှင့် ရိုက်နှက်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထို့နောက် သံမြေပြင်ကဲ့သို့ ကွင်းပြင်တွင် ဦးစိန်ထွား၏ ခါးတစ်ဝက်ခန့်အထိ တွင်းတူး၍ မြှုပ်သည်။ ဦးစိန်ထွားမှာ ပူလောင်နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။ သို့သော် အသံကား မထွက်၊ မကြာမီ သံတောင်းများတွင် မီးကျိုးခဲများ ထည့်၍ သယ်ဆောင်လာသည့် ငရဲထိန်းများက ဦးစိန်ထွား၏ ဦးခေါင်းမြှုပ်သည့် တိုင်အောင် လောင်းဖို့ကြသည်။ ဦးစိန်ထွားကဲ့သို့ ငရဲခံနေရသည့် သူများမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသည်။

ထို့အတူ ငရဲခံရသူတို့၏ ခံစားမှုအဖြစ်အပျက် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မြန်ဆန်လှသည်။ ထိုစဉ်...

“ဘုရားအလှူငွေတွေနဲ့ ဌာပနာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ခိုးဝှက်ထားမိလို့ ငရဲခံနေရတဲ့အကြောင်း သူ့အိမ်ကို သွားပြောပေးပါ။ ရွာလယ်ဘုရားက ယူထားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုပ်ပြီး အိမ်လယ်တိုင် ထုပ်တန်းပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ သူ့အိမ်က လူတွေ မင်းပြောတာ မယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင် တက်ယူပြီး ဘုရားကို ပြန်လှူပေးပါ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၉၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဦးနီတွတ်အား လိုက်ပို့သည့် လူကြီးက ဦးစိန်ထွား လှမ်း
ပြောသည့် စကားများကို ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။ ဦးနီတွတ်လည်း
ငရဲခံနေရသည့် ဦးစိန်ထွားမှာလိုက်သည့် စကားကို မေ့မသွားစေ
ရန် သေချာ မှတ်သားထားသည်။

ထို့နောက် ငရဲခန်း အသီးသီးကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။
ဦးနီတွတ်နှင့်အတူ လိုက်ပို့သည့် လူကြီး၏ သွားနှုန်းမှာ တရိပ်ရိပ်
နှင့်ပို၍ မြန်လာသည်။ မြေပြင်ကို ထိုးဖောက်၍ အထက်သို့
ရောက်သည်နှင့် ထန်းတစ်ပင်ရွာ၏ သုသာန်ဇရပ်ကို ဦးနီတွတ်
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ...မင်း သွားတော့”

ဦးနီတွတ်အား လိုက်ပို့သည့် လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
တွန်းလိုက်ရာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။
မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့ခြုံနေကျ ဟောင်းနွမ်းနေ
သည့် စောင်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ လမ်မနှစ်ခုကို ပူး၍ ကြိုးချည်
ထားသဖြင့် စောင်ကို လက်နှစ်ဖက်ပူးလျက်ပင် တွန်းဖယ်ထုတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုန်းထ၍ မတ်တတ်ရပ်မည်ပြုစဉ်တွင်
ခြေမနှစ်ချောင်းကို ပူး၍ ကြိုးချည်ထားသည်ကို ဦးနီတွတ် သိလိုက်
သည်။ ဘေးဝဲယာကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သုသာန်ဇရပ်ပေါ်
ရောက်နေကြောင်း ဦးနီတွတ် သိလိုက်သည်။ ဦးနီတွတ်လည်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၉၃

ခြေမကြိုး၊ လက်မကြိုးများကို ကြိုးစားဖြည်ကာ သုသာန်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ရွာထဲသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဦးနီတွတ် ပြောပြနေသည့် သေရွာပြန် အတွေ့အကြုံများကို ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း ပရိသတ်များမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ နားထောင်နေကြသည်။ လူ့အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည့် ပရိသတ်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် သက်ပြင်းချသံတို့ကို ဝိသစွာပင် ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် ဦးနီတွတ်က ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား၊ ငရဲပြည်မှာ ငရဲခံနေရတဲ့ ဦးစိန်ထွား မှာလိုက်တဲ့ စကားကို သူ့အိမ်သွားပြောရဦးမယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ ဒကာ၊ ဒါဆို ဘုန်းကြီးလည်း လိုက်မယ်”

ဦးနီတွတ်နှင့်အတူ ဆရာတော်ကြီး လိုက်ပါလျက် ဦးစိန်ထွား အိမ်သို့ သွားကြသည်။ ဦးစိန်ထွားအိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဦးနီတွတ်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဦးစိန်ထွား၏ မိသားစု များက ဦးနီတွတ်၏ စကားကို မယုံကြည်။ ဦးစိန်ထွား၏ သားသမီး များက သူ့အဖေ ငရဲကျနေသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါသဖြစ်၍ ဆူဆူလည်လည် ဖြစ်သွားသည်။ ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ပြောလိုက်မှ အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၉၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

“ကဲ...ဒကာ ဒကာမတို့ မယုံရင် ဒကာကြီး မောင်စိန်ထွား မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း မောင်နီတွတ်က ပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေ ယူပေး လိမ့်မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး နေကြ”

“ဒကာ မောင်နီတွတ် ဟိုက မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ထုပ်တန်း ပေါ်က တက်ရှာပေးလိုက်”

ဦးနီတွတ်လည်း ငရဲပြည်မှ ဦးစိန်ထွား မှာလိုက်သည့် အတိုင်း အိမ်အလယ်တိုင် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ရတနာပစ္စည်းများနှင့် ငွေများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကို တက်ယူ ပေးသည်။

ပစ္စည်းထုပ်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဦးနီတွတ်ပင် အံ့ဩသွား သည်။ ထို့အတူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးစိန်ထွား၏ မိသားစုများပါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဦးစိန်ထွား၏ ဇနီးနှင့် သမီးတို့မှာ အသံ ထွက်၍ပင် ငိုကြသည်။

“ကဲ...ကဲ...ဒကာ ဒကာမတို့ ဒကာကြီး စိန်ထွား မှာလိုက် တဲ့အတိုင်း ဒီပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေကို မနက်ကျ ရွာလယ်ဘုရားကို ပြန် လှူ လိုက်ကြ၊ အလှူအတန်းပေးကြပေတော့၊ သေသူအတွက် ဘာ မှ ပူဆွေးပြီး မနေကြနဲ့တော့ ဟုတ်လား”

ဆရာတော်ကြီးလည်း ဦးစိန်ထွား၏ မိသားစုကို တရား ဟော၍ ဦးနီတွတ်နှင့်အတူ ပြန်ကြွခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးစိန်ထွား၏

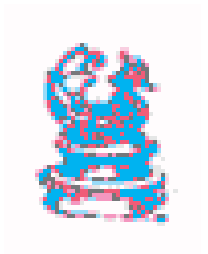
ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၉၅

မိသားစုမှာ အဟောင်းမှအသစ်ဖြစ်ကာ ငိုကြွေးလျက် ကျန်နေခဲ့သည်။ ဦးနီတွတ်၏ သေရွာပြန် ငရဲပြည်ရောက် သတင်း၊ သက်သေသက္ကာယနှင့်အတူ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ ဦးနီတွတ်လည်း ယမမင်းကြီး မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း တံငါအလုပ်ကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ရုံမက သူတစ်ပါးအသားကိုပင် မစားတော့ဘဲ ယနေ့တိုင် ရှောင်ကြဉ်လိုက်သည်။ ဦးနီတွတ်၏ တံငါလှေကလေးသည်လည်း တံငါလှေမှ ကူးတို့လှေကလေးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

(အမည်မဖော်လိုသူ ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင်မင်းသားတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်ကို ရွာအမည်၊ လူအမည်များ ပြောင်းလဲရေးသားတင် ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

ဦးချစ်မောင်၊ တည်တောရွာ၊ ထီးချိုင့်မြို့နယ်။

ယယပင်းထံမှ ပြန်လာသူ

ဦးချစ်မောင်သည် ယခု ၁၃၅၆-ခုနှစ်တွင် အသက် ၆၂-နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်၍ ထီးချိုင့်မြို့နယ် တည်တောရွာ၌ နေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။ ဦးချစ်မောင်သည် တည်တောရွာ၌ နေထိုင်သူ ရွာသားတစ်ဦးဖြစ်၍ တည်တောရွာ၌ပင် ကြီးပြင်းကာ တည်တောရွာ၌ပင် အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ ဦးချစ်မောင် အိမ်ထောင်ကျစဉ်က အသက် (၂၀)မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သူသည် တည်တောရွာ အနောက်ကုန်း ဦးကံထူး+ ဒေါ်စုတို့၏သမီး မလှမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ယောက္ခမအိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့သည်။ ယောက္ခမအိမ်၌ ခြောက်လခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင် တည်ထောင်ရန် ယောက္ခမအိမ်မှ ဆင်း၍ တည်တောရွာ ဦးဘတင်+ဒေါ်စောတင်တို့၏ အိမ်၌ ခေတ္တနေထိုင်စဉ် ပြင်းထန်စွာ နာဖျားကာ မေ့မြော

ကြည်လှမောင်စာပေ

၉၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ မေ့မြောနေစဉ် တည်တောရွာလမ်းကြီးအတိုင်း
လူနှစ်ယောက် လာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်လုံး အရပ်အလွန်မမြင့်သော်လည်း တုတ်
ခိုင်သော သဏ္ဍာန်ရှိကြသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့တွင် အသား
ညိုသော သူသည် အင်္ကျီမပါဘဲ ခါးတောင်းကို မြောင်အောင် ကျိုက်
ထားသည်။ ၎င်း၏ ပေါင်၌လည်း မင်ကြောင်များ အပြည့် ထိုး
ထားသည်။ လက်၌လည်း ကြိုးခွေကို ကိုင်ထားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် မောင်ချစ်မောင် ငှားနေသော
ဦးဘတင်၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်ကြသည်။

မောင်ချစ်မောင်သည် အိမ်ပေါ်မှရပ်၍ ထိုသူတို့ကို ကြည့်
နေစဉ် ရှေ့မှလာသော အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးဝတ်ထားသူက မောင်ချစ်မောင်
အား အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရန် လက်ယပ်ခေါ်သည်။

မောင်ချစ်မောင်သည် လက်ယပ်အခေါ်ခံရသဖြင့် အောက်သို့
မဆင်းမီ ယခင် မိမိဖျား၍ အိပ်နေသော နေရာကို ကြည့်လိုက်
သည်။ မိမိအိပ်ရာနေရာဌာန၌လည်း မိမိသည် ဖျားနာ၍ စောင်
ခြုံအိပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သို့သော် မိမိ၏ စိတ်ကမူကား
မည်သို့မျှ ထူးဆန်းခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းမရှိဘဲ ထိုသူများ ခေါ်ရာနောက်
သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၉၉

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့တွင် အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသူက ရှေ့မှသွား၍ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ကြိုးခွေကိုင်ထားသူက နောက်မှလိုက်ကာ မောင်ချစ်မောင်ကမူ အလယ်မှ လိုက်ပါရလေသည်။ ၎င်းတို့သည် မောင်ချစ်မောင်အား အလယ်၌ ထား၍ တည်တောရွာလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ သွားကြသည်။ တည်တောရွာ အရှေ့ကုန်းလွန်သောအခါ တည်တောရွာ အနောက်ကုန်းလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဆက်သွားကြသည်။ တည်တောရွာအနောက်ကုန်းဆုံး၍ မြောက်ပြင်လမ်းမကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ခရီးသွားရင်း နိမ့်ရှိုင်းရာမှ မော်၍ ကြည့်မိ၏။ ကုန်းမြင့်မြင့်တစ်ခုတွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မဏ္ဍပ်ကြီးကို မြင်ရ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်း၌ လူပေါင်းထောင်သောင်းမက မြင်တွေ့ရသော်လည်း ထိုလူအများမှာ ဆူညံခြင်းမရှိ၊ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်ကိုသာ မြင်ရ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ ထိပ်တွင် ခမ်းနားလှသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ လူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ထိုလူကြီး၏ ရှေ့တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိ၍ စားပွဲပေါ်၌ စာအုပ်စာတမ်းများကို တင်ထားလေသည်။ ထိုလူကြီးသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြန်၍ ငဲ့ကြည့်နေစဉ် မောင်ချစ်မောင်ကို ခေါ်သွားသော လူနှစ်ယောက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ ငဲ့ကြည့်နေရာမှမော့ကြည့်ပြီးလျှင် “ဟာ... မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ကြတာလဲ။ ငါအခေါ်ခိုင်းတာက သူ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၀၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

မဟုတ်ဘူး။ သူက ငါးခြောက်ခုနစ် အဝေးကြီးကပဲ၊ ငါ အခေါ်
ခိုင်းတာက ဒေါ်ခဖြစ်တယ်”

“ဒေါ်ခ...ဒေါ်ခ...သိရဲ့လားဟင်”

“သိပါတယ်ဘုရား၊ သိပါတယ်ဘုရား”

“သိလျှင် ဒေါ်ခကို ခေါ်ခဲ့၊ ဒီလူကို ကောင်းကောင်း ပြန်ပို့
ကြ”

ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် မောင်ချစ်မောင်ကို ပြန်ခေါ်
ခဲ့ကြသည်။ တည်တောရွာ အနောက်ကုန်းသို့ ရောက်သောအခါ
ထိုလူများက လူချင်းခွဲလိုက်ကြပြီး “မင်း ပြန်တော့၊ အိမ်ထိ
အောင်ပြန်တတ်ရဲ့လား” ဟု မေးမြန်း၏။

“ပြန်တတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ဖြေသောအခါ

“အေး...အေး ဒီရွာလမ်းမကြီးအတိုင်းသွား၊ ငါတို့ ဒေါ်ခ
ခေါ်ရဦးမယ်” ဟု ပြောကာ အနောက်ကုန်း ဒေါ်ခအိမ်သို့ သွား
ကြသည်။

မောင်ချစ်မောင်ကား ခရီးသွားရ၍ အလွန်ပင်ပန်းလှသည်။
ဝမ်းတွင်းမှပူ၍ ရေငတ်လာသည်။

အနောက်ကုန်း ရွာပေါက်ဝမှ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ အနောက်ကုန်း
ရွာဦးရေတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ အနောက်ကုန်း ရွာဦးရေတွင်း၌

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၀၁

ဦးကျော်၏ဇနီး ဒေါ်အေးမြ (ယခု ကွယ်လွန်) ရေခပ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ရေတစ်ပေါက်ပေးပါရန် ဝင်ရောက် တောင်းဆို၏။ သို့သော် ဒေါ်အေးမြက သူ့ရေတောင်းသံကို မကြားသကဲ့သို့ သူ့ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ရေတွင်းမှ ရေငင်၍သာ နေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ချစ်မောင်သည် ဒေါ်အေးမြ ခပ်၍ထည့်ထားသော သွတ်ချောင်ပုံးထဲက ရေကို ငုံ့ သောက်ခဲ့ရလေသည်။ ရေသောက်ရသောကြောင့် အားရှိကာ လန်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် အနောက်ကုန်းမှ ထွက်၍ အရှေ့ကုန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

အရှေ့ကုန်းရွာ ရွာလူကြီး ဦးမောင်ကြီး၏ အိမ်ဘေး၌ ပန်းပဲထူသော တဲရှိ၏။ ထိုပန်းပဲတဲမှ ထုသံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပန်းပဲဖိုတဲထဲတွင် ကုက္ကိုတန်းရွာမှ မောင်ခွန်ချို ဓားရိုက်နေသည်ကို မြင်၍ ပန်းပဲဖိုတွင်း ဝင်ကာ...

“ဟေ့...ဖိုးခွန်ချို...ဘာရိုက်တာလဲ” ဟု မေး၏။

မောင်ခွန်ချိုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ဓားကိုသာ ရိုက်နေ၏။

မောင်ချစ်မောင်သည် ဓားရိုက်နေသော မောင်ခွန်ချိုက ဘာမျှ ပြန်မပြောသောအခါ ပန်းပဲဖိုတွင်းမှ ထွက်လာ၏။ ထွက်လာရင်း ဦးမွေးကြီးကို သတိရလာသည်။

ဦးမွေးကြီးကား ကလေးလူငယ် လူရွယ်များကို တို့တတ်၊ စတတ်၊ နောက်တတ်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၀၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

သူ့ဖျားခါနီးတွင် သူ့အား တို့ထား စထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် “ဦးမွေးကြီးသည် ယခင်က ငါ့ကို နောက်ထားသည်။ ယခု သူ့ကို ရှာဖွေ၍ ပြန်နောက်ဦးမယ်” ဟု အကြံရ၍ ဦးမွေးကြီး၏ နေအိမ်သို့ သွားသည်။ သို့သော် ဦးမွေးကြီးကို မတွေ့၍ အိမ်ပြန်ကာ အိပ်ရာတွင် အိပ်လေသည်။

အိပ်၍ အတန်ကြာသောအခါ နားတွင်း၌ သာယာသော အသံကို ကြားလာသည်။ ထိုအသံကား နှဲဆရာ ဦးထောင်လောင်၏ နှဲသံတည်း။ နှဲဆရာ ဦးထောင်လောင်ကား ဇီးကုန်းသားဖြစ်၍ ဇီးကုန်းရွာ၌နေသည်။ တည်တောရွာမှ အတီးအမှုတ် သင်ကြားရာသို့ ဇီးကုန်းမှ လာရောက်ပြသနေသည်။ ထိုအခါက ဦးထောင်လောင်သည် တည်တောရွာ ဆေးဆရာကြီး ဆရာသက်၏ အိမ်၌ နေသည်။ ယခုအခါသော်ကား နှဲဆရာကြီး ဦးထောင်လောင်သည် ဇီးကုန်းရွာမှ ထီးချိုင့်မြို့ စံပြကွက်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရင်း စံပြကွက်သစ်၌ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ချစ်မောင်သည် ဖျား၍ မေ့မြောသွားရာမှ ဦးထောင်လောင်၏ နှဲသံကြောင့် သတိရလာသည်။ နိုးကြားလာသည်။

သူ နိုးလာ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်သောအခါ သူ၏ မိခင်နှင့် အခြားသူ လေးငါးဦးသည် သူ့အား ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်ချစ်မောင်သည် သတိရလျှင်ရချင်း သူ့အား

ကြည်လှမောင်စာပေ

ဇရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၀၃

ဒေါ်ဆောင်လာသူနှစ်ဦး ဒေါ်ခအိမ် သွားမည်ဟု ပြောသံကို သတိ ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် “အမေ...အမေ ဒေါ်ခ ရှိသေးရဲ့လား”ဟု မေးမိ သည်။

“ဘယ် ဒေါ်ခလဲ သားရဲ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အနောက်ကုန်းက မယ်ခ ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ”

“အနောက်ကုန်းက မယ်ခ ရှိသားပဲ။ မနေ့ကတောင် ထီးချိုင့် သွားတာမြင်ပါသေးတယ် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးအမေ၊ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တဲ့ လူ နှစ်ယောက်က ဒေါ်ခကိုခေါ်မယ်ဆိုပြီး သွားကြတယ်။ ကျွန်တော် တော့ ဒေါ်ခ ရှိမယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ဟယ်...မပြောကောင်းပြောကောင်း၊ မယ်ခ ရှိပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“အမေတို့ကသာ ရှိတယ်ပြောနေ၊ သွားကြည့်ကြဦး၊ ကျွန်တော် တော့ ဒေါ်ခ ရှိမယ် မထင်တော့ဘူး”

မောင်ချစ်မောင်ပြောသည့်အတိုင်း ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ခ မရှိတော့ပါပြီ။ မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်းက အိပ်ရာထက်၌ ကွယ်လွန် သွားကြောင်း သိရပါသည်။

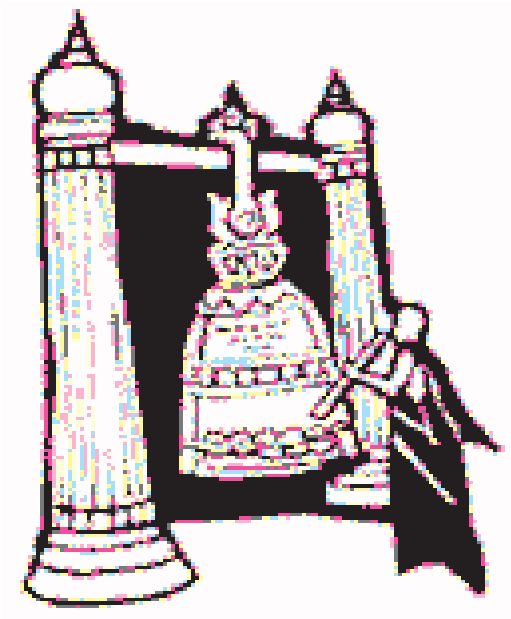
ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၀၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ယမမင်းထံ ခေါ်သွားခြင်း ခံရသော မောင်ချစ်မောင်ကား
ယနေ့အထိ တည်တောရွာ အနောက်ကုန်း၌ အသက်ထင်ရှား ရှိပါ
သေးသည်။ ယမမင်းက “ငါအခေါ်ခိုင်းတာ သူမဟုတ်ဘူး၊ သူက
ငါ့ခြောက်ခုနစ် အဝေးကြီးကပဲ”ဟု ဆိုသော ငါ့ခြောက်ခုနစ်၏
အဓိပ္ပာယ်ကိုကား ယနေ့အထိသူဘာမျှမသိပါဟုပြောဆိုပါသတည်း။

(ထီးချိုင့်-နတ်စိုး ပေးပို့ချီးမြှင့်သည့် ဆောင်းပါး ဖြစ်
ပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

ဆရာပြန်ခိုအေး

သေရွာပြန် ဦးဘအေး

စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က ရန်ကုန်တိုင်း၊ ရန်ကုန်တောင်ပိုင်းခရိုင်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် စိုက်ပျိုးရေးဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ မိမိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့် မြို့ကလေးသို့ စတင်ရောက်ရှိစဉ် ကပင် မြို့နယ်၏ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို ရှေးဦးစွာ လေ့လာဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမြို့ကလေးတွင် ကျေးရွာပေါင်း ၆၄ - ရွာ ရှိသည်။ မြန်မာလူမျိုး အများစုနေထိုင်ကြသည်။ ထို့အတူ တရုတ်၊ ကုလား စသည့်လူမျိုးများလည်း နေထိုင်ကြသည်။ ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် မြန်မာ တိုင်းရင်းသား ကရင်လူမျိုးများလည်း နေထိုင်ကြသည်။ မြို့နယ် အတွင်းရှိ လူတန်းစားအများစုမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြသည်။ လူနည်းစုမှာ ပင်လယ်ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၀၇

နှင့် ကုန်သည်လုပ်ငန်းစသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း ပြုကြသည်။

တောင်သူလယ်ယာ ဦးကြီးများ၏ အဓိက သီးနှံစိုက်ပျိုး ရေးမှာ
ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးရေးဖြစ်သည်။

မြို့နေ လူတန်းစား အများစု၏ စိတ်နေသဘောထားမှာ
ရိုးသား ဖြူစင်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာဖြင့်
ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည်။ စာရေးသူသည် ထိုမြို့ကလေး
သို့ ရောက်စက မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း မရှိသော်လည်း
လုပ်ငန်းတာဝန်ကိစ္စများအရ သွားလာလှုပ်ရှားရင်း မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းသစ်များ တွေ့ရှိခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများထဲတွင် ဈေး
နောက်ဘက်ရှိ တိပ်ခွေအငှားဆိုင်မှ အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာကြီး
နှစ်ဦးလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုကျောင်းဆရာကြီးများနှင့် စာရေးသူမှာ
လွန်စွာ ရင်းနှီးသွားကြပြီး ညနေတိုင်းလိုလိုပင် တိပ်ခွေအငှားဆိုင်
သို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူနှင့် အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာကြီး
ဦးစောအောင်တို့ ထွေရာလေးပါး စကားပြောဆိုရင်း မကြာသေး
မီက ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပျက်တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် သေရွာပြန် ဦးဘအေး
အကြောင်းကို သိရသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူလည်း ငရဲပြည်ရောက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၀၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

သေရွာပြန် ဦးဘအေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် မှတ်သားခဲ့သည်။ ထို့အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းများနှင့် မြို့ခံ မိတ်ဆွေများထံမှ ဦးဘအေး၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်း သေရွာပြန် စကားလက်ဆောင်တို့ကို သေချာတိပစ္စာ ကြားသိ ရခဲ့ပြန်သည်။

ဦးဘအေး၏ အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိပြီဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်း မှ ဆံပင်များပင် ဖြူနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးဘအေးသည် အခြား မြို့ တစ်မြို့မှ လာရောက်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးဘအေးခမျာ အသက်အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာဖြင့် ဆိုက်ကားနင်း၍ သားသမီးများကို ရိုးသားစွာ ရှာဖွေ လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေသူဖြစ်သည်။

ဦးဘအေးဟူသော အမည်မှာ အမည်ရင်း မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်သားက ပြုမှုရန်လိုလာသည့်တိုင်အောင် တုံ့ပြန်ပြောဆို ရန်ဖြစ်လေ့မရှိသည့်အတွက် ဦးဘအေးဟု သူ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း အိမ်နီးနားချင်းများက ပေးထားသည့် နာမည်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ငယ်နာမည်ပျောက်၍ ဦးဘအေးဟု အမည်တွင်လျက် သား ရှိနေပေသည်။

ဦးဘအေးသည် သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အသက် အရွယ်နှင့်မမျှ ဆိုက်ကားနင်းလျက် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ လုပ်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၀၉

ကိုင် ရှာဖွေ စားသောက်နေရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့နေထိုင်ရာ မြို့ကလေးသည် မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့အနီးမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်၍ မိုးရာသီတွင် မိုးများ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ဦးဘအေးမှာ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သုံးရာသီကာလပတ်လုံး ဆိုက်ကားနင်းလျက်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရရှာသည်။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး တန်ဆောင်မုန်းလထဲသို့ ရောက် ရှိလာသည့်အခါ ဦးဘအေး၏ ကျန်းမာရေးက သိသိသာသာ ကျ ဆင်းလာသည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့။

ယခင်ကပင် ကျန်းမာရေးဓာတ်ခံ အားနည်းသည့် ဦးဘအေး တစ်ယောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဘုန်း ဘုန်းလဲတော့သည်။ ခြေ၊ လက် လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသည့် ဘဝမို့ အခြားအပို ဝင်ငွေကလည်း မရှိ၊ တောင်တူးလဲလျှင် ဖိုးသူတော် ထူနိုင်သော်လည်း ဖိုးသူတော်လဲသည့်အခါ တောင်တူးလည်းမထူနိုင် တော့ပြီ။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် သူ့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာကလေး များကို ထုခွဲ ရောင်းချ၍ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းများသို့ ပြသရတော့ သည်။ ရှိသမျှ ပစ္စည်းများကုန်သည့်တိုင် ဦးဘအေး၏ ကျန်းမာ ရေး အခြေအနေက ထူးခြားမှုမရှိ။

တစ်လခွဲ နှစ်လနီးပါးမျှ ကြာလာသည့်တိုင် အမည်နာမ မည်မည်ရရ မရှိသည့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် မစားနိုင်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၁၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

မသောက်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထမင်းလည်း မစားချင်၊ ဟင်းနံ့လည်း မခံနိုင်၊ ရေကိုပင် ကောင်းကောင်းမသောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ဦးဘအေး၏ မိသားစုများက နွားနို့တိုက်သည်။ ဦးဘအေးသည် အချိန်ရှိသမျှ ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းနေသည့် ခြင်ထောင်အတွင်းသို့သာ ဝင်နေသည်။ လူမမာမေးလာသည့် အသိမိတ်ဆွေများသာမက သူ၏ မိသားစုများကိုပင် မတွေ့ချင် မမြင်ချင်အောင် သူ့စိတ်က ဖြစ်နေသည်။ ဦးဘအေး စိတ်ချမ်းသာစေရေးအတွက် မိသားစုများလည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ သွင်းထားကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးဘအေးသည် ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ ဝင်၍ အိပ်နေစဉ် အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် ခြင်ထောင် အမိုးကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ဦးဘအေး၏ ရင်တွင်းမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်သည့်ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ အိမ်ခေါင်မိုး ဓနိပေါက်တို့မှ နေရောင်ခြည်များ တိုးဝင်လာသည့်အတွက် နေ့တစ်နေ့၏ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို ဦးဘအေး သိသည်။

ဦးဘအေးခမျာ ရင်တွင်းမှ ပူလောင်မှုဝေဒနာကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ညည်းညူကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလှိမ့်နေရသည်။ သူ့မိသားစုများလည်း ဦးဘအေး၏ ဝေဒနာကို ကြည့်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၁၁

လျက် စိုးရိမ်စွာနှင့် ဆရာဝန်ပင့်၍ ဆေးကုကြသည်။ သို့သော် ဦးဘအေး ဝေဒနာက မသက်သာ။

ညဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ အိမ်ခေါင်မိုး ခနိပေါက် တို့မှ တိုးဝင်လာသည့် လရောင်ဝိုးတဝါးကို ဦးဘအေး သတိထား မိသည်။ ခနိများပေါက်လျက် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည်ကို ကြည့်၍ သံဝေဂရမိသည်။

“ဪ... ပစ္စည်းသင်္ခါရု လူသင်္ခါရုဆိုတာ ဒါပါပဲလား၊ မနှစ်က မိုးထားတဲ့ ခနိတွေ အကောင်းအသစ်လေးတွေတောင် ပျက်စီး ယိုယွင်းရမှာပါလား”

ဦးဘအေးမှာ သံဝေဂသတိနှင့် နေဆဲဥပင် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

ဦးဘအေးသည် လူးလွန်လှုပ်ရှားရင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်လာသည်။ ရဲစခန်းမှ ရှစ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ကို သိသာထင်ရှားစွာ ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမြင်အကြား အာရုံတို့မှာ ဝိုးဝါးနေသည်။

“ဒေါင်...ဒေါင်”

“ဒေါင်...ဒေါင်”

“ဒေါင်...ဒေါင်”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၁၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ထို့နောက် ရဲစခန်းဆီမှ သံချောင်းခေါက်သံ ခြောက်ချက် ကို ကြားရသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မသိတော့၊ လူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကိုပင် လုံးလုံးလျားလျား မသိတော့။

ဦးဘအေး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင် မိသားစုများ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးသံ၊ ရှိုက်သံတို့သည် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွား၏။ ရပ်ကွက် အတွင်းမှ အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများလည်း အသုဘမေး ရောက်လာသည်။

ဦးဘအေးတစ်ယောက်က ထိုအခြင်းအရာများ အားလုံးကို စိုးစဉ်းမျှ မသိ၊ ငြိမ်သက်စွာနှင့်ပင် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေ သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဦးဘအေး၏ မိသားစုများနှင့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ စုဝေးတိုင်ပင်၍ အသုဘချမည့်ရက်ကို သတ်မှတ်ကြသည်။ ကျွေးမွေးရေးကိစ္စအတွက် စီစဉ်ကြရသည်။ ဦးဘအေး နေထိုင်ရာ မြို့ကလေး၏ ထုံးစံအရ သေသူကို အခေါင်း သွင်း၍ အိမ်ရှေ့တွင် ထုတ်ထားကြရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဘအေး အတွက် အခေါင်းရိုက်၍ အိမ်ရှေ့ထုတ်ရန် စီမံကြသည်။

“အဖေ့ကို အခေါင်းထဲ မထည့်ရဘူး၊ အဖေ့အသားတွေက နွေးနွေးထွေးထွေးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဖေမသေသေးဘူး ဟီး...ဟီး”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၁၃

ဦးဘအေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အခေါင်းထဲတွင်ထည့်ရန် ဟန်ပြင်စဉ် သမီးကြီးဖြစ်သူက အခေါင်းထဲ မထည့်ရန် ငို၍ ပြောသည်။

“ဒါတို့မြို့ရဲ့ ထုံးစံပဲ ကလေးရဲ့၊ ကလေးက လိမ္မာပါတယ်။ ညည်းအဖေကို ဒီအခေါင်းထဲ ထည့်ရအောင်နော်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း အဖေ့ကို အခေါင်းထဲ မထည့်ရဘူး။ အဖေ မသေဘူး ဟီး...ဟီး...”

ဦးဘအေး၏သမီး အကြီးမသည် သူ့အဖေအား အခေါင်းတွင်းသို့ မထည့်နိုင်ရန် ငိုယိုတောင်းပန်လျက် သူ့ကိုယ်လုံးနှင့် အုပ်မိုး၍ တွယ်ဖက်ထားသည်။

“ကဲ...ကလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် မထည့်ပါနဲ့ဗျာ၊ နေပါစေ”

အခေါင်းထဲ ထည့်ရန် စိုင်းပြင်းနေသည့် ဦးဘအေး၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များလည်း သူ့သမီးအကြီးကြောင့် လက်လျှော့၍ အခေါင်းကို မယူကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဦးဘအေး၏ ရုပ်ခန္ဓာအား သူ့သမီးအကြီး၏ ဆန္ဒအရ အခေါင်းမသွင်းသေးသော်လည်း အိမ်ရှေ့လမ်းမသို့ ထုတ်ဆောင်ကြသည်။ ထို့နောက် ဘဲဥသေတ္တာပျက်သုံးလုံးပေါ်တွင် ကပ်ကြမ်းခင်း၍ တင်ထားကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဘအေး၏ ခြေမ၊ လက်မတို့ကို ကြိုးတုပ်ချည်ထားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၁၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ အရုဏ်မတက်မီ အသုဘချမည့် နေ့တိုင်အောင် ဦးဘအေး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မပုပ်မသိုး နွေးထွေးနေ ဆဲပင်။

သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ အသေကောင် ကဲ့သို့ပင် ဆန့်ဆန့်ကြီးသာ ဖြစ်နေသည်။ ဦးဘအေးတို့၏ မြို့ထုံးစံ အရ အသုဘပို့မည့်သူများ ထမင်းကျွေးရန် ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များ ဟင်းလျာများကို အကြွေးဝယ်ယူ၍ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ် သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကိုပင် ကြားရပြီ။ အိမ်ပေါ်ရှိ ဖဲဝိုင်းများမှ အလျော်အစား အော်ဟစ်သံများက နံနက် အရုဏ်မတက်မီ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသည့် လင်းကြက်တွန်သံကို လွှမ်းမိုးကာ ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့ ဆူညံနေသည်။

ထိုစဉ် လမ်းဘေးအလောင်းစင်မှ ဦးဘအေး၏ ညည်းညူ ရေတောင်းသံသည် ဖဲဝိုင်းမှ လောင်းကစားသမားများအသံကို လွှမ်း မိုးသွားသည်။ ထိုအခါ ဖဲသမားများနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများ၏ အသံ က ပိုမို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ရေ...ရေပေးပါ...ရင်တွေ ပူလွန်းလို့ ရေပေးပါ”

ဦးဘအေး၏ ရေတောင်းသံကို ဒုတိယအကြိမ်ကြားလိုက်ရ သည်။ ထိုအခါ ဖဲဝိုင်းမှ လူများ သရဲခြောက်သည်အထင်နှင့် ဝရုန်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၁၅

သုန်းကား ထွက်ပြေးကြသည်။ ဦးဘအေးခမျာ ရှေးဦးစွာ ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်လျက် မျက်လုံးများ ပြာဝေနေသည်။

ထိုစဉ် ဦးဘအေးမိသားစုများအနက် သမီးအကြီးဖြစ်သူက အပြေးရောက်ရှိလာပြီး ခြေမကြိုး လက်မကြိုးများ ဖြတ်တောက်၍ သူ့ဖခင်အား ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိသားစုများနှင့်အတူ ဦးဘအေးအား အိမ်ပေါ်သို့ ပွေ့ယူရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဦးဘအေးလည်း ရေကို တစ်ဝကြီးသောက်၍ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်အိပ်လိုက်ပြန်သည်။

ဦးဘအေး အိပ်ပျော်နေစဉ် အလောင်းစင်၊ ပျဉ်ခေါင်းမှအစ အားလုံးကို အစဖျောက်၍ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြသည်။ မွန်းမတည့်မီတွင် ဦးဘအေး ပြန်လည်သတိရလာသည်။

“သေရွာပြန် ဦးဘအေး...ဘအေးမသေဘူးကွ”

တစ်မြို့လုံး တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်သွားသည်။ အချို့လူများက ‘သေရာကပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖုတ်ဝင်တာနေမှာပါ’ ဟု မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးဘအေးမသာအတွက် ဝယ်ယူထားသည့် ပစ္စည်းရှင်များလည်းဦးဘအေးမသေ၍ ကြွေးတောင်း ရောက်လာကြသည်။ အသုဘအကူငွေရမှ အကြွေးဆပ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ဦးဘအေး မသေ၍

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၁၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

အကူငွေမရတော့။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်နေမှ ကြွေးဆပ်မည့် အကြောင်း ကတိအထပ်ထပ်ပေး၍ ကြွေးရှင်များအား တောင်းပန် ရသည်။ နောင်တွင် ဦးဘအေးသည် သူပိုင်ဆိုက်ကားနှင့် အိမ် ထောင်ပရိဘောဂများကို ရောင်းချ၍ ကြွေးဆပ်လိုက်ရသည်။

ဦးဘအေးသည် သူ၏ သေရွာပြန် အတွေ့အကြုံကို မိသားစု များနှင့်တကွ နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေများကို ပြန်၍ ဖောက်သည်ချလိုက် သည်။ ထိုအခါ ပို၍ ပို၍ အံ့ဩသွားကြသည်။

ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ဦးဘအေးသည် သတိမရ တစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မကြာမီ လုံးဝသတိလစ်မေ့ မြောသွားသည်။ ထိုစဉ် လုံးကျစ်တောင့်ခိုင်၍ ဗလကောင်းသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဦးဘအေးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘအေး...လာလိုက်ခဲ့”

သူ့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည့် ခါးတောင်းကျိုက်နှင့် လူကြီး က တင်းမာသောအသံဖြင့် ဦးဘအေးအား ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဘအေး လည်း ထိုလူကြီးအား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် နှင့် သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ သူ့နောက်သို့ ဦးဘအေး လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် အုန်းတုံးကဲ့သို့ တုံးကလေး သုံးတုံး ရောက်ရှိလာသည်။ အုန်းတုံးကလေးသုံးတုံးမှာကြီးနှင့်လည်း မ ချည်၊ သံနှင့်လည်း မရိုက်ဘဲ ပူးကပ်နေကြသည်။ ယင်း အုန်းတုံး

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၁၇

ကလေးများပေါ်သို့ ဦးဘအေးအား တက်ခိုင်းသည်။ အုန်းတုံးကလေးများပေါ်သို့ ဦးဘအေးရောက်သည်နှင့် အုန်းတုံးကလေးများနှင့်အတူ မြေကြီးမှတစ်ဆင့် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ အုန်းတုံးကလေးများ၏သွားနှုန်းမှာ ပြောမပြတ်အောင်ပင် မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ဦးဘအေးအား လာခေါ်သည့် လူကြီးမှာ ဘာမျှမဖြစ်သလို နေသည်။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ လေဟာနယ်ဟင်းလင်းပြင် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့နောက် လေးဘက်လေးတန် ကာရံထားသည့် ခြံဝင်းကြီးကဲ့သို့ နေရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုခြံဝင်းကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်မှ လွန်စွာ ကြီးမား၍ ထူထည်ခိုင်ခံ့သည့် တံခါးကြီးနှစ်ချပ် ပွင့်သွားသည်။

ဦးဘအေးနှင့် အတူလိုက်ပါသည့် လူကြီးသည် ထိုတံခါးပေါက်ကြီးမှတစ်ဆင့် ခြံဝင်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကယ်ပါယူပါတစာစာနှင့် အော်ဟစ်လျက်ရှိသည့် လူသံများကို ဦးဘအေး ကြားရသည်။ လူများကို မမြင်ရ၊ ထိုအခါ ဦးဘအေးအား လာခေါ်သည့် လူကြီးက အခုရောက်နေတာ ငရဲပြည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ငရဲပြည်ဟု ဦးဘအေး ကြားလိုက်ရမှ သူတစ်ကိုယ်လုံး မီးအပူဟပ်သကဲ့သို့ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သွားသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ပါးစပ်များ၊ အာခေါင်များကို သံချိတ်များဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လူများကို ဦးဘအေး

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၁၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

မြင်တွေ့ရသည်။ ဦးဘအေး မမေးမီ သူနှင့်အတူ ပါလာသည့် လူကြီးက “ငါးမျှားတဲ့သူတွေနဲ့ လိမ်ပြောတဲ့သူတွေ အဲဒီလိုခံရ တယ်”ဟု ရှင်းပြသည်။ ထို့အတူ တင်းပုတ်ကဲ့သို့သော အရာ ကြီးများဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ရိုက်နေသည့် မြင်ကွင်းနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဦးဘအေးအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီးက ငရဲခန်းများ ကို တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာပြရင်း ပါးစပ်ကလည်း ရှင်းပြပေး သည်။ အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံများနှင့် ကမ္ဘာပျက်လုခမန်း ဆူညံနေသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ဦးဘအေးခမျာ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်း များကို ဆက်၍ မကြည့်ရဲတော့ပေ။ သို့သော် သူ့အားခေါ်လာသည့် လူကြီးအား ကြောက်ရွံ့၍သာ ဆက်ကြည့်နေရသည်။

ငရဲခန်းတစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဦးဘအေး နေထိုင်ရာ မြို့ကလေးမှ သူ့အသိတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ဦးဘအေးလည်း အံ့ဩစွာဖြင့် သူ့အသိမိန်းမကြီးအား ဒီနေရာကိုဘာလို့ ရောက်နေတာ လဲ ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ထိုမိန်းမကြီးက ပြန်၍ အော်ပြော သော်လည်း အသံကား မထွက်။ သူပြောလိုက်သည့်စကားကိုလည်း ဦးဘအေး နားမလည်။ ထိုအခါ သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီး က ကြားမှဝင်၍ စကားပြန်လုပ်ပေးသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၁၉

သူ့အသိမိန်းမကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဓားနှင့် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ အမွန်းခံနေရသည်။ အချို့လူများမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဓား နှင့် ဖြတ်တောက်ခံနေရသည်။ သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီး၏ ပြောကြားချက်အရ ထိုမိန်းမကြီးမှာ လူ့ပြည်တွင် နေစဉ် ငါးအရှင်များကို ဓားနှင့် မွန်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သိရ သည်။ ယင်းငရဲခန်းအတွင်း၌ပင် သူ့အသိအမျိုးသားတစ်ဦးကို ဦးဘအေး ထပ်မံတွေ့ရှိရပြန်သည်။

ထိုလူကြီး၏ အသားအရေများကို ဓားမကဲ့သို့သော အရာ များဖြင့် လှီးထစ် ဆုတ်ခွာနေကြသည်။ စကားပြန်လူကြီး ပြောကြားချက်အရ သူ့အသိလူကြီးမှာ လူ့ပြည်တွင် ငယ်ရွယ်စဉ် ကျွဲနွားများကို မသေခင်ကပင် အရေခွံဆုတ်ခွာ၍ အသားများ ကို လှီးယူ ခုတ်ထစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဦးဘအေး သိရ သည်။ ထိုလူကြီးက စကားပြန်လူကြီးမှတစ်ဆင့် သူ့သိမ်းဆည်း ထားခဲ့သည့် အရေးကြီး စာချုပ်စာတန်းများကို နေရာနှင့်တကွ ပြော၍မှာသည်။ လူ့ပြည်ရောက်လျှင် သူ့အားရည်စူး၍ အလှူအတန်း ပေးကာ ယမမင်းကြီးအား အမျှအတန်းဝေရန် အမှာစကားကို ဆို ရှာသည်။

အခြားငရဲခန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ဦးဘအေး နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ထဲမှ မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၂၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဦးဘအေးအသိ မိန်းကလေးငယ်မှာ ရှက်၍လားမသိ၊ သူ့ငဲ့ခဲရသည့် အဖြစ်ကို ပြောမပြဘဲ သူ့သိမ်းထားသည့် ရွှေစကလေးများ ရှိသည့် နေရာကို ပြောကာ အလှူပေး၍ အမျှအတန်းဝေရန် မှာရှာသည်။

တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ဦးဘအေးအား ခေါ်လာသည့် လူကြီးက လိုက်ပြသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ရေနွေးပူကဲ့သို့ အရေများ၊ မီးကျိုးခဲကဲ့သို့ တောက်လောင်နေသည့်အရာများ ထိုးသွင်းလောင်း ထည့်နေသည့် အရက်သမား၊ ဘိန်းစားများ၏ ငဲ့ခဲခန်းကိုလည်း ဦးဘအေး တွေ့ရသည်။ ပုရွက်ဆိတ်အုံတစ်အုံထက် များပြားသော လူ အများအပြား ငဲ့ခဲနေရသည်ကို ဦးဘအေး တွေ့ရသဖြင့် ပို၍ ကြောက်လာသည်။ ကြောက်၍ မကြည့်ချင်လို့လည်း မရ။ ဆက်၍သာ ကြည့်နေရသည်။

အခြားငဲ့ခဲခန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ သူ့နေသည့် မြို့ကလေးမှ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို ကျောင်းသားလေးမှာ သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြင့် ရှေ့ကပြေးလျက် နောက်မှ ခွေးနက်ကြီးများက လိုက်ကိုက်နေ၏။ ထို့နောက် ဆူးနှင့်သစ်ပင် ကြီးသို့ ရောက်သည့်အခါ ငဲ့ထိန်းကြီးက ဆူးကြိမ်နှင့် ရိုက်၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းသည်။ သစ်ပင်မှ ဆူးများကလည်း ကျောင်းသားကလေး၏ ရင်ဝနှင့်ခြေ၊ လက်၊ ပေါင်တို့ကို ထိုးဝင်ကုန် သည်။ သစ်ပင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည့်အခါ လူကြီးများက

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၂၁

ဓား၊ လှံများဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်နှက် ထိုးခုတ်ကြပြန်သည်။
ဦးဘအေး၏ အသိလူငယ်လေးမှာ ကျောင်းနေစဉ်က သူငယ်ချင်း
များ၏ စာအုပ်၊ ဖောင်တိန် စသည်များကို ခိုးဝှက်ခဲ့ခြင်း၊ ငှား၍
ပြန်မပေးဘဲ ထားခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ငရဲခံနေရကြောင်း သိရသည်။
ထိုကျောင်းသားလူငယ်ကလေးက ခိုးယူငှားရမ်းဝှက်ထားသည့်
နေရာများနှင့် ပြန်ပေးရမည့် သူ့သူငယ်ချင်း ကျောင်းသားကလေး
များ၏ အမည်များကို ဦးဘအေးနှင့်အတူ မှာလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေရာတွင် သစ်သားတင်းပုတ်ကဲ့သို့သော အရာ
ကြီးများနှင့် ငရဲသားများအား လိုက်ရိုက်နေသည်။ အရိုက်ခံနေရ
သည့် ငရဲသားများ လဲကျမသွားနိုင်အောင် ဘယ်တစ်ဖက် ညာ
တစ်ဖက် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ရိုက်သည်။ ထိုစဉ် ငရဲတွင် ခံနေရသည့်
လူပေါင်းများစွာထဲမှ သူနှင့်သိသော ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးကို
တွေ့ရပြန်သည်။ ဦးဘအေး၏အသိ ရပ်ကွက်လူကြီးမှာ လူ့ပြည်တွင်
အသက်ရှင်စဉ်က ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများထံမှ ရေကန်တူးရန်
ကောက်ခံထားသည့် အလှူငွေများကို ကွမ်းစား၊ ဆေးလိပ်သောက်
မိ၍ ငရဲခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရပ်ကွက်လူကြီးကမူ သူ့သိမ်းထား
သည့် ရွှေငွေများ၊ ခေါင်းအုံး၊ ဖျာ စသည့်နေရာများတွင် ထည့်၍
သိမ်းထားကြောင်း မှာသည်။ ထို့အတူ ယင်းပစ္စည်းများကို သူ့
မိသားစုအား တစ်ဝက်ကို စား၍ တစ်ဝက်ကို သူ့အား ရည်စူး၍
လှူဒါန်းရန် အမျှအတန်းဝေရန် မှာလိုက်သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၂၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ထို့နောက် ဦးဘအေးနှင့်အတူပါလာသည့် လူကြီးက ‘ဘအေး၊ သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့ကွာ...ဒီငရဲခန်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြည့် ပါဦးကွ’ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘအေး ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်သွား သည်။ ဦးဘအေး နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ရသည့် ငရဲခန်းမှာ ငရဲအိုးကြီး အတွင်းတွင် ငရဲခံနေရသူများ ဖြစ်သည်။ ငရဲခံနေရသူများမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် ရေနွေးအိုးအတွင်း၌ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကလေးလူကြီး မိန်းမအသားအရောင်မျိုးစုံ၊ လူမျိုးစုံ တို့ မြင်တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး ငရဲခန်းကြည့်ပြီးနောက် မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ကို ဖြတ်ကျော်၍ ယမမင်းကြီး နေထိုင်ရာ ရတနာဗိမာန်နှင့် ပန်း မန်များ ဖူးပွင့်ဝေဆာလျက်ရှိသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးကိုတွေ့မြင်လိုက် ရသည်။ ယင်းနေရာများကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ချောင်းကမ်းစပ် တစ် နေရာသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ဦးဘအေးအား ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူကြီးက “အဲဒါ ဆေးဆရာ ကြီးကွ” “ဗျိုး...ဆရာကြီး၊ ဟောဒီက ဘအေးရဲ့ ရောဂါကို ဘာဆေး နဲ့ ကုရင် ပျောက်မလဲဗျ” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီးက “သရင်းကြီးရွက်နဲ့ ထန်းလျက်ကို သုံးခွက် တစ်ခွက် တင်ကျို။ ဆားမီးဖုတ်နဲ့သောက် ပျောက်တာပေါ့ကွ”ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၂၃

“ဟေ့ကောင် ဘအေး၊ အဲဒီဆေးနည်း သေချာမှတ်သွားနော်”

ဦးဘအေးအား သူနှင့်အတူပါလာသည့် လူကြီးက သတိပေးသည်။ ထို့နောက် ဦးဘအေးတို့ စီးလာသည့် အုန်းတုံးကလေးမှာလည်း အလာနှုန်းထက် ပို၍ လျင်မြန်စွာ သွားနေသည်။

မကြာမီ ဦးဘအေးသည် အုန်းတုံးကလေးကို စီးရင်း အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ရှိ သူ့အလောင်းအနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုစဉ် သူ့အား လာခေါ်သည့် လူကြီးက...

“ဟေ့ကောင်...ဘအေးဆင်း” ဟု နောက်မှ တွန်းချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့အားလာခေါ်သည့် လူကြီးနှင့် အုန်းတုံးကလေးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မကြာမီ ဦးဘအေးလည်း အသက်ပြန်ရှင်လာသည်။

ငရဲပြည်မှ ပေးလိုက်သည့် ဆေးနည်းဖြင့် ဦးဘအေးလည်း ပြန်လည် ကျန်းမာလာခဲ့ရှာသည်။ ဦးဘအေးသည် သွားနိုင်လာနိုင်သည့် အဆင့်ထိ ကျန်းမာလာသည့်အခါ ငရဲပြည်မှ အမှာပါးလိုက်သည့် စကားလက်ဆောင်များကို တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်၍ ပြောပြသည်။ အချို့အိမ်များက မယုံ။ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမှု ယုံကြည်သွားကြသည်။

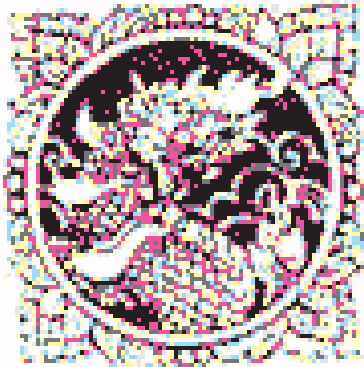
ယခုအခါ ဦးဘအေးသည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် ငရဲခန်းများကို ကြောက်ရွံ့၍ တရားဓမ္မများကို ယခင်ကထက် ပို၍

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၂၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

လိုက်စား ကျင့်ကြံ အားထုတ်လျက် ရှိသည်။ ထို့အတူ အခြားလူများ သတိသံဝေ ဂရစေရန် ငရဲပြည်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် များကိုပြန်၍ ပြောပြကာသတိပေးနှိုးဆော်လျက် ရှိနေပေတော့သည်။

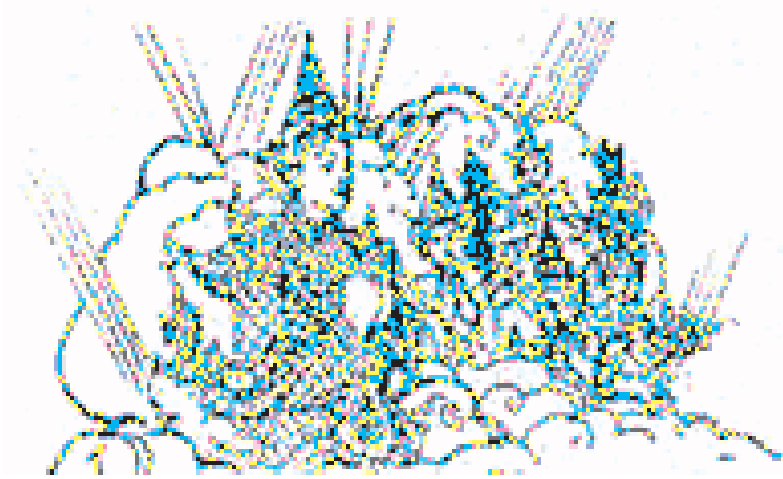
(စာရေးသူကိုယ်တိုင် တစ်ဆင့်စကားကြားသိခဲ့ရသည့် အဖြစ် အပျက်ကို မြို့ရွာအမည်များ ပြောင်းလဲရေးသားထားပါသည်။)

ငရဲပြည်ရောက် သေရှာပြန်များ * ၁၂၅

ဦးအောင်ပွား၊ ညောင်ပင်သာရွာ၊ ထီးချိုင့်မြို့နယ်။

နတ်ပြည်ရောက်ခဲ့သူ

ဦးအောင်ပွားသည် အသက် ၅၁-နှစ်ရှိ၍ ထီးချိုင့်မြို့နယ်၊
ညောင်ပင်သာရွာ၊ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်၌ နေထိုင်ပါသည်။
ဦးအောင်ပွား၏ဇနီးကား ဒေါ်ကြည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဦးအောင်ပွားကား နတ်ပြည်မှ ပြန်လွတ်လိုက်သောသူ
ဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်ပွား နတ်ပြည်ရောက်သွားပုံကား ဤသို့ပါတည်း။

ဦးအောင်ပွားသည် မြေနုကျွန်း၌ ပဲ၊ ငရုတ်စသော စားပင်များ
စိုက်ပျိုးသော ယာသမားတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်ပွားမြေနှင့် တစ်စပ်တည်း ဦးဆင်ဖိုးဆိုသူ၏ အခင်း
ရှိပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၂၇

ဦးဆင်ဖိုးသည် အခင်းအနီး၌ ရှိသော မအူပင်ကြီးကို အခင်း ချဲ့လိုသောကြောင့် ခုတ်လှဲပါသည်။ ထိုအခါ ဦးအောင်ပွားက ဒီ မအူပင်ကြီးမှာ တစ္ဆေရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ မခုတ်နှင့်၊ ခင်ဗျား ကို တစ္ဆေကိုက်လိမ့်မယ်ဟု ပြောသည်။ ဦးဆင်ဖိုးက “ဟဲ့...တစ္ဆေ နှင့်အပင်ကို ဟောဒီအောင်ပွား အခုတ်ခိုင်းလို့ ငါခုတ်ရတာ၊ ကိုက်လျှင် ငါ့ကို မကိုက်နှင့်၊ အောင်ပွားကို ကိုက်”ဟု ဆိုသည်။ ဦးဆင်ဖိုး၏ စကားကို ကြားသောကြောင့် ဦးအောင်ပွား၏ စိတ်၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်၍ ကိုယ်၌ တစ်မိမ့်စိမ့်ဖြစ်ကာ အဖျားဝင်လာသည်။

ထိုအဖျားဝင်လာခြင်းကား ကြောက်ရွံ့သော စိတ်ကြောင့် ဖြစ် ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဦးအောင်ပွားကမူ တစ္ဆေကိုက်သော ကြောင့် ဟု ယူဆထားပါသည်။

အဖျားမှာ တစ်စတစ်စပြင်းထန်လာသောကြောင့် အခင်းမှ အိမ်သို့ ဦးအောင်ပွားကို ယူခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်၍ မကြာမီ အဖျားမကျဘဲ မေ့မြောသွားပါသည်။ ထိုသို့ မေ့မြောနေစဉ် ငရဲ တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ ဦးအောင်ပွား ရောက်သွားသော နေရာ၌ အလွန်ကြီးမားသော ဒယ်အိုးကြီးကို မီးပုံပေါ် တင်ထား၍ အလွန်ကြီးသော လူကြီးနှစ်ယောက်တို့က ဒယ်အိုးအတွင်း ယောက်မ ကြီးနှင့် မွေနေကြသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၂၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဦးအောင်ပွားသည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ ထိုလူကြီး နှစ်ယောက် ယောက်မကြီးနှင့် မွေနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူကြီးတစ်ယောက်က ဦးအောင်ပွား ကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“မင်း ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ၊ ဒီမှာ မင်း မပါဘူး။ ဟို ဆီကိုသွား” ဟု လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။

ဦးအောင်ပွားသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ထိုသူ ညွှန်ပြသော လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရာ ဝင်းလက်နေသော အိမ်၊ တိုက်၊ ပြာသာဒ်များဖြင့် စည်ကားသော နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားသည်။ နတ်ပြည်တစ်နေရာတွင် ဇာတ်ပွဲထဲက နတ်သားကဲ့သို့ အချွန် အတက်တွေနှင့် နတ်သားကြီးတစ်ဦးကို ပတ်ပတ်လည် လူများအကြား တွင် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို လှန်၍ စာရေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးအောင်ပွားသည် ထိုနတ်သားကြီးအနီး၌ ထိုင်မိလျှင် နတ်သားကြီးက...

“ဟေ့...ဟေ့ မင်းကို မခေါ်ဘူး။ ပြန်သွား၊ ငါခေါ်တာက ထန်းမေကိုခေါ်တာ၊ မင်းက ဘာကြောင့်လာတာလဲ ပြန်သွား၊ ပြန်သွား မြန်မြန်ပြန်သွား” ဟု ပြောသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရန် အလှည့်တွင် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။

အိပ်ရာမှနိုးသော် ဝမ်းတွင်း၌ပူလောင်၍ ရေငတ်နေလေသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၂၉

ရေတောင်းရန် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိအား စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ရှုနေသော အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေရကို မြင်ရသည်။

“အဘွား...အဘွား ရေပေးပါ”ဟု တောင်းသောအခါ ဒေါ်ငွေရက “ငါ့မြေး သတိရလာပြီ၊ သတိရလာပြီ”ဟု ပြောကာ ရေခပ်ပေးလေသည်။

ရေသောက်ပြီးသောအခါ ဦးအောင်ပွားက...

“အဘွား ကျွန်တော်တို့ အိမ်အနီးက ဒေါ်ထန်းမေကြီး ရှိသလား”ဟု မေးသည်။

“ထန်းမေလား ရှိတာပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အခု ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ထန်းမေကို ခေါ်တာတဲ့ အဘွားရဲ့”

“ထန်းမေကို ဘယ်သူက ခေါ်တာလဲဟဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို နတ်သားကြီးက ပြောလိုက်တာ၊ မင်းကို မခေါ်ဘူး၊ ထန်းမေကို ခေါ်တာတဲ့၊ အဘွားရဲ့”

“အလို... ဘုရား ဘုရား၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း မပြောနှင့် ငါ့မြေး၊ တော်တော်ကြာ ပြောရမလားလို့ တရားစွဲခံနေရဦးမယ်”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၃၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

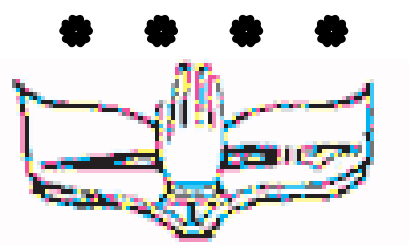
“ကျွန်တော် လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဟုတ်ပြောတာ ပါ”

“ဟဲ့...မပြောနဲ့ဆို၊ မပြောနဲ့။ အဟုတ်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် မပြောနဲ့”

အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေရက မပြောနဲ့ဟု ဆိုသောကြောင့် ဦးအောင်ပွား ဆက်၍ မပြောတော့ပါ။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ရက် တွင် မနာမဖျားဘဲ ဒေါ်ထန်းမေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသော ကြောင့် သြော်...လောကတွင် ငရဲသည်လည်း ဧကန်ရှိ၏။ နတ်ပြည် သည်လည်း ဧကန်ရှိ၏။ ငရဲပြည်၊ နတ်ပြည် ဧကန်ရှိသောကြောင့် ငရဲပြည်ကို ရောက်စေတတ်သော အကုသိုလ်ကံသည်လည်း ဧကန် ရှိ၏။ နတ်ပြည်ကို ရောက်စေတတ်သော ကုသိုလ်ကံသည်လည်း ဧကန်ရှိ၏ဟု ဦးအောင်ပွား ယုံကြည်မိပါသတည်း။

ဦးအောင်ပွား၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အမည်မှန်၊ နေရပ်မှန်တို့ဖြင့် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(ထီးချိုင့်-နတ်စိုး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဓမ္မဗျူဟာစာစောင် အတွဲ-၃၂၊ အမှတ်-၁၁ မှ ဆောင်းပါးကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

**ထီးချိုင့်မြို့၊ တည်တောဆရာတော်၊
နိုင်ငံတော် ဩဝါဒါစရိယာ၊ မြန်မာစာ ဩဝါဒါစရိယ
အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ**

ဥဿဒရဲပြန် ဒေါ်ပါရဝီ

ကျေးဇူးတော်ရှင် ထီးချိုင့်မြို့-တည်တောဆရာတော်ဘုရား ကြီးကို ခမည်းတော်ဦးဝင်းနှင့် မယ်တော်ဒေါ်ရွှေရင့်တို့မှ (၁၂၇၅) ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း (၁၄)ရက်၊ စနေနေ့တွင် စစ်ကိုင်းတိုင်း ထီးချိုင့်မြို့၊ ချွန်းတောင်ရပ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။ ငယ်နာမည် မှာ မောင်ကျော်သိန်း ဖြစ်သည်။ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မှစ၍ ပညာ သင်ယူခဲ့ရာ ၁၂-နှစ်သားအရွယ်တွင် စတုတ္ထတန်း အောင်မြင်သည်။ ၁၆-နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရှင်သာမဏေဝတ်တော် မူသည်။

သက်တော် ၂၀ ပြည့်သည့်အခါ ထီးချိုင့်မြို့ ရွှေစည်းခုံ ကျောင်း၊ သိမ်တိုက်ဆရာတော် ဦးဝါယမကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ၁၂၉၅-ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်ကျော် ၆-ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၃၃

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ် ရဟန်းပျိုဘဝကပင် ရွှေစည်းခုံကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးကုဏ္ဍိယနှင့် စာချဆရာတော် ဦးကောသလ္လတို့ထံတွင် ပိဋကတ်အခြေခံကျမ်းစာများနှင့် ပါဠိ အဋ္ဌကထာများကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကုတ်မြို့ရွှေကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏထံတွင် သဒ္ဒါ သင်္ဂြိုဟ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများကိုလည်း ကောင်း သင်ယူတော်မူခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စာပေအရာ တွင် နှံ့စပ်စွာ သိတော်မူသကဲ့သို့ လူ့သဘာဝ အတွေ့အကြုံများ စွာကို တွေ့ကြုံကြားသိတော်မူခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် စာရေးဝါသနာ ပါတော်မူသည့်အလျောက် စစ်ကြိုခေတ်မှ စတင်၍ ယနေ့တိုင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်စသည်တို့တွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ စသည် တို့ကို ပုဒ်ရေများစွာ ရေးသားခဲ့သည်။ ထို့အတူ ကျမ်းစာအုပ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမေးအဖြေစာအုပ်၊ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ် စသည်တို့ကို အုပ်ရေများစွာ ရေးသားတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်အသီးသီးတို့တွင် စာပေရေးရာ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာစသည်တို့ကို ထီးချိုင့်မြို့ တည်တောဆရာတော်၊ ထီးချိုင့်-မိုးနတ်ရှင်၊ ရွှေထီးကုန္ဒရာ၊ ထီးချိုင့်-နတ်စိုး စသည့် ကလောင်အမည်များဖြင့် ရေးသား တော်မူခဲ့သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၃၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ထို့အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ မေးမြန်းလျှောက်ထားမှုများကို ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းများမှတစ်ဆင့် မေးမြန်းလျှောက်ထားသူများ ကျေနပ်နားလည်မှု ရှိစေရန် ကျမ်းဂန်အသီးသီးနှင့် တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်း၍ ပြန်လည်ဖြေကြားနေတော်မူလျက် ရှိသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသည့်စာများသည် အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးကိုအခြေခံသော စာပေများဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည်ပရိယတ္တိနှင့်ပဋိပတ္တိတည်းဟူသော ဓူရနှစ်ပါးစလုံးကို ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူသော သာသနာ့အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်တော်မူသည့်အပြင် ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများကို ပြုပြင်၍လည်း သာသနာပြုတော်မူလျက်ရှိသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သာသနာတော်အတွက် အဘက်ဘက်မှ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သဖြင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ 'အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ' သာသနာပြုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော် ၈၁-နှစ် ပြည့်တော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ၊ မြန်မာစာဩဝါဒါစရိယဆရာတော်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူလျက် သက်ရှင်ကျန်းမာစွာဖြင့် ဘာသာရေးစာပေများကို ရေးသားရင်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းဆိုင် ကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်တော်မူလျက် ရှိသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၃၅

စာရေးသူသည် ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလားလျော်စွာ ဝါသနာအလျောက် စာရေးတော်မူသည့် ဆရာတော်ကြီးများထံသို့ သွားရောက် တွေ့ဆုံ ဖူးမြော်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ထီးချိုင့်မြို့-တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နိုင်ငံတော်မှ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် လျှုဒါန်းပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ရန်ကုန်မြို့-ကမ္ဘာ့အေးကုန်းမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူသည်။

စာရေးသူသည် ဆရာတော်ကြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူစဉ် သုံးလေးနှစ်ခန့် ဆက်တိုက် သွားရောက် ဖူးမြော်သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးထံမှ သိလိုသော အကြောင်းအချက်များကို လျှောက်ထား မေးမြန်းသည်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆရာတော်ကြီးရေး သားချီးမြှင့်သည့် စာမူများကို လက်ခံရယူလေ့ရှိသည်။

စာရေးသူသည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလက တည်တော ဆရာတော်ဘုရားကြီးမွေးနေ့ ပူဇော်ပွဲ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားသို့ သွားရောက် ဖူးမြော်ရန် ရန်ကုန်မြို့တစ်ဆင့် ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရာ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ထီးချိုင့်မြို့ တည်တောကျေးရွာသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ရထားအခက်အခဲ၊ သင်္ဘောအခက်အခဲတို့ကြောင့် ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနားပြီးမှ ရောက်ရှိသွားသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၃၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

ပူဇော်ပွဲပြီးမှ ရောက်ရှိသော်လည်း ထီးချိုင့်ဝန်းကျင်ဒေသမှ ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများကို ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ပါပို့ ဆောင်ပေးသဖြင့် သမိုင်းကြောင်းနှင့်တကွ သိကြားဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီး၏ မဲဇာကမ်းမှ လွမ်းစေတီ များကို ဖူးတွေ့ရသည်မှာ အထူးပင် လွမ်းမောအောက်မေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများကို အချိန်ရသမျှ သွားရောက် ဖူးမြော်ပြီးတိုင်း ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ တည်တောကျောင်း သို့ ပြန်၍ တည်းခိုကြသည်။ စာရေးသူသည် ရသမျှအချိန်ကလေး များအတွင်း၌ ဓမ္မစာကြည့်တိုက်ကြီးသဖွယ် စာအုပ်စာပေများနှင့် တကွ လူ့ဘဝအတွေ့အကြုံများပြားလှသော ဆရာတော်ကြီးထံမှ သိလိုသော အချက်အလက်များကို မေးမြန်းလျှောက်ထားရသည်။

စာရေးသူမေးမြန်းလျှောက်ထားသည့်အကြောင်းအချက်များ ထဲမှ အထူးစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည့် ဥဿဒဇရဲပြန် သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီအကြောင်းလည်း ပါရှိသည်။ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီ၏ အကြောင်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသကဲ့သို့ သနားကြင်နာဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ ဆရာတော်ကြီးထံမှ ဇရဲခန်းတို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာညများ၊ ကံကံ၏ အကျိုးဆက်နှင့် မြို့များရွာများ တောတောင်များအနီး၌ ရှိသော ဇရဲခံရသူတို့၏ ဖြစ်ရပ်များကိုပါ ကြားသိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၃၇

ကျေးဇူးတော်ရှင် တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ် ရဟန်းပျိုဘဝက အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျေးရွာ ကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ညအခါ လသာရက်တွင် ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် အာလာပသလ္လာပ စကားပြောနေကြသည်။ ထိုစဉ်...

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်” “ကယ်တော်မူကြပါ”

ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံ ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး တည်းခို သီတင်းသုံးတော်မူသည့် ကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်များသည် ရွာထဲမှ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံ ကို ကြားသော်လည်း အံ့ဩမှု အမှုအရာမပြု၊ ဗိုလ်နေမြဲ ကျားနေ မြီပင်။

“ရွာထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အော်သံကြားတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးလည်း ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းသည့်ကိစ္စကို သိလိုဇောဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား မေးလျှောက်လိုက်သည်။

“သီလရှင်ကြီး မပါရမီ အော်နေတာပါကွာ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါ ဘူး။ သူက ဒီလိုအော်ဟစ်နေကျပဲ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၃၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီ၏ အသံကို ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်က အလေးမထား ဂရုမမူဘဲ ဣန္ဒြေရရနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားများကလည်း အသွားအလာမပျက် သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီ၏ အသံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မိမိအလုပ်ကိုသာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးသည် သီလရှင်ကြီး၏ အော်သံနှင့် ရွာသူရွာသားများ၏ အပြုအမူကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဦးပဉ္စင်း ခုနက အော်တဲ့ သီလရှင်ကြီး အိမ်ကို တပည့်တော်တို့ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ကျောင်းနှင့်ရွာမှာ ကပ်နေသဖြင့် ရွာခံဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို ခေါ်၍ သွားကြည့်သည်။ တဲအိမ်သာသာမျှရှိသော သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သီလရှင်ကြီးမှာ အိပ်ပျော် လျက် ရှိသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ကျနေသည်။

“ဒကာမလေးနဲ့ ဒီသီလရှင်ကြီးက ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ”

သီလရှင်ကြီး၏ အိမ်တွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့သဖြင့် ဆရာတော်ကြီးက မေးလိုက်သည်။

“မှန်လှပါ။ တပည့်တော်ရဲ့ မိခင်ပါဘုရား”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေတာလဲ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၃၉

“တင်ပျံ၊ အမေက အဖျားတက်တဲ့အခါ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေ တတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒီလိုပဲ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေကျမို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါဘူး ဦးပဉ္စင်းရယ်”

ဆရာတော်ကြီးလည်း သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းသံကို သမီးဖြစ်သူထံမှပင် မရေရာသော အဖြေ စကားကို နားထောင်၍ တည်းခိုသီတင်းသုံးရာ ကျောင်းသို့ ပြန် ခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံချိန် ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သီလရှင် ကြီး ဒေါ်ပါရမီသည် ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဆရာတော် ကြီးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးပဉ္စင်း၊ ဟောဒါက တစ်နေ့က ညဘက်မှာ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းတဲ့ သီလရှင်ကြီး မပါရမီပဲ၊ သိချင်တာ မေး ကြည့်ပေတော့”

ဆရာတော်ကြီးလည်း သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီအကြောင်း ကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် အသေးစိတ် မေးမြန်းကြည့်သည်။

“ဒကာမကြီး ခြေထောက်ကလည်း ဆာတာဆာတာနဲ့ ဘာဖြစ် ထားလို့လဲ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၄၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဆရာတော်ကြီးလည်း သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီအား ကျန်းမာ
ရေးအခြေအနေကို အစပြု၍ စတင်စကားဆိုတော်မူသည်။
ဒေါ်ပါရမီ သည် အများသူငါကဲ့သို့ မြန်မြန်မသွားနိုင်ဘဲ
တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ် နေရှာသည်။

“မှန်လှပါဘုရား၊ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောလည်း ပြောချင်ပါ
တယ်။ ပြောရမှာလည်း ရှက်လှပါတယ်၊ ဝမ်းလည်း နည်းမိပါတယ်
ဘုရား”

“အို ဒကာမကြီး၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးရောက်နေမှ ရှက်
မနေပါနဲ့တော့၊ ဦးပဉ္စင်းတို့လည်း ဗဟုသုတရအောင် ပြောပြစမ်းပါဦး၊
ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ညက ဒကာမကြီး ဘာလို့အော်ဟစ်နေတာလဲ”

“မှန်လှပါဘုရား၊ ညက အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာနဲ့
ဟောဒီ ခြေထောက် မသန်တာ ဆက်စပ်နေပါတယ်ဘုရား။ ဦးပဉ္စင်း
သိချင်ရင်လည်း တပည့်တော်မရဲ့ ဘဝကို ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားပြီး ပြောရတော့မှာပဲ ဘုရား”

ဆရာတော်ကြီး၏ တောင်းပန်ချက်အရ သီလရှင်ကြီး
ဒေါ်ပါရမီက သူ့အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီ၏ လူ့အမည်မှာ မသဲနု ဖြစ်သည်။
မသဲနုသည် မွေးစကတည်းကပင် ခြေထောက်တွင် မီးလောင်ထား
သကဲ့သို့ မွေးရာပါ အမှတ်အသားများ ပါရှိသည်။ ခြေဖဝါးမှ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၄၁

မွေးရာပါ အမှတ်အသားဒဏ်ရာတို့ကြောင့် အခြားသူများကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ မသွားနိုင်၊ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် သွားရသည်။ သို့နှင့်ပင်မိဘများနှင့်အတူတောင်သူလုပ်ရင်းအရွယ်ရောက်လာသည်။

သူအရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ရွာထဲမှ ကိုဘတူဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ လေးငါးနှစ်ခန့်ကြာသသည့်အခါ ကိုဘတူနှင့် မသဲနုတို့မှ သမီးနှစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးနောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဘတူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထိုအချိန်က မသဲနု၏ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။

မသဲနုလည်း လင်ယောက်ျား ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သမီး နှစ်ယောက်နှင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာရှာဖွေစားသောက်ရသည်။ တစ်နေ့တွင် မသဲနုခမျာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ပန်းဖျားဖျားတော့သည်။ ထိုစဉ် မသဲနု၏ စိတ်ထဲတွင် ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍ အရှင်လတ်လတ် ငါးချေးအဖောက်ခံနေရသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် လူးလှိမ့်အော်ဟစ်နေရသည်။

အဖျားကျသွားသည့်အခါ သူ့ကိုယ်သူ “ငါဘာဖြစ်တာပါလိမ့်” ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအခါမှ မသဲနုခမျာ သူ့ဘဝအတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ပေါ်လာတော့သည်။

ဒေါ်သဲနု (ခေါ်) သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီ၏ အတိတ်ဘဝက လူအမည်မှာ ဒေါ်နွားတင်ဖြစ်သည်။ လယ်သူမကြီးဘဝနှင့်ဒေါ်နွားတင်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၄၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုရင်း ဦးကောက်ရဆိုသည့် လူရိုးလူအကြီး နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဦးကောက်ရသည် ဒေါ်နွားတင် ဖြူဆိုဖြူ မည်းဆိုလျှင် မည်းသောလူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နွားတင်သည် ဦးကောက်ရနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ကတည်းက ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်တော့။ သူ့လင်ကြီး ဦးကောက်ရ ကိုသာ ခိုင်းစားတော့သည်။ ဒေါ်နွားတင်သည် ဦးကောက်ရအား ခိုင်းစားရုံမျှမက ငေါက်ငန်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုလည်း ပြုသည်။ ဒေါ်နွားတင်သည် ဦးကောက်ရအား နွားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဆိုသလို သဘောထားကာ ခိုင်းလည်းခိုင်း၊ ရိုက်လည်းရိုက်သည့်နွားပိုင်ရှင်နှင့် တူသည်။

ထို့အပြင် ဒေါ်နွားတင်သည် ဦးကောက်ရ ခပ်သည့်ရေကို အခန့်သားချိုး၍ သနပ်ခါးခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး ဖြီးလိမ်းကာ အလှပြင်သည်။ ဒေါ်နွားတင်၏ အဆိုးဝါးဆုံး အပြုအမူမှာ ကြီးလေး သော အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နွားတင်သည် လင်ဖြစ်သူ ဦးကောက်ရအား နေ့စဉ်နှင့် အမျှ အလုပ်ကိုအကြောင်းပြ၍ လယ်ထဲသို့ဖြစ်စေ၊ ယာထဲသို့ ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်ရွာသို့ဖြစ်စေ လွှတ်သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်နွားတင်သည် သူ့အိမ်မှ အသက်(၁၇)နှစ်၊ (၁၈)နှစ်ခန့်အရွယ်ရှိ သူရင်းငှား ပေါက်ကျော်နှင့် ပျော်ပါးသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ခရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၄၃

ဒေါ်နွားတင်နှင့် သူရင်းငှားပေါက်ကျော်တို့၏ ဖောက်ပြန်မှုသည် ကြာကြာဖုံးကွယ်၍ မရပေ။ ရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားများ သိကုန်ကြသည်။ ဒေါ်နွားတင်နှင့် ပေါက်ကျော်အကြောင်းကို ရွာထဲမှ မသိသောသူမှာ ဦးကောက်ရတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဦးကောက်ရက သူ့မိန်းမဒေါ်နွားတင်အား မေးကြည့်သည်။

“အို...ရှင်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်ရွာလုံး ပြောနေတာပဲကွ”

“ရှင်နဲ့တော်၊ အ၊အလွန်းပ၊ တော်တို့ကျုပ်တို့ စီးပွားတက်နေလို့ ကုန်းတိုက်တာ၊ လင်မယားကွဲအောင်လုပ်တာတော့၊ ပေါက်ကျော်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုသိလို့ နောင်နှစ်သူတို့ငှားချင်လို့အတင်းပြောနေကြတာ မယုံစမ်းပါနဲ့ရှင်”

ဦးကောက်ရသည် ဒေါ်နွားတင်ကို ကြောက်လည်းကြောက်ရ ယုတ္တိရှိအောင်လည်း လိမ်လည်တတ်သော မယားဖြစ်သူ ဒေါ်နွားတင် စကားကြောင့် ယုံကြည်သွားပြန်သည်။

ဒေါ်နွားတင်သည် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးကောက်ရကို အယုံသွင်း၍ ပေါက်ကျော်နှင့်အတူ ပျော်ပါးမြဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်နွားတင်သည် ကျောက်ပေါက်ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည်။ ဒေါ်နွားတင် သေလွန်ပြီး

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၄၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

သည့်အခါ အသက်ရှင်စဉ် လင်ဖြစ်သူ ဦးကောက်ရအပေါ် နိုင်ချင် သလိုနိုင်၍ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဥဿဒ ငရဲငယ်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။

ဥဿဒရဲသည် မြို့ရွာများနှင့် တောတောင်များအနီးတွင် ရှိ သည်။ ဥဿဒငရဲကို လူသာမန်တို့ မမြင်နိုင်ဘဲ အဘိညာဉ် ရသူ များသာ မြင်နိုင်သည်။

ဒေါ်နွားတင် ကျရောက်သည့် ဥဿဒရဲမှာ မိုးရာသီတွင် မိုးများ ရွာသွန်းပြီးစအချိန်တွင် ရေများ ပြည့်လျှံနေသည့် လယ်ကွင်း လယ်ကွက်ကြီးများနှင့် တူသည်။ ကန်သင်းများလည်း ရှိသည်။ ဒေါ် နွားတင်သည် အလွန်ပူလောင်သည့် ကန်သင်းများပေါ်သို့ အချိန်ပြည့် ပြေးနေရသည်။ ကန်သင်းများမှာ ရှားမီးကဲ့သို့ ပူလောင်လှသဖြင့် ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်လျှင် ကောင်းမှာပဲဟု ဒေါ်နွားတင် စိတ်ကူးမိ သည်။ စိတ်ကူးနှင့်အတူ လယ်ကွက်အတွင်းရှိ ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက် သည်။ ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့်...

“အမယ်လေး ပူလိုက်တာတော့”

ဒေါ်နွားတင်ခမျာ ပူလောင်မှုဒဏ်ကို ပြင်းစွာ ခံစားလိုက်ရ သည်။ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးပူကဲ့သို့ ပူလောင်လှသည့်ဒဏ် ကို သူမခံနိုင်သဖြင့် ကန်သင်းပေါ် ပြန်တက်ရပြန်သည်။ ကန်သင်း ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ကန်သင်းပေါ်ရှိ မြေကြီးများမှ မီးကျိုးခဲ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၄၅

ကဲ့သို့ ပူလောင်မှုကို ခံရသဖြင့် ပြေးလွှားနေရပြန်သည်။ သို့နှင့် ဒေါ်နွားတင်သည် ဥဿဒငရဲသက် ပြည့်သည့်အခါ ကွယ်လွန်၍ လူ့ပြည်သို့ ရောက်ရှိကာ လူဖြစ်လာရသည်။ ဥဿဒငရဲတွင် ခံခဲ့ရသည့် အပူလောင်ခြင်း ဒဏ်ကြောင့် မသဲနုဘဝ လူဖြစ်သည့်အခါ ခြေထောက်တွင် မွေးရာပါဒဏ်ရာနှင့် ကောင်းကောင်းလမ်းမလျှောက် နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မှန်လှပါဘုရား၊ အခုပြောပြတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းက အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းပါပဲဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဒကာမကြီး ဇာတ်ကြောင်းက မပြီးသေးဘူးဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“တင်ပျံ့ အတိတ်ဘဝ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးကြောင့် ဒီဘဝမှာလည်း ဆက်ပြီး ခံနေရတုန်းပါပဲ ဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးလည်း ဒေါ်ပါရမီ၏ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သိလိုသည့်အချက်များကို ထပ်မံမေးမြန်းသည်။ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီလည်း အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းနှင့် ဥဿဒငရဲခံရပုံကို ပြောပြပြီးနောက် ယခုဘဝ အတိတ်ဘဝနှင့် ငရဲပြည်မှပါလာသည့် အကုသိုလ်ကံ အကျိုးဆက်ကြောင့် ယခုဘဝတွင် ငရဲခံနေရသည်ကို ထပ်မံပြောပြသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၄၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

သီလရှင်ကြီးဒေါ်ပါရမီသည် ဥဿဒငရဲကျပြီး လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ငရဲဘဝကို ခံနေရပြန်သည်။ နေ့ခင်းတွင် ကြက်သတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့လျှင် ညအချိန်သို့ ရောက်သည့် အခါ ကြက်ကို လည်လိမ်သတ်သကဲ့သို့ တခစ်ခစ်နှင့် အော်ဟစ်ခံစား ရသည်။ ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ပြီး မော၍ အိပ်ပျော်သွားမှ သက်သာသွားသည်။ ထို့အတူ ထင်းခွဲနေ သည်ကို မြင်သည့်အခါ ညအခါတွင် ထင်းခွဲခံရသကဲ့သို့ ခံစားရ သည်ကို သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီက ပြောပြသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဒကာမကြီးရဲ့၊ မနေ့ညကရော ဘာဖြစ်လို့ အော်နေရတာလဲ”

“မှန်လှပါဘုရား၊ နေ့ခင်းဘက်က ရွာထိပ်က မစိန်ဥတို့ ထင်း ဖြတ်နေတာကို မြင်ခဲ့ရပြီး ညရောက်တော့ တပည့်တော် ထင်းလို အဖြတ်ခံနေရလို့ပါဘုရား”

“ဒီဝဋ်တွေက လွတ်အောင် တပည့်တော် ဟောဒီ သီလရှင် ဘဝကို ခံယူခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီဘုရား...”

“ဪ... ဪ ဒကာမကြီးရဲ့၊ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြလို့ ဦးပဋ္ဌင်းလည်း သံဝေဂရမိပါတယ်။ ဒကာမကြီးလည်း ကျောင်းကို ရောက်နေတာ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီ ကဲ... ပြန်ပေ ဦးရော့”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၄၇

သီလရှင် ဒေါ်ပါရမီလည်း သူ့အကြောင်း ပြောပြရင်း မောသွားဟန်ရှိသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးက စကားဖြတ်၍ ပြန်ခွင့်ပြု လိုက်သည်။

သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီလည်း ဆရာတော်ကြီးအား နှုတ်ဆက် ကန်တော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက...

“ဒကာမကြီး၊ ဒကာမကြီးရဲ့ အတိတ်ဘဝက မကောင်းမှု၊ အကုသိုလ်ကံတွေ ကုန်ဆုံး ပျောက်ကင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အတိတ်က အကုသိုလ်ကံဝင့်ကြွေး မကုန်ဆုံးသရွေ့တော့ ခံပေးဦးတော့ ဒကာမကြီးရေ”ဟု ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သ၍ နှုတ် ဆက် အမှာစကား ဆိုတော်မူခဲ့သည်။ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပါရမီသည် ဥဿဒငရဲကျခံ၍ လွတ်မြောက်လာသော်လည်း လူ့ဘဝတွင် နှိပ်စက် သည့် ငရဲသားများ မရှိဘဲ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးဆက်ကြောင့် အရှင် လတ်လတ် ငရဲခံရင်း သေဆုံးခဲ့ရရှာလေသည်။

(ဤဆောင်းပါးဖြင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် ထီးချိုင့်မြို့ တည်တော ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အစဉ်ထာဝရ ဦးညွတ်ကန်တော့အပ်ပါ သည်။)

အမည်နှင့် မြို့ရွာများကို ပြောင်းလဲ ရေးသားထားပါသည်။

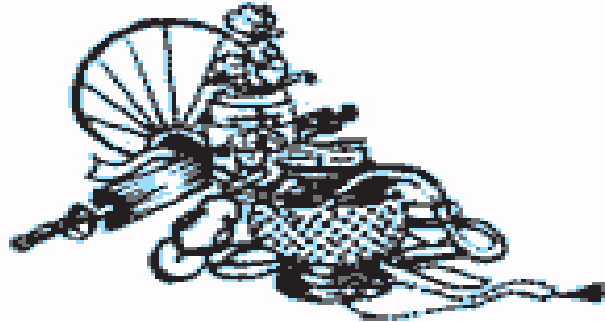

ကြည်လှမောင်စာပေ

ထမင်းဆိုင်ကုန်းရေဆွမ်းပြုစု

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၄၉

ယဗမင်း သတိပေးခံရသော ဘကြီးစော

ဘကြီးစောသည် အထက်အညာဒေသ ရွှေပေါက်ပင် ကျေးရွာ ဇာတိဖြစ်သည်။ ဘကြီးစောမှာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်မောင်း၊ သျှောင်ထုံးကြီးနှင့် ဥပမိရုပ်အလွန်ကောင်းသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သကဲ့သို့ အလှူဒါနပြုရာတွင်လည်း လွန်စွာ ရက်ရောသည်။ ဘကြီးစော၏ မျက်နှာမှာ အမြဲပင် ပြုံးရွှင်နေသဖြင့် လူချစ်လူခင် ပေါများသည်။ ထို့အတူ သာရေးနာရေး ကိစ္စများတွင်လည်း ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြု၍ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် ပေးတတ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံးကပင် ချစ်ခင်လေးစား အားထားကြရ သည်။

ဘကြီးစော၏ အဓိကပင်မ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က သီးနှံအထွက်နှုန်းညံ့၍

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၅၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

တန်ဖိုးလည်း နည်းသဖြင့် စားနိုင်သောက်နိုင်ဘဝမျိုးနှင့်သာ ရပ်တည် ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဘကြီးစော၏ ကိုင်းမြေများမှ သီးနှံအထွက် နှုန်းတိုးလာသည်။ ထို့အတူ သီးနှံဈေးများလည်း ကောင်းလာသဖြင့် ငွေပိုငွေလျှံများလည်း စုဆောင်းမိလာသည်။ ဘကြီးစောတွင် သား တစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဘကြီးစော၏သား မောင်ဘမြင့်မှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့သော်လည်း ရှင်ပြုမပေးနိုင်သေးသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ အသက် အရွယ်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော ဘကြီးစောအဖို့ သားရှင်ပြုရန် အရွယ်နှင့်မမျှ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေရဆဲဖြစ်သည်။

မကြာသေးမီနှစ်တွင်းက စတင်၍ သီးနှံဈေးများ ကောင်း ၍ အထွက်နှုန်းပိုလာသဖြင့် ဘကြီးစော ဝမ်းသာနေသည်။ သည်တစ် နှစ်ကိုင်းတက်ချိန် (ကိုင်းမြေပဲ နုတ်သိမ်းပြီးချိန်)တွင် မောင်ဘမြင့်ကို ရှင်ပြုပေးရန် အားခဲထားသည်။ ဘကြီးစော၏သားရှင်ပြု အားခဲမှု ကြောင့်လားမသိ၊ မြေပဲအထွက်နှုန်းကောင်းသည်။ စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံပင်များအားလုံး ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သည်။ သားရှင်ပြုရန် အတွက် အရွယ်နှင့်မမျှ နေ့ညမရှောင် အလုပ်လုပ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး ကပင် အံ့ဩကြရသည်။

ကိုင်းမြေပဲနုတ်သိမ်းဆဲ နွေဦးကာလ၌ပင် ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်ထံသို့ ကိုင်းတက်ပြီးလျှင် သားရှင်ပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၅၁

လျှောက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့် ကာလသားများကို ဖိတ်၍ သူ့အလှူအတွက် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းမှု ပြုသည်။

ဘကြီးစော၏ အလှူရှင်လောင်းလှည့်ကိစ္စနှင့် ကျေးရွာ ဓလေ့အတိုင်း အလှူရက်တွင် ဧည့်ခံဆိုင်းထည့်ရန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ကာလသားအဖွဲ့များ၏ တင်ပြချက်အရ အလှူပြီးသည့်ရက်တွင် အရပ်ပြဇာတ်ထည့်ရန် သဘောတူညီကြသည်။ ကျန်ရှိနေသည်မှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးနှင့် ချက်ပြုတ်ရေးကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ရွာလူကြီးအချို့က ငါးခြောက်ထောင်းကြော်၊ ကြက်သွန်ဟင်းချို၊ ပဲဒီချဉ်နှင့် ငရုတ်ထောင်းကြော် ကျွေးရန် တင်ပြကြသည်။ အချို့ရွာလူကြီးများက အမဲသားထောင်းကြော်နှင့် ကျွေးရန် တင်ပြကြသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အမဲထောင်းကြော်ကို သဘောကျတယ်ဗျာ၊ မြို့တက်ပြီး ငါးခြောက်ငါးခြမ်း ဝယ်ရတဲ့ဒုက္ခက သေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ဘကြီးစော ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ အမဲသားထောင်းကြော်နှင့် သူ့အလှူတွင် ကျွေးရန် ရွာလူကြီးများအား တင်ပြလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး အလှူရှင် ဘကြီးစော၏ တင်ပြချက်ကို သဘောတူညီလိုက်ကြသည်။ ဘကြီးစော၏ အလှူကိစ္စအတွက် အလုပ်တာဝန်များကို အသီးသီး ခွဲဝေတာဝန်ယူကြသည်။

“ဘကြီးစောအလှူမှာ အမဲထောင်းကြော် ကျွေးမှာဆိုရင် နွားလေးဘာလေး ကြိုဝယ်ထားရအောင်...နီးမှဆိုရင် နွားရွာရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၅၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

“အေး...အဲဒါ မင်းတို့တာဝန်လေကွာ၊ လိုတဲ့ငွေပြောပေါ့”

“ပေါက်ချောင်းက ကိုတင်ကြီးအိမ်မှာ ရောင်းဖို့ နွားတစ်ရှဉ်း ရှိဆိုပဲဗျ။ ဈေးကလည်း ရှစ်ရာဆိုတော့ သင့်တယ်ဘကြီးစော”

“ဒါဖြင့်လည်း မနက်ဖြန်သွားဝယ်လိုက်ကြလေကွာ”

ကာလသားအချို့နှင့် ဘကြီးစောတို့ အကျွေးအမွေးကိစ္စ အတွက် ဆက်လက်တိုင်ပင်သည့်အခါ ပေါက်ချောင်းရွာမှ ကိုတင်ကြီး နွားတစ်ရှဉ်းကို ဝယ်ရန် သဘောတူသည်။ အလှူကိစ္စအတွက် လစ်ဟင်းမှု မရှိစေရန် အစစအရာရာ အသေးစိတ် ဆွေးနွေး၍ မိမိတို့ နေအိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကာလသားခေါင်း မောင်တူးနှင့် အဖော်တစ်ဦး ဘကြီးစောအိမ်သို့ ရောက်လာ၍ နွားဝယ်ရန်ငွေ တောင်း သွားသည်။ ညနေပိုင်းတွင် မောင်တူးက ပေါက်ချောင်းမှ ဝယ်လာ သည့် နွားတစ်ရှဉ်းကို ဘကြီးစောအိမ်သို့ လာပို့သည်။ ဘကြီးစော လည်း သူ့အလှူအတွက် ကျွေးရန် နွားတစ်ရှဉ်းကို နွားတင်းကုပ် တွင် သွား၍ ချည်ထားလိုက်သည်။

ဘကြီးစောလည်း အလှူရက်က လိုသေးသဖြင့် သူ့အလုပ်ကို သာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ မြေပဲကလည်းနုတ်သိမ်းဆဲ ဖြစ် သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နုတ်ပြီးသော မြေပဲပင်ကို လှည်းနှင့်တိုက်၍ အိမ်သို့ ပို့ပေးသည်။ သူ့အိမ်ရောက်မှ မြေပဲခြွေ(ပဲဆွတ်)သူများက

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၅၃

ဆွတ်ကြမည်။ အချို့ပဲနုတ်သမားများက မိသားစုအလိုက် ပဲနုတ်၍ ကိုယ်တိုင် ပဲဆွတ်ကြသည်။ ရှစ်ဆုတစ်ဆု (ရှစ်တင်းပြည့်လျှင် တစ်တင်း) ပဲဆွတ်ခ ရကြသည်။

ဘကြီးစောလည်း သူ့သားဘမြင့်ကို ရှင်ပြုပေးရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် သီချင်းတအေးအေးဖြင့် မြေပဲလှည်းကို မောင်းလာသည်။ ဘကြီးစောမှာ မည်၍မည်မျှ စိတ်ကူးယဉ်လာသည်မသိ၊ သူ့နွားများ ချောင်းရိုးဘက်သို့ ဆွဲသည်ကိုပင် မသိလိုက်။

မကြာမီ...

ဘကြီးစော၏ မြေပဲလှည်းကြီးလည်း ချောင်းကမ်းပါးတွင် မှောက်သွားသည်။

“ဟ...ဟ...လုပ်ကြပါဦး” “ဝုန်း...”

ဘကြီးစော၏ လုပ်ကြပါဦးဆိုသော စကားသံနောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ချောင်းရိုးအတွင်း မြေပဲလှည်းကြီး မှောက် သွားတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အကွက်များမှ မြေပဲနုတ်သမားများက ဘကြီးစောလှည်းမှောက်သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ပြေးလာကြသည်။

ပဲနုတ်သမားများ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ နွားများမှာ ထမ်းပိုးကြိုးများပြုတ်၍ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ မြေပဲပင်များကမူ ပြန်ကြနေသည်။ လှည်းကြီးကား ပြောင်းပြန်ဖောက်ထိုးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘကြီးစောကိုမူ မတွေ့ဘဲဖြစ်နေသည်။ ပဲနုတ်သမားများ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၅၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

လည်း လှည်းအောက်တွင် ဘကြီးစောရှိမည်အထင်နှင့် လှည်းကို မ၍ ရှာကြည့်သည်။ ဘကြီးစောကို မတွေ့ရ။

ထိုအခါ ပဲနုတ်သမားများသည် မြေပဲပင်များကို ဖယ်ရှား၍ ဘကြီးစောကို ရှာကြသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... အပေါ်မတက်နဲ့...အောက်မှာ ဘကြီးစော ရောက်နေရင် ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

ပဲနုတ်သမားများလည်း မြေပဲပုံပေါ်သို့ မတက်ဘဲ ဘေးမှ မြေပဲပင်များကို ဖယ်ရှားကြရသည်။

ဘကြီးစောကမူ မြေပဲပင်ပုံအောက်ဝယ်အသက်ရှူကျပ်လျက် သတိလစ်၍ မေ့မြောနေသည်။

ထိုစဉ် လှဲကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လှဲကြီး တစ်ဦးက ဘကြီးစောအား သူနှင့် လိုက်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဘကြီးစောက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဝါး လေး ငါးပြန်မကရှည်လျားကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုကြည့်၍ ဘကြီးစော ကြောက်ရွံ့နေသည်။ ထို့အတူ သူ့လက်ထဲမှ သွေးများစွန်းနေသည့် သုံးခွပါရှိသည့်လှဲကြီးကိုကြည့်ကာ ပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဟေ့...လာ...လိုက်ခဲ့ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး...မလိုက်ဘူး...အလှူလုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေ ငါ့မှာရှိသေး တယ်”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ဇရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၅၅

လုံကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘကြီးစော အတင်းငြင်းဆိုသော်လည်း သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဘကြီးစောနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အထက်သို့ သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မြေအောက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို ဘကြီးစော သတိထားမိသည်။ သွားနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ မြန်လာသည်။ ဘယ်နေရာသွားနေသည်ကို ဘကြီးစောမသိပါ။

မကြာမီ ဘကြီးစောတို့ အောက်တွင် မြေပြင်တစ်ခုလုံး မီးလောင်လျက်ရှိသော အလွန်ကျယ်ပြန့်သည့် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးလောင်ကွင်းပြင်ကြီးနှင့် အလွန်ကွာဝေးလှ သော်လည်း မီးအပူရှိန်ဟပ်သကဲ့သို့ ဘကြီးစော ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲဗျ၊ အောက်မှာလည်း မီးလောင်ပြင်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို မီးအပူဟပ်တယ်ဗျ”

ဘကြီးစောလည်း သူ့ကို မီးအပူဟပ်သဖြင့် ခက်ရင်းခွဲကဲ့သို့ လုံကြီးကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မေးလိုက်သည်။ ဘကြီးစော၏ အမေးစကားကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် မီးလောင်ခံရ သောရွာပမာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေကြသော လူများကို ဘကြီးစော မသဲမကွဲမြင်ရသည်။ အချို့လူများမှာ ဓားမကြီးများဖြင့် အသားများကို ထွင်းခုတ်ခံနေရသည်။ အချို့ကား လှံများ၊ တင်းပုတ်ကြီးများနှင့် ထိုးဆွ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၅၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံနေရသည်။ မရေမတွက်နိုင်သည့် လူများမှာ သေသွားလိုက် ပြန်ရှင်လာလိုက်နှင့်...

အချို့သော လူများကိုမူ ခွေးနက်ကြီးများက နောက်မှလိုက် ကိုက်၍ အသားများကို ဖဲ့စားကြသည်။ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်း သည့်မြင်ကွင်းများကို ဘကြီးစောမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဇောချွေး များပင် ပြန်လာသည်။

“ကျုပ်ကို ဘယ်နေရာ ခေါ်လာတာလဲဗျ... ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ပူလှပြီ...ကျုပ်ကို ပြန်ပို့ပါတော့ဗျာ”

ဘကြီးစောခမျာ မီးအပူလောင်သကဲ့သို့ ခံစားရသဖြင့် သူ့အား လာခေါ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား အသနားခံလိုက်သည်။ ဘကြီးစောအား ခေါ်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကမူ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ ပါးစပ်ပိတ်လျက်သာ ရှေ့ကို ခရီးဆက်၍ နေသည်။ ဘကြီးစောမှာ မီးလောင်သကဲ့သို့ ခံစားနေရသော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အဝတ်အစားများမှာ ပကတိ အတိုင်း မပျက်မစီးရှိသည်။

တဖြည်းဖြည်း မီးလောင်ပြင်နေရာကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ထိုးဆွခုတ်ထစ်လျက်ရှိသော လူများကို ဘကြီးစော မြင်တွေ့ရသည်။ အချို့ကိုမူ အလွန်ကြီးမား သော လူကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဧရာမစားကြီးများ၊ ပုဆိန်ကြီး များ၊ လှံကြီးများနှင့် ထိုးဆွခုတ်ထစ်နေကြသည်။ လူအများအပြား

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၅၇

မှာ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသဖြင့် အသံကုန် အော်ဟစ်နေကြသော်လည်း အသံကားမထွက်၊ သွေးသံရဲရဲနှင့် သားသတ်ရုံများ ဆီသို့ ရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။ သွေးညှိနံ့များကလည်း စူးရှထောင်းထနေသည်။

“ဟင်း...”

ဘကြီးစောသည် သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး သူ့အားခေါ်ဆောင်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ ရုန်းထွက်ရန် မတတ်နိုင်ပေ။ ရုန်းထွက်တွန်းလှန်ရန်လည်း အင်အားချင်း မမျှသဖြင့် သူခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့သာ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

မကြာမီ အလွန် ခန့်ညားထည်ဝါလှသည့် နန်းတော်ကြီးနှင့် တူသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် အော်ဟစ်သံ၊ မီးအပူဒဏ်နှင့် သွေးညှိနံ့တို့ကား သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘကြီးစောတို့ ရှေ့တည့်တည့်၌ အလွန်ကြီးမား ထည်ဝါလှပသည့် ထိုင်ခုံကြီးပေါ်တွင် ရွာဘုန်းကြီးပျံပွဲကျင်းပစဉ် ရွှေထီးဆောင်းပေးသည့် နတ်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အခန့်သား ထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း ပွဲများ၊ ဇာတ်များတွင် လူတို့ ဖန်တီးထားသည့်နတ်များနှင့်မတူပါ။ ယခုတွေ့ရသောအချွန်အတက်များ၊ အဝတ်တန်ဆာ၊ ရတနာများနှင့် နတ်မင်းကြီးမှာ လှပတင့်တယ် ရှုချင့်စဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၅၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဘကြီးစောလည်း သူမမြင်ဖူးသော နတ်မင်းကြီးကို ထိုင်ခုံ အောက်မှ မော့လျက် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။ ထိုစဉ်...

“မောင်မင်းက...ရွှေပေါက်ပင်ရွာက မောင်စောဟုတ်ရဲ့လား”

ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် နတ်မင်းကြီးက ဘကြီးစောအား မေးလိုက်သည်။ အလွန်သာယာကြည်လင်ပြတ်သားသည့် အသံမျိုး လှူပြည်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ မကြားဖူးသဖြင့် အသံလာရာ နတ်မင်းကြီး ဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ရွှေပေါက်ပင်ရွာက မောင်စောဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ...ကျုပ် ရွှေပေါက်ပင်ရွာက မောင်စော ပါ”

ဘကြီးစောလည်း ထိုင်ခုံပေါ်မှ နတ်မင်းကြီးက ဒုတိယအကြိမ် မေးလိုက်မှ ပျာပျာသလဲ ဖြေလိုက်မိသည်။ ထိုအတူ ဘကြီးစော စိတ်ထဲတွင်ကား ထိုင်ခုံပေါ်မှနတ်ကြီးသည် သူနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခွဲ ဖူး၍ ဆွေမျိုးစပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

“မင်း...ငါ့ကို သိရဲ့လား၊ ဒီနေရာကရော ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

နတ်မင်းကြီး အမေးစကားကြောင့် ဘကြီးစောလည်း တွေဝေ သွားသည်။ သူထင်ထားသကဲ့သို့ ဆွေမျိုးလည်း မဟုတ်၊ နတ်ကြီးကို လည်း မသိ၊ ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ကိုပင် ဘကြီးစောမသိပါ။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၅၉

ထိုအခါ ဆွေမျိုးစပ်၍ သူ့အားကယ်မ၊မည်ဟု ထင်သော နတ်ကြီးကို ကြည့်လျက်ပင်...

“မသိ...မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒီနေရာဟာ ငရဲပြည်ပဲ မောင်မင်း။ ငါကတော့ ငရဲပြည်မှာ တစ်လှည့်၊ နတ်ပြည်မှာတစ်လှည့်နေတဲ့ ယမမင်းကြီးပဲ မောင်မင်း”

ဘကြီးစောသည် ယမမင်းနှင့် ငရဲပြည်ဟူသော စကားကို ကြားရုံမျှနှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက် လာသည်။ သူ့အနီးတွင် လှံကြီးကို ကိုင်လျက် စောင့်ကြပ်နေသည့် လူကြီးက ရှိနေသဖြင့် ငြိမ်နေရသည်။

“မောင်မင်း ဒီနေရာကို ဘာလို့ ရောက်လာသလဲ သိရဲ့လား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူတစ်ပါး အသက်ကိုလည်း မသတ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို မခိုးဖူးသလို သူတစ်ပါးသားမယားကိုလည်း စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားခဲ့ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ။ နောက်ပြီး ယမမင်းကြီး ကိုလည်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း အမြဲတမ်း အမျှပေးဝေခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါတွေအားလုံး ငါအကုန်သိတယ်၊ အခု မင်းဘာလုပ် နေလဲ”

“ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် သမားရိုးကျ တောင်သူလုပ်ငန်းပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ အခု ရိုးရိုးသားသား

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၆၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

နဲ့ ရှာဖွေထားတဲ့ ငွေပိုငွေလျှံလေးနဲ့ သားရှင်ပြု အလှူပေး
ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်”

ယမမင်းကြီးသည် ဘကြီးစောဖြေသည့် စကားများကိုသေချာ
စွာနားထောင်နေသည်။ သို့သော်ယမမင်းကြီးသိလိုသည့်အဖြေစကား
ကို မကြားရသဖြင့် စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ ဘကြီးစော
လည်း ယမမင်းကြီးက သူ့စကားကို အလိုမကျမှန်း သိသဖြင့်
ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့၍ နေလိုက်သည်။

“မောင်မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားဖြေနော်”

“မောင်မင်းရဲ့ သားရှင်ပြုမှာ ဘာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားလဲ”

“ကျုပ်မှားသွားပါတယ်။ လွယ်ကူသက်သာတာလေးတစ်ခု
တည်း စဉ်းစားပြီး အမဲသားထောင်းကြော်ကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားမိပါ
တယ်”

ဘကြီးစောလည်း ယမမင်းကြီး သတိပေးလိုက်မှ နွားနှစ်
ကောင်၏အသက်ကို သတ်၍ သားရှင်ပြုအလှူတွင် ကျွေးရန် စီစဉ်
ထားသည်ကို အမှတ်ရသည်။ ယမမင်းကြီးကမူ ဘကြီးစော၏
အဖြေစကားကို ဆုံးအောင်ဆက်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“ကျုပ်ဝယ်ထားတဲ့ နွားနှစ်ကောင်ကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ပါ့မယ်
မင်းကြီး။ နောက်ပြီး...အလှူဒါနလည်းမြောက်၊ ငရဲလည်း
မရောက်အောင် အထူးကြိုးစားပြီး သားအတွက် ရှင်ပြုပါ့မယ်
ခင်ဗျာ။ ကျုပ်...ကျုပ်ကိုတော့ လူ့ပြည်ကို ပြန်လွှတ်ပါ။
ယမမင်းကြီးရယ် သားကို ရှင်ပြုပေးချင်လွန်းလို့ပါ”

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၆၁

“ကောင်းပြီမောင်စော၊ အခု မောင်မင်းကို ငရဲပြည်ကို ခေါ်ယူ သတိပေးတာပဲ၊ အဲဒီနွားနှစ်ကောင်ကို သတ်ပြီးမှဆိုရင် ဟောဒီ ငရဲပြည်က မောင်မင်းပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့...”

ဘကြီးစောလည်း ယမမင်းကြီး၏စကားမှာ လူ့ပြည်သို့ ပြန်လွတ်တော့မည့်သဘောဖြစ်၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် ယမမင်းကြီး၏ စကားက မဆုံးသေး။ ဘကြီးစော၏ ဝမ်းသာမှုကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ယမမင်းကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ဆက်၍ နားထောင်ရဦးမည်။

“မောင်မင်း ငရဲပြည်အကြောင်းကို အလာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရုံနဲ့ နည်းနည်းတော့ သိလောက်ပါပြီ။ မကောင်းမှု အပြစ်ကြီးရင် ကြီးသလို ခံစားရမှာပဲ”

“ကဲ... မောင်မင်း ဟောဒီရွှေပေါက်ပင်ရွာက မောင်စောကို သူ့ ရွာရောက်အောင် ပြန်ပို့လိုက်”

“ဒါနဲ့ မောင်မင်း၊ သားရှင်ပြုပြီးအမျှဝေတဲ့အခါ ငါ့ကိုအမျှပေးဖို့ မမေ့နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ယမမင်းကြီးသည် ငရဲထိန်းဖြစ်သည့် သူ့အားခေါ်လာသည့် လှံနှင့်လူကြီးကို ဘကြီးစောအား ပြန်ပို့ရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။ ဘကြီးစောအတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုစဉ် သူ့အားခေါ်ဆောင်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၆၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

လာသည့် လူကြီးက ဆွဲခေါ်သဖြင့် ဘကြီးစောလည်း ယမမင်းကြီး အနီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။ ယာဉ်ပျံကလေးကဲ့သို့သော အရာပေါ်တွင် နှစ်ဦးသားတက်လိုက်သည်နှင့် အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်နှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ငရဲခန်းများနှင့် ငရဲသားများ ကို ဘကြီးစော လုံးဝမမြင်တွေ့တော့ပေ။

ချောင်းကမ်းပါး ချောက်တွင်းမှ ပဲနုတ်သမားများလည်း မြေပဲပင်များအောက်မှ ဘကြီးစောကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသဖြင့် ဝမ်းသာ သွားသည်။ သို့သော် ဘကြီးစောမှာအသက်ရှူရပ်နေသဖြင့် အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ပဲနုတ်သမားများလည်း ဘကြီးစောကို ပွေ့ချီထမ်းလျက် အခြားလှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် တင်၍ ရွာသို့ ပြန်လည် သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

“ဘကြီးစောရယ်၊ ဘကြီးစော သားရှင်ပြုလေးကိုတောင်မှ ပြီးအောင် လုပ်မသွားရပါလားဗျာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းမငိုနဲ့ကွာ၊ ငါလည်း ငိုချင်လာပြီကွ၊ ဟီး...ဟီး”

ဆွေမတော်မျိုးမစပ်သည့် ပဲနုတ်သမားများလည်းဘကြီးစော ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် ငိုမိကြသည်။ ရွာသူရွာသားများအဖို့ ဘကြီးစောသေပြီဟု ကြားရရုံမျှနှင့်ပင် အားလုံး ငိုကြွေးပူဆွေးတမ်းတကြမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၆၃

ဘကြီးစော၏ ရုပ်အလောင်းကို သယ်ဆောင်လာသည့်လှည်း ရွာထဲသို့ ဝင်သည်နှင့် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် တစ်ရွာလုံး သတင်းပြန့်သွားသည်။ ဘကြီးစောသို့ အိမ်သို့ ရောက် သည်နှင့် ဘကြီးစော၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် လှိမ့်၍ပင် ငိုကြသည်။ ထို့အတူ ရွာသားများလည်း ငိုကြွေးကြသည်။ ဘကြီးစော၏ ခြံဝိုင်းတစ်ခုလုံးအတွင်း၌ ရွာသူရွာသားများ စုရုံး ငိုကြွေးကြသဖြင့် တစ်ရွာလုံး ပွက်လောရိုက်သွားသည်။

အသက်ကြီးသူ ရွာလူကြီးများကမူ ဘကြီးစော၏ အလောင်း ကိုသူ့ခုတင်သို့ သယ်ဆောင်၍ ဆောင်ရွက်သင့်သည့်ကိစ္စအဝဝ ကို စီမံဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဘကြီးစော၏ အလောင်း သူ့ခုတင် ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ငရဲထိန်းကြီးက ဘကြီး စောအား သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဘကြီးစောလည်း ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

“ရေ...ရေပေးကြပါ...ပူလွန်းလို့ပါ”

ဘကြီးစော၏ ခုတင်ဆီမှ ဘကြီးစော ရေတောင်းသံကို ပရိသတ် အားလုံးနီးပါး သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ပရိသတ်အား လုံး၏ မျက်လုံးအလုံးစုံတို့သည်လည်း ဘကြီးစော၏ အလောင်းရှိ ရာသို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုစဉ် ဘကြီးစော၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်း လူးလွန်းလှုပ်ရှားလာသည်။ ဘကြီးစော၏ဇနီးက သောက်ရေ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၆၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

အိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် သူ့ခင်ပွန်းအား သွား
ပေးသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ရေ အရမ်းမတိုက်နဲ့၊ သီးသွားဦးမယ်”

“ကိုစော...ကိုစော တကယ်မသေဘူးနော်”

“ဟေ့...ဘကြီးစော တကယ်မသေဘူးကွ၊ သေရွာပြန်
ဘကြီးစောကွ”

ဘကြီးစော၏ မိသားစုအားလုံး အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွား
သည်။ ထို့အတူ ဘကြီးစောအားချစ်ခင်လေးစားကြသည့် ကာလသား
များကမူ အော်ဟစ်ခုပ်ပေါက်နေကြသည်။ ဘကြီးစောမှာ ရေသောက်
ပြီးသော်လည်း ကောင်းကောင်းစကားမပြောနိုင်သေး၊ သို့သော်
နွားတင်းကုပ်ဆီမှ နွားနှစ်ကောင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။
ဘကြီးစောကို သူ့သားကြီးမောင်ဘမြင့်က ပွေ့ထူထားသည်။

“ဘကြီးစောအနားမှာ ဝိုင်းအုံမနေကြနဲ့ဟေ့... တော်ကြာ
အသက်ရှူကျပ်နေဦးမယ်”

ကာလသားတစ်ဦးက ဘကြီးစောအနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြ
သည့် ပရိသတ်ဆီသို့ အော်၍ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဘကြီးစော
အား သတင်းမေးလာသည့် ပရိသတ်များလည်း နောက်သို့ ရှဲသွား
သည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၆၅

“အဖေ...အဖေ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဘကြီးစောအား သားဖြစ်သူ မောင်ဘမြင့်က စကားစပေး လိုက်မှ ဘကြီးစောလည်း သူ၏ ယမမင်းကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့် ငရဲပြည်တွေ့အကြံကို ပရိသတ်များကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့အတူ သူ့အလှူကျွေးရန်အတွက် ဝယ်ထားသည့်နွားနှစ်ကောင်ကို အလှူနေ့တွင် ဘေးမဲ့လွတ်မည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

သင်္ခါရတရားကို ဘကြီးစောသဘောပေါက်လျက် သူ့အလှူ ရက်ကို ရှေ့သို့ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သည်။

သေရွာပြန်ဘကြီးစော၏ အလှူမှာ လွန်စွာစည်ကားလှသည်။ နွားနှစ်ကောင်ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲနှင့် အလှူရှင်လောင်းလှည့်မှာ ရွာနီး ချုပ်စပ်ကျေးရွာများမှပင် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသဖြင့် အလွန်စည်ကား လှသည့် အလှူပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘကြီးစောလည်း ယမမင်း ကြီးအား သူကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း အလှူပွဲရေစက်ချသည့် အခါ ယမမင်းကြီးအား အမျှပေးဝေ၍ ရေစက်ချခဲ့လေတော့သည်။

(မန္တလေးမှဒေါ်သန်းခင်၏ပြောပြချက်ကို မြို့ရွာအမည်များ ပြောင်းလဲ ရေးသားထားပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြန်မှတ်တမ်း

သခွတ်ချောင်ရွာကလေးသည် အိမ်ခြေ ငါးဆယ်ခန့် ရှိ၏။

ရွာသူရွာသားအများစုမှာ လယ်သမားများဖြစ်ကြသည်။ ရွာသား လေးငါးဦးခန့်သာ အကုသိုလ်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြ၏။ နှစ်ဦးမှာ စီးပွားရေးပြေလည်ကြသော်လည်း အပျော်သက် သက် မကောင်းမှုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သခွတ်ချောင်ရွာသားများအနက် ကိုကြာဒွန်း တို့ မိသားစုမှာ ရွာနှင့် အတန်အသင့်ကွာဝေးသည်။ လယ်တော တစ်နေရာတွင် တဲဆောက်၍ သီးခြားနေထိုင်ကြသည်။ သူ့တဲဆီမှ လှမ်းကြည့်လျှင်ရွာဦးစေတီကို မှန်ပျံပျံသာ မြင်ရသည်။ တောင်ခြေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တဲဆောက်ထားသဖြင့် တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ဖြင့် လွမ်းမောဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

ကိုကြာဒွန်းသည် သခွတ်ချောင်ရွာ၏ ပထမဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ တပည့်ရင်းဖြစ်၍ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။

ရံဖန်ရံခါ သားသမီးများ ဘုရားမရှိခိုးလျှင် တရားမထိုင်ကြ လျှင် ဆရာတော် ဦးဩဘာသက သူ့အား ဆုံးမလေ့ရှိသည့် ဩဝါဒ စကားဖြစ်သည့် “ဟဲ့...သံသရာကောင်တွေ တစ်နေ့ထမင်းနှစ်နပ်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၆၇

စားရင် ဘုရားလည်း နှစ်ခါရှိခိုး၊ တရားလည်း နှစ်ခါထိုင်ကြတဲ့၊ ထမင်းစားတာက တစ်ဘဝအသက်ရှင်ရုံပဲကွယ့်၊ ဘုရားရှိခိုးတယ် တရားထိုင်တယ်ဆိုတာ သံသရာနောင်ရေးကောင်းတယ်၊ အလကား နေရင်း အချောင်မချမ်းသာချင်ကြနဲ့၊ စေတနာကောင်းရင်ကံကောင်း လာလိမ့်မယ်၊ စေတနာနဲ့သာ ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ကြ၊ ကံ-ကံရဲ့ အကျိုးကို ခံစားရမှာ သေချာတယ်”ဟု ဆရာတော်ကြီး၏ လေသံနှင့် အမြဲ ပြန်၍ ဆုံးမလေ့ရှိသည်။

သူကိုယ်တိုင် အကုသိုလ်အလုပ်ကို မလုပ်သကဲ့သို့ သူ၏ မိသားစုများကိုလည်း အမြဲတမ်းသတိပေးတားမြစ်သည်။

နွေဦးကာလ၏ နေ့တစ်နေ့ မွန်းမတည့်မီအချိန်တွင် ကိုကြာ ဒွန်းတစ်ယောက် ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် နွားစာစဉ်းနေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မနှင်းမြိုင်က ထမင်းဟင်းများ ချက်နေသည်။ ထိုစဉ် လယ်ကွင်းများ အတွင်းရှိ ရိုးပြတ်တောကို ဖြတ်၍ ရဟန်းတော်တစ်ပါး ကြွလာသည်။ ကိုဒွန်းသည် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကြွလာသည်ကို အဝေးမှပင် လှမ်း ၍ မြင်နေရသည်။ “အင်း သည်ရဟန်းတော် ငါ့ဘက်ကြွလာရင် အနည်းဆုံး သောက်ရေလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ ကပ်ဦးမှ”ဟု ကိုကြာဒွန်း စိတ်ကူးထားသည်။

ကိုကြာဒွန်း ထင်သလိုပင် ရဟန်းတော်သည် တဲဆီသို့ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကြွလာ၏။ ထိုစဉ် ရဟန်းတော်က “ဟဲ့-ဒကာ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၆၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

နံ့သာကုန်းရွာနဲ့ တော်တော်ဝေးသေးလား”ဟု ကိုကြာဒွန်းအား လှမ်း မေး၏။

“အရှင်ဘုရား နံ့သာကုန်းရွာနဲ့ လေးငါးမိုင်လောက် ဝေးပါ သေးတယ်ဘုရား” ကိုကြာဒွန်းသည် မူလက စိတ်ကူးထားသည့် အတိုင်း သောက်တော်ရေခွက်တစ်ခွက်ကို ခပ်၍ ရဟန်းတော်အား ကပ်လှူသည်။

“ဒါနဲ့ အရှင်ဘုရား ဆွမ်းများ ဘုဉ်းပေးပြီးပြီလားဘုရား” ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။ ရဟန်းတော်က နံ့သာကုန်းရောက် မှ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရမယ်ဟု ပြောသဖြင့် ကိုကြာဒွန်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလို ကောက်ရိုးများ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် သယ်ဆောင်၍ ကောက်ရိုးအုံ (ကောက်ရိုးတဲ) ဖွဲ့သည်။ ဖျာကြမ်း အစုတ် တစ်ချပ်ကို တဲအတွင်းမှ ယူလာ၍ ခင်းသည်။ ရဟန်းတော် ကမူ ကိုကြာဒွန်း၏ လုပ်ရပ်ကို ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ကြည့်နေ၏။

“အရှင်ဘုရား ဤကောက်ရိုးအုံကို ကျောင်းအဖြစ် သီတင်းသုံး တော်မူပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဆွမ်းကပ်ပါရစေ”ဟု လျှောက်ထား ချက်အတိုင်း ကောက်ရိုးအုံအတွင်းသို့ ဝင်၍ အပန်းဖြေနေ၏။

ကိုကြာဒွန်းကမူ ဇနီးဖြစ်သူ မနှင်းမြိုင်နှင့်အတူ ဆွမ်းဟင်း ပြင်ဆင်၍ ယူဆောင်လာသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၆၉

“အရှင်ဘုရား၊ ဟင်းကတော့ သိပ်မကောင်းဘူးဘုရား၊ ရှိတာ လေးနဲ့ ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘုရား”

“ဒကာလေးရဲ့ စေတနာက ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ထက် ပိုပြီး မွန်မြတ်ပါတယ်”

ရဟန်းတော်သည် ကိုကြာဒွန်းနှင့် ဇနီး ကပ်လျှာသည့် ဇလုံပွန်း နှင့် ထည့်ထားသည့် ဆွမ်း၊ ပန်းကန်ပဲ့တွင် ပြည့်လျှံလှူဒါန်းပါး ထည့် ထားသည့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းတို့ကို မြိန်ရေရှက်ရေ ဘုဉ်းပေးတော်မူ သည်။ ကိုကြာဒွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ရဟန်းတော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး နေသည်ကို ကြည့်၍ ကြည်နူးဝမ်းသာနေကြသည်။

ထို့နောက် ရဟန်းတော်အား ရိုသေစွာ ရှုခိုးကန်တော့ကြသည်။ ရဟန်းတော်က အဆင်းလှခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ချမ်းသာခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း စသည့် ဆွမ်းလှူ ဒါန်းရခြင်း အကျိုးငါးပါးကို စီကာပတ်ကုံး ဆုပေးတော်မူသည်။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စပြီးသည့်အခါ ရဟန်းတော်သည် လိုရာခရီးသို့ ကြွတော်မူသည်။ ကိုကြာဒွန်းခမျာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ရဟန်းတော်ကို မြင်တွေ့ရသည်အထိ ရှုခိုးကန်တော့လျက်နေသည်။

ကိုကြာဒွန်းသည် သူတတ်နိုင်သမျှ ဆွမ်းကို လှူဒါန်းလိုက်ရ သဖြင့် သဒ္ဓါပီတိ ဝမ်းဆီထိသကဲ့သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြည်နူး ဝမ်းသာနေမိသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၇၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

မိုးဦးကျရာသီသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ လယ်သမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း လယ်ယာမြေသို့ လုပ်ငန်းဝင်ရသည်။ တစ်နေ့တွင် ကိုကြာဒွန်းသည် သူ့စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့၌ ကောက်စိုက်ရန် ထယ်ထိုးထွန်မွေခြင်းအလုပ်ကို တစ်နေ့ကုန်အောင် ကြိုးစား၍ လုပ်သည်။ ထိုနေ့က မိုးရွာလိုက် နေပူလိုက်နှင့်မို့ ညဘက် တွင် ကိုကြာဒွန်းတစ်ယောက် ပန်းဖျားဖျားတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသည့်တိုင် ကိုကြာဒွန်း၏ အပူရှိန်မကျ။

ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းသွားရန်ဝေးစွာ ကိုကြာဒွန်းမှာ မူးလို့ပင် ရှူစရာဆေးက မရှိ၊ ဗလာနတ္ထိပင်၊ သူ့ဇနီးကလည်း တောသူ တောင်သားပီပီ အလုပ်မလုပ်ဘဲ စောင်ခြုံ၍ ကွေးနေလျှင် ပျောက် သွားမည်ဟု တွေးထင်သည်။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုကြာဒွန်း၏ ရောဂါ ဝေဒနာမှာ လျော့မသွားဘဲ တိုး၍တိုး၍ ခံစားနေရသည်။ အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးတို့မှာ ချွေးများနှင့် ရွဲနစ်နေသည်။ သာမန်အတိုင်းအတာထက် ချွေးများ ပိုထွက်လာပြီး ကိုကြာဒွန်းတစ်ယောက် သတိလစ်၍ မေ့မြောသွား၏။

ထိုစဉ် ကိုကြာဒွန်းအား ပုပုကွကွ၊ အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်က “လာဗျာ-ကိုကြာဒွန်း၊ လျှောက်သွားကြရအောင်” ဟု ပြော၍ ခေါ်သွားသည်။ ကိုကြာဒွန်းမှာ ထိုအသားမည်းနှင့်လူ

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၇၁

ခေါ်သွားသည်ကို ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ လိုက်သွားရာ သူမရောက်ဖူး သည့်နေရာမျိုးစုံကို ရောက်သည်။ ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ သူ့အားခေါ်သွားသည့် အသားမည်းမည်းနှင့် လူက နောက်မှနေ၍ ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”၊ “ကြောက်ပါပြီရှင်” “သေပါပြီဗျ” စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်လူခမန်း အော်ဟစ်ညည်းညူ နေသည့် လူသံများကို ကိုကြာဒွန်း ကြားရသည်။ ထိုအသံများကြောင့် ကိုကြာဒွန်းလည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မည်အပြုတွင် “ဟေ့...ဘယ်လဲ၊ လာခဲ့” ဟု လူသံကဲ့သို့ မဟုတ်သော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

အသံကြားရသော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု ကိုကြာဒွန်း သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခေါ်သံကြားရာ ဘက်သို့ သွားမိသည်။ အသံရှင်အမိန့်ပေးသံကို ကိုကြာဒွန်း ငြင်းဆန် လိုသည့် ဆန္ဒမရှိ၊ ခိုင်စေသမျှလုပ်မည့် ညှို့စိတ်မိနေသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ရှေ့သို့ အနည်းငယ်သွားမိသည့်အခါ သာမန်လူကဲ့သို့ မဟုတ် သော လူထွားကြီးတစ်ဦးကို သူတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် အဝတ် တန်ဆာများနှင့် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၇၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

“မင်းက သခွတ်ချောင်ရွာက နွားသူခိုး ကာတွန်းလား”ဟု မေး၏။ ကိုကြာဒွန်းလည်း တုန်ရီသောအသံဖြင့် “မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လယ်သမား ကြာဒွန်းပါ”ဟု ကပျာကယာ ဖြေလိုက်သည်။

“လူမှားပြန်ပြီ၊ ငါက နွားသူခိုးကာတွန်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ မင်းက ကာတွန်းကို သိလို့လား၊ နွားလည်းခိုးတယ်၊ ဘုရား အလှူခံပုံးကို ဖောက်ပြီး ပိုက်ဆံခိုးတဲ့ကောင်လေကွာ”ဟု ယမမင်း ဟု ယူဆရသော လူထွားကြီးက မေးသဖြင့် “သိပါတယ်”ဟု ကိုကြာဒွန်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ထိုလူထွားကြီးက “မင်းမပြန်ခင် မှာလိုက်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ ရွာက ဘုရားလူကြီး ဖိုးမောင်ကို ပြောလိုက်ကွာ၊ ဘုရားလှူ ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ လာမယ့် ပြာသိုလပြည့်နေ့မှ ပြန်မဆပ်ရင် အဲဒီနေ့ပဲ သူ့ကို လာခေါ်မယ်လို့” လူပြည်သို့ အမှာစကား လက်ဆောင်ပါးသည်။

ကိုကြာဒွန်းသည် လူထွားကြီးကို ကြောက်၍ သူ့ကို ပြန်ခွင့် ပြုရန် ခွင့်တောင်းသည်။ ထိုအခါ လူထွားကြီးက အော်ဟစ်သံများ ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် “အဲဒါတွေ မင်းကြည့်သွားဦးမလား”ဟု မေးသည်။ ကိုကြာဒွန်းမှာကြောက်လွန်းသဖြင့် အသံပင်မထွက်တော့။ လူထွားကြီး၏ အမေးစကားကို ခေါင်းခါ၍ အဖြေပေးလိုက်ရသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၇၃

“မင်း ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက ဟိုအထက်ကို သွားရမှာကွ၊ အဲဒါ မင်းဗိမာန်ပဲ” ဟု အထက်ဝန်းကျင်ကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြရာ ရွှေကဲ့သို့ ဝင်းနေသော ဗိမာန်ကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက မင်း ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဆောက်ပြီး ဆွမ်းလှူဖူးတယ်မဟုတ်လား” ဟု ကိုကြာဒွန်းအား မေးသော် လည်း သူမမှတ်မိချေ။ ထိုစဉ် ယမမင်းကြီးက ‘ကောက်ရိုးအုံထိုး ပြီး ဆွမ်းကပ်လှူဖူးတယ်လေ’ ဟု စကားကြောင်းပေးမှ ကိုကြာဒွန်း အမှတ်ရမိသည်။ ထို့နောက် “ကဲ -မင်းပြန်တော့” ဟု ကိုကြာဒွန်း အား ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲသို့ ဝင်၍ မရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို နှစ်ပတ်သုံးပတ်လှည့်၍ နေစဉ် နောက်မှ လူတစ်ယောက်က ထွန်းလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

ကြက်တွန်သံကြားရ၍ ညဉ့်အတော်နက်နေပြီဟု ကိုကြာဒွန်း သိလိုက်၏။

အိပ်ရာထဲမှပင် သူ့ဇနီးကို လှမ်းခေါ်သည်။ အသံမထွက် သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်။ နောက် ဆုံး သူ၏ ဆရာတော်ကြီး သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း အာနာပါန တရားမှတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

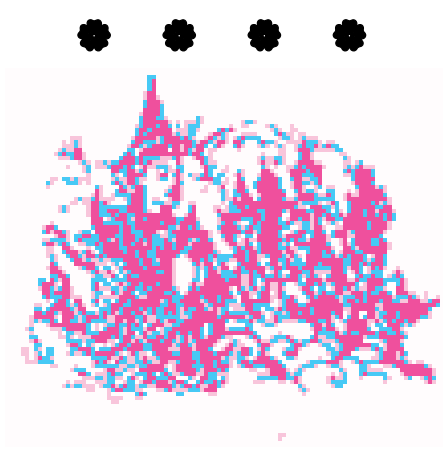
ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၇၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ကိုကြာဒွန်းတစ်ယောက် ကျန်းမာသွားသည့်အခါ ယမမင်း မှာသည့်အတိုင်း ရွာရှိဘုရားလူကြီး ဦးဖိုးမောင်သို့သွား၍ သတိ ပေးသည်။ ကိုကြာဒွန်း၏ စကားကို ဦးဖိုးမောင်က ပြက်ရယ်ပြုသဖြင့် သူ့တဲဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် လူထွားကြီးပြောသည့်အတိုင်း ဘုရား လူကြီး ဦးဖိုးမောင်မသေသော်လည်း နှစ်ရက်ခြားပြီး ပြာသိုလပြည့် ကျော် နှစ်ရက်ရောက်မှ သေသွားသည်။ သခွတ်ချောင် ရွာသူရွာသား များကမူ ကိုကြာဒွန်းပြောသည့်အတိုင်း ဦးဖိုးမောင်တစ်ယောက် ငရဲပြည်မှ ယမမင်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိနေ ပေသည်။

(မန္တလေးမြို့မှ ဦးပဉ္စင်း ဦးအဂ္ဂသေန၏ ပြောပြချက်ကို အခြေခံ၍ လူအမည်၊ ရွာအမည်များကို လွှဲပြောင်းရေးသားထားပါ သည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

လတ်ပဲတောငှက်ပြန်လာမှူးမိုးလူ

လက်ပံတောရဲက ပြန်လာသူဦးဖိုးလူ

နွေမွန်းတည့်၏ အပူရှိန်က ခြစ်ခြစ်တောက်နေ၏။

နွေနေ၏ သဘာဝအပူရှိန်သည် သံယောဇဉ်မီး၏ အပူရှိန်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ နွေလေပူတို့ကလည်း ဝှေ့ဝိုက်တိုက်ခတ်၏။ မသာထမ်းစင်တွင် အလှအပ ဆင်မြန်းထား သည့် ဆတ်တွန့်စက္ကူရောင် စုံကလေးများနှင့် အခန်းဆီးပါးကလေးတို့ သည် လေပူအဝှေ့ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်လျက် ဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်းဖြစ်နေ၏။

ရွာခလေ့ ရပ်ခလေ့အတိုင်း မသာမချမီ ဘုန်းတော်ကြီးများ ပင့်၍ အလောင်းကို သရဏဂုံတင်ကြသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ က တရားနာရေစက်ချတွင် အသုဘရှုကြ၏။ သရဏဂုံရွတ်ဆိုနေ ချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ငိုရွိုက်သံသည် တရားသံပြိုင်ကြားမှ ရုန်းထွက်လာ၏။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၇၇

သူမ၏ အဇ္ဈတ္တသံယောဇဉ်မီး အပူရှိန်သည် နွေနေအပူချိန် ထက် ပို၍ပို၍ သာလွန်နေဟန် ရှိသည်။ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ဦးသခင် လင်ယောက်ျား ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ မြင်ရပေတော့မည်။ ခွဲခွာ ခါနီးလေ သံယောဇဉ်ကြိုးက ပို၍ ချည်နှောင်မိလေ ဖြစ်နေ၏။

ရေစက်ချပြီး၍ အမျှဝေချိန်တွင် သူမအသံမှာ လည်ချောင်းဝ တွင် တစ်ဆို့နေ၏။ ဦးဖိုးလူ ရေ...အမျှ...အမျှ...အမျှဟု ခြောက်ကပ် သော အမျှဝေသံမဆုံးမီမှာပင်...

“မယ်တင်...မယ်တင်... ရေတစ်ခွက်ပေးပါ” ဟူသော ညည်း ညှုသံနှင့်အတူ ဦးဖိုးလူ လူးလွန့်လာသည်။ ဘုန်းကြီးများနှင့် အသုဘပို့ ပရိသတ်အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်နေကြ၏။ ဦးဖိုးလူ သတိမလည်လာမီအချိန်ကလေးတွင် အတွေ့အကြုံရှိသော ရွာဦး ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက ခြေကြိုးလက်ကြိုးများကို ဖြတ်ခိုင်းလိုက် ၏။ ပြင်ဆင်ထားသည့် မသာထမ်းစင်များကိုလည်း အစဖျောက်ခိုင်း လိုက်လေသည်။

ဦးဖိုးလူ၏ ရေတောင်းသံနောက်ကွယ်မှ “ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်”ဟူသော အသံကို အနီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ပရိသတ်က ကြားနေရ၏။ ဦးဖိုးလူအား ညင်သာစွာ ပွေ့ထူလျက် မမယ်တင် ကမ်းပေးသည့် ရေတစ်ခွက်ကို တိုက်၏။ အိမ်ရှေ့မှ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၇၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

လူငယ်အချို့လည်း ပစ္စည်းများ အစဖျောက် သိမ်းဆည်းနေသဖြင့် စက်ရုပ်သဖွယ် အချက်ကျကျ မြန်ဆန်လှသည်။

ဦးဖိုးလူသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော အမှုအရာနှင့်အတူ မျက်လုံးအစုံကို ဝေ့ဝိုက်လျက် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ၏ နှုတ်ဖျားကမူ “ကြောက်တယ်...ကြောက်တယ်” ဟု ဆက်တိုက် ရေရွတ်ဆဲပင်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က “မောင်ဖိုးလူ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဘုန်းကြီးရှိတယ်” ဟု ပြောကြားသည့်တိုင် ဦးဖိုးလူကမူ ကြောက်ရွံ့နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ကေန်တန္တု သြဇာတိက္ကမ ကြီးမားသော ဘုန်းတော်ကြီး ရှိနေသည့်အတွက် ရွာမှလူအားလုံးကို ကြောက်စရာ မရှိသော်လည်း ဦးဖိုးလူသည် သူတွေ့ခဲ့သည့် အရာများအား ကြောက်ရွံ့နေခဲ့မိသည်။ သို့အတွက် ဦးဖိုးလူ၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကို သိရန် ဘုန်းကြီးက မေးကြည့်၏။ ဦးဖိုးလူသည် ပကတိအသံ နီးပါးမျှ ကြည်လင်စွာဖြင့် သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

ဦးဖိုးလူသည် အသားဖြူဖြူ၊ ဥပမိရုပ်သန့်သန့်နှင့် စကားပြောကောင်းသည့် လယ်သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက်(၆၀)ကျော် ရှိသည့်တိုင် မိရိုးဖလာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးလုပ်ကိုင်၏။ တစ်နေ့တွင် စပါးရိတ်အပြီးအပြန် ချက်ချင်းရေချိုးလိုက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ခရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၇၉

မိသဖြင့် အပူရှုပ်၍ အဖျားဝင်၏။ အမှတ်မထင် သတိမမူမိသည့် အတွက် ပြင်းထန်သည့် အဖျားဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။ ပူပြင်းသော နွေဦးရာသီ၏ အပူဒဏ်နှင့်အတူ အဖျားဝေဒနာကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ သတိလစ်သွားသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ဦးဖိုးလူတစ်ယောက် သတိလစ် မေ့မြောမသွားမီ မျက်စိအာရုံတွင် ဖြူစင်လင်းလက်သော အလင်း ရောင်တန်းတစ်ခုနှင့် မည်းမှောင်ဝိုးဝါးသော ရောင်စဉ်တန်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့နေရ၏။

ဖြူစင်လင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းရှိရာလမ်းသို့ သွား လာနေကြသည့် ရဟန်းရှင်လူပရိသတ်မှာ အလွန်တရာ နည်းပါး၍ ပျင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ် ကောင်းနေ၏။ သွားလာလှုပ်ရှားနေသူများ ကလည်း တည်ငြိမ်မှု ရှိလှသည်။ မဲမှောင်ဝိုးဝါးသော ရောင်စဉ် တန်းတွင် သွားလာနေကြသည့် ပရိသတ်မှာ စည်ကားလှ၏။ သွားသူသာများ၍ ပြန်လာသည့် ဦးရေကနည်း၏။ ဦးဖိုးလူ၏ စိတ်ထဲတွင် ‘ပျော်စရာကောင်းလို့ ဒီလမ်းက လူသွားလူလာ များတာပါဟု တွေးရင်း အတွေးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွား၏။

ထိုစဉ် ဦးဖိုးလူလည်း သတိလစ်မေ့မြောသွားလေ၏။ ဦးဖိုးလူ သည် လူပရိသတ်များ စည်ကားရာ အမှောင်ရောင်စဉ်တန်းလမ်း သို့ စိတ်၏ အလျင်နှုန်းနှင့်အတူ သွားနေ၏။ မဲမှောင်ဝိုးဝါးသော လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် အတားအဆီးကင်းမဲ့စွာဖြင့် သွားနေရင်း

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၈၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

သံချွန်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
ကြောက်မမန်းလိလိ အော်ဟစ်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။
သံချွန်များပေါ်တွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် တွေ့နေရသည့်လူတို့၏ အော်သံ
မှာ ကမ္ဘာပျက်နေသကဲ့သို့ပင်။

ဦးဖိုးလူမှာ ကြောက်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထမိ၏။
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းများကြောင့် ခရီးတစ်ထောက်
ရပ်နားခြင်း မပြုဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့၏။ မကြာမီ လက်ပံပင်များနှင့် အုပ်
ဆိုင်းလျက်ရှိသောနေရာသို့ရောက်ရှိလာ၏။ လက်ပံပင်ကြီးများပေါ်မှ
ငှက်ကြီးများ၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံကြောင့် လက်ပံတောတွင်
ခဏနားဦးမည်ဟု ဦးဖိုးလူ စိတ်ကူးလိုက်၏။ စိတ်ကူးနှင့်အတူ
လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွား၏။

ထိုစဉ် ဦးခေါင်းတွင် အချွန်အတက်များနှင့် လူ့ဘီလူးလိုလို
နတ်လိုလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဦးဖိုးလူ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ မျက်လုံး
ကြီးတစ်လုံးတစ်လုံးက သပိတ်လုံးခန့် ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက
ဦးဖိုးလူအား ‘ဘာကိစ္စနှင့်လာသလဲ’ဟု မေးသည်။ ဦးဖိုးလူက ပြန်၍
မဖြေ။ သူလာခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
၏။ ‘ဒီနေရာဟာ ဘာလဲ’ဟု ထပ်မံမေးပြန်၏။ ဦးဖိုးလူက ရိုးသားစွာ
ဖြင့် ‘မသိကြောင်း’ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၈၁

ထိုအခါကျမှ ဘီလူးလိုလို နတ်လိုလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ‘သူသည် ယမမင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီနေရာဟာ လက်ပံတောငရဲဟု ခေါ်ကြောင်းနှင့် သူသည် ယမမင်းကြီးအဖြစ် လူသက်အနှစ်ငါးသောင်း တာဝန်ကျကြောင်း’ ပြောပြ၏။ ထို့နောက် ယမမင်းကြီးက ‘မင်းက သရက်တစ်ပင်ရွာက ဖိုးလူမဟုတ်လား။ မင်းအချိန်မရောက်သေးဘူး၊ အခု ငါတို့လိုချင်တာက ဖိုးကြူ’ဟု ပြော၏။ ဦးဖိုးလူသည် သူရောက်နေသည့်နေရာမှာ ငရဲပြည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် အသားများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ယမမင်းကြီးက ဦးဖိုးလူအား ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ ‘မင်း အလှည့်မရောက်သေးပေမယ့် ရောက်ပြီး ချက်ချင်းပြန်လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ လျှောက်ကြည့်သွားဦး’ဟု ပြော၍ နေရာအနှံ့ လိုက်ပြသည်။

ဦးဖိုးလူ ရောက်စက အေးမြမည်ထင်ရသော လက်ပံပင်ကြီးများမှာ သံတုံးများကို မီးအပူပေးထားသကဲ့သို့ နီရဲနေ၏။ ထို့အတူ အပင်ခြေတွင် အလွန်တရာ ထက်လှသော ဓားသွားများ အစီအရီ ညီညာစွာ ခင်းထားသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပင်စည်ပေါ်မှာ ဆူးများက လှံသွားများနှင့် တူ၏။

လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် နွားများ၊ ကျွဲများ လောက်ရှိသည့် ငရဲခွေးကြီးများ လိုက်၍ ပြေးနေကြသော လူအများအပြားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ငရဲခွေးကို ကြောက်၍ အပင်များ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၈၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ပေါ်သို့ တက်ပြေးသည့် သူများမှာ လက်ပံဆူးများစူး၍ သွေးများနှင့် နီရဲနေ၏။ ထိုစဉ် အနားပတ်လည်၌ ဓားသွားကဲ့သို့ ထက်လှသော လက်ပံရွက်များ ကြွေကျလာ၏။ လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်များပေါ်သို့ ကျသည့်အခါ အသားများပါ ပြတ်ပါကုန်၏။ လက်ပံပင်ပေါ်သို့ တက်နေစဉ် ဆူးများက အောက်သို့ ကွေးနေ၏။ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသည့်အခါ ဆူးများက အထက်သို့ ကွေးလျက် ထောင်နေ၏။ ငရဲခွေးကြီးများနှင့် ငရဲသားများ၏ သုံးခွပါသည့် လှံများကို ကြောက်၍ အပင်ပေါ်သို့ တက်ကြလျှင် အပင်ပေါ်မှ ဆူးများနှင့် ငရဲလင်းတ၊ ငရဲကျီးတို့၏ ထိုးဆွစူးစိုက်ခြင်းကို ခံရပြန်သည်။

ဦးဖိုးလူသည် ယင်းဖြစ်ရပ်များကို ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုစဉ် ယမမင်းကြီးက 'ဖိုးလူ ... အဲဒါ... သူများအသက်သတ်တဲ့လူ၊ လိမ်လည်ပစ္စည်းခိုးတဲ့သူ၊ အကုသိုလ်လုပ်တဲ့သူတွေ ခံရတဲ့ ငရဲငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီနေရာကို မင်းမလာချင်ရင်၊ ကုသိုလ်လုပ်ပေတော့၊ နွားသတ်၊ ကျွဲသတ်လုပ်နေတဲ့ ဖိုးကြူကို ခေါ်ရဦးမယ်၊ ကဲ-မင်းပြန်တော့'ဟု လူ့ပြည်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

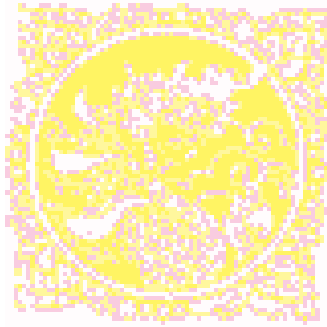
သုံးရက်ခန့် သတိလစ်မေ့မြောသွားသော ဦးဖိုးလူ၏ကိုယ်တွေ့ ကြောင့် ကြားရသူအားလုံးမှာ ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။ ဦးဖိုးလူလည်း နေ့စဉ် သီလဆောက်တည်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ မကြာမီ ရွာအနောက်ဘက်ကွင်းတွင်သတ်မည့်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၈၃

ဆဲဆဲ နွားသည် ချည်တိုင်ကြိုးပြတ်၍ ဦးဖိုးကြူကို ဝှေ့သတ်
လိုက်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရပေသည်။

(ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရွာအမည်၊ လူအမည်များပြောင်းလဲ၍ ရေးသား
ထားပါသည်။)

လယ်ထွန်ရင်းငရဲပြည်ရောက်သူ

လယ်ထွန်ရင်း ငရဲပြည်ရောက်သူ

ငရဲပြည်သို့ ရောက်သွားသူတို့သည် ငရဲ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားနေကြရသဖြင့် မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက်ကလေးမျှ ချမ်းသာ ရာမရကြ၊ လူ့ပြည်သို့ ပြန်၍ ‘ငါတို့ ငရဲခံနေရသည်၊ မကောင်းမှု မပြုကြပါနဲ့’ဟု ဆွေမျိုးများကို အပြေးအလွှား လာပြောနိုင်ခြင်း မရှိကြသဖြင့် ငရဲကို ပေါ့ပေါ့လေးထင်ကာ မယုံကြည်ကြဘဲ မကောင်း မှု ဒုစရိုက်တရားများကို ပြုခဲ့ကြသည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသူတို့က ငရဲကိုအသာထား နောက်ဘဝမရှိ (နတ္ထိကမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) ဝါဒဖြင့် အခိုင်အမာပြုကာ သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်ရဲဖြတ်ရဲကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်ကား ဘုရားဟော ဖြစ်သော နေမိဇာတ် သာဓက၊ တိကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်လာ ဒေဝဒုတသုတ်စသော ပါဠိတော်များမှာ မဟာအဝီစိငရဲရှိကြောင်း သာဓကများကို အခိုင်အမာသိရှိကြ၍ မကောင်းမှုပြုသူတို့ တကယ်ခံ

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၈   *   မောင်ခိုင်ခန့်

ရကြောင်း၊ ငရဲကို ယုံကြည်၍ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တရားများမှ ရှောင်ကြဉ်ပယ်ရှားကြသည်။

ယနေ့ ဘာသာရေးစာစောင်များတွင် ငရဲပြည်မှ ပြန်ခဲ့သူတို့ အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြကြသဖြင့် မယုံကြည်သူ ကုသိုလ်မေ့ လျော့သူတို့အတွက် သံဝေဂဖြစ်ဖွယ်ရာများ တိုးပွားကြရသည်။

မယုံကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ စောဒကတက်ဖွယ်ရာ ရှိပါ၏။ ထိုအချက်ကာ ငရဲပြည်ရောက်ခဲ့သူများသည် အချို့ မေ့မြောပြီး သတိရမှ ပြန်လည်ပြောပြကြသည်။ ဟိုဘက်ဘဝက သေခဲ့ပြီး ငရဲခံရ၍ ယခုဘဝ လူဝင်စားဖြစ်မှ ငရဲအကြောင်း ပြောပြ၍ သိရသည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်၍ သော်လည်းကောင်း၊ လုပ်ကြံ၍ သော်လည်းကောင်း ပြောခြင်းမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု စောဒကတက်ဖွယ်၊ လင်းပါးဖွယ်၊ ငြင်းပယ်စရာများ ဖြစ်နိုင်ပြီး ကတ်သီးကတ်သတ် ဝေဖန်ကောင်း ဝေဖန်ကြလိမ့်မည်။ လူအကောင်လိုက်မှ မရောက်ဘဲ ကျုပ်တို့တော့ မယုံရေးချ မယုံဟု ဆိုကောင်းဆိုကြပါလိမ့်မည်။

လူအကောင်လိုက် ငရဲပြည်ရောက်သော သာဓကမှာ လွန် လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်ကာလ နန္ဒလုလင်၊ စိဉ္စမာန၊ ဒေဝဒတ်တို့သားအဖ စသူတို့သည် ပကတိလူကောင် ဖြင့် မဟာအဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်သွားသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည် လွန်လေပြီးဖြစ်၍ စာပေကျမ်းဂန်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၈၇

များ၌သာ ရှိတော့သည်။ မည်သူမျှ မမီလိုက်ကြ၍ လက်ညှိုးထိုး ပြလျှင် ပုံပြင်ဟူ၍ ဝေဖန်ချင်ဝေဖန်ကြပေလိမ့်ဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ပကတိလူကိုယ်ကောင်ဖြင့် ရောက်သွားဘိသကဲ့ သို့ ယောင်ယမ်းသည် မဟုတ်၊ စိတ်ချောက်ချားမှုမရှိ၊ ပကတိ သဘောဖြင့် လယ်ထွန်၍ ခေတ္တနားနေခိုက်တွင် ငရဲပြည်ရောက်သွား သူအကြောင်းကို တင်ပြပါမည်။

ငိုးစင်ရွာသည် ယခုအခါ မဘိမ်းမြို့နယ်အတွင်း ရှမ်းပြည်နယ် တွင် ပါဝင်၏။ ရှေးယခင်က စော်ဘွားများ အုပ်ချုပ်သော နယ်မြေ များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ငိုးစင်ရွာမှစ၍ ရွှေကူမြို့နယ်အထိ ကျေးရွာများ သည် မြစ်ချောင်းမရှိသော အရပ်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်ဒေသများကို ကျေး တောဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျေးတောအရပ်ဒေသသည် ရေရှား၏။ လယ်မြေများကို မိုးရေတစ်မျိုးတည်းဖြင့် စိုက်ရ၍ မိုးကောင်းလယ် ဟုခေါ်သည်။ မိုးမကောင်းလျှင် လယ်မစိုက်ရ၊ လယ်မစိုက်ရ၍ အခြားသီးနှံလုပ်ရန်လည်း မြေက အခွင့်အရေးမပေး၊ လယ်တစ်မျိုး တည်းသာ မိုးရေနှင့် စိုက်ပျိုးသော မြေဖြစ်သည်။

ငိုးစင်ရွာသည် ကသာမြို့နယ် ရွှေလီမြစ်မှ ၂၅-မိုင်ခန့် ဝေး သည်။ ထိုငိုးစင်ရွာမှ ဦးမဲကျော်သည် မုဆိုးအလုပ်လုပ်၏။ တစ်ဖက်မှ လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရင်း အားလပ်သောအချိန်တိုင်း တောထဲသွား ၍ သားကောင်ပစ်နေရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သည်။ မုဆိုးလုပ်သက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၈၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

ကလည်း ရင့်ကျက်နေသဖြင့် သားကောင်ခြေရာ တွေ့လိုက်သည် နှင့် မည်သည့်အိုင်ဘက်ကို ရေသောက်ဆင်းမည်။ မည်သည့်တော တွင် စားမည်။ မည်မျှဝေးသည်ကိုပင် အတတ်သိနေသည်။ တောထွက်သွားတိုင်းလည်း သားကောင် ရလာစမြဲ ဖြစ်သည်။

သူ့လယ်မြေသည် ငိုးစင်ရွာအနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိ၏။ ငိုးစင်ရွာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသည်။ ထိုနှစ်က မိုးကောင်းသဖြင့် သူ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး လယ်ထွန်သည်။ လယ်ထွန်လယ်စိုက်ပြီးလျှင် တောပစ်ထွက်ရဦးမည်။

ထိုနေ့က အတော်ကလေး နေမြင့်သည်အထိ လယ်ထွန်ပြီး တမန်းရသောအခါ လယ်ထွန်ဖြုတ်၍ မြက်ရှိရာတွင် နွားများကို ချည်၍ ကျောင်းလိုက်ပြီး အိမ်ကလာပို့သော ထမင်းကိုစားသည်။ ထမင်းစားရသည်ကလည်း ရွှေလီငါးပိဖုတ်ဆီဆမ်း ရေနွေးကြမ်း ကလေးမို့ မြိန်လှသည်။ ငါးပိဖုတ်ကလည်း ကျေးတောအရပ်မို့ ရှား သည်။ ငါးပိစားရလျှင် နတ်ဩဇာဟုပင် ထင်မှတ်ကြရသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ သစ်ပင်ရိပ်ကလေးတွင် ပုဆိုးခင်း ၍ ခေတ္တလှဲကာ မှိန်းလိုက်သဖြင့် ခဏနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် အသားနက်နက် သပိတ်ရောင် ထနေသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက် သူ့အနားတွင်ရပ်ကာ သူ့ကို လာခေါ်သည်။ ထိုလူနက်ကြီးမှာ ပုဆိုးအကွက်ကျဲကြီးကို ဒူးဆစ်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ခရစ်ပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၈၉

ပေါ်အောင် ဝတ်ထားသည်။ ဦးမဲကျော်တွေ့ဖူးသော လူများထဲတွင် ထိုထက်နက်သော လူမရှိ၊ ထိုသူအနက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အသားက လည်း နက်၏။ ရုပ်ကြီးကလည်း ကြမ်း၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပုဆိုးသာ ပါသည်။ ထိုလူနက်ကြီးက ဦးမဲကျော်အနားတွင် ရပ်ပြီး...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မင်းကြီးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ အခု လိုက်ခဲ့”

ဦးမဲကျော်စိတ်ထဲတွင် ကြောက်လည်း မကြောက်။ မည်သို့ မျှလည်း မစဉ်းစားမိ။ ငြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုမိ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်က “နေပါဦး၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်ပါဦး မယ် ခဏစောင့်ပါဦး”

“အို...မဖြစ်ဘူး။ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား အခုလိုက်ခဲ့”ဟု လူနက်ကြီးက ထပ်ပြောသောအခါ ဦးမဲကျော်လည်း သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တို့ကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး လူနက်ကြီးနောက် မျှော်လင့်ချက် မရှိ၊ ရည်ရွယ်ချက်လည်းမရှိ၊ သိလည်းမသိ၊ ငြင်းလည်းမငြင်းပယ်မိဘဲ လိုက်သွားတော့သည်။

ဦးမဲကျော်စိတ်တွင် ရွာဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ရှေ့က လူနက်ကြီးက ခပ်သုတ်သုတ်သွားသဖြင့် ဦးမဲကျော် လည်း အနောက်မှ ပြေးလိုက်ရသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၃၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

အတော်ကလေး သွားမိသောအခါ “အမယ်လေး၊ အလိုလေး”
အော်ဟစ်နေသော အသံများ ကြားလာရသည်။ မိမိရောက်နေသော
နေရာအား ခန့်မှန်းကြည့်ရန် သစ်ပင်များကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
လက်ပံတောကြီးကို တွေ့နေရသည်။ ဤလက်ပံပင်များ သည်နေရာ
တွင် ရှိသည်ဟု ဦးမဲကျော် တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး မမြင်စဖူး အထူး
အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

ဦးမဲကျော်က လက်ပံပင်များကို မော့ကြည့်နေစဉ် ဦးဆောင်
ခေါ်လာသော လူနက်ကြီးက...

“လာလာ မြန်မြန် အရေးကြီးတယ်” ဟု ပြောသဖြင့်
လူနက်ကြီးနောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်သွက်သွက် လိုက်သွားရပြန်သည်။
လက်ပံတောလွန်သွားသောအခါ အော်ဟစ်ညည်းညူနေသော လူ
များကို မြင်ရသည်။ ဦးမဲကျော် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။ ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်သွားပြီး ခြေလှမ်းများ တုံ့နှေးသွား
သည်။ ကျွဲမတမ်းခန့်ရှိ ခွေးနက်ကြီးများက လိုက်နေသည်။ မိရာ
ကို ဆွဲစားသည်။ ရှေ့မှ လူများက အမယ်လေး၊ အလိုလေး ‘တ’
ကာ ပြေးသည်။ ခွေးနက်ကြီးကို မလွတ်နိုင်။ အသားတွေကို
ကိုက်ဖဲ့စားသည်။ သွေးများဖြာဆင်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲနေသည်။
အချို့လူများက လက်ပံပင်များတွင် ဖက်တက်နေရသည်။ အောက်
က ခွေးများက ကိုက်ဆွဲနေသည်။ လက်ပံဆူးကြီးက သူတို့အသား

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၉၁

များကို ထိုးဖဲ့ထားသည်။ သွေးချင်းချင်းနီ၍ မကြည့်ရဲစရာ။ အော်လိုက်သည်ကလည်း ဆူညံနေသည်။ ခွေးစားခံနေရသူများအနက် အချို့မှာ ဦးမဲကျော်တို့ ရွာမှဖြစ်သည်။

အစက ဘာတွေလဲဟု ဦးမဲကျော် ဝေခွဲမရ။ ဦးမဲကျော်တို့ ရွာမှသေပြီးသူများကို တွေ့လိုက်ရမှ ဦးမဲကျော် ငရဲပြည်ရောက်နေမှန်း သိလိုက်ပြီး ဖြစ်နိုင်လျှင် ထွက်ပြေးလိုက်ချင်၏။ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမျှမမြင်ရ။ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

လူမည်းကြီးက ဆက်ခေါ်သွားပြန်သည်။ ထိုနေရာများကို လွန်သွားသောအခါ အရုပ်ဆိုးဆိုး လူဝဝကြီးတစ်ယောက်က အမြင့်တစ်နေရာတွင်ထိုင်ပြီး တရားသူကြီးပမာ အမှုသည်များကို စစ်ဆေးနေသည်။ ဦးမဲကျော် ရောက်သွားသောအခါ ရောက်လျှင်ရောက် ချင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ...

“မင်း ဘာလုပ်ဖို့ လာခဲ့တာလဲ”

“ခေါ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါခင်ဗျာ”

“မင်းကို တို့မခေါ်သေးဘူး။ မင်းက စောပါသေးတယ်။ လူများခွဲတာ၊ တို့ခေါ်တာက အောက်လမ်းဆရာ နက်ကျော်ကို ခေါ်တာ၊ ကဲ...မင်းပြန်သွား၊ မလိုသေးဘူး”

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၉၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ဦးမဲကျော် ဝမ်းသာသွားသည်။ စောစောကပင် ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်နေပြီးသား၊ ပြေးမရတော့၍သာ လိုက်နေရသည်။ ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် ဦးမဲကျော် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ပြန်လမ်းက မည်သို့ ပြန်ရတော့မည်မသိ။ မပြန်တတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ပြန်ရမည့်လမ်းက မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဘာမျှမမြင်ရဘဲ ဖြစ်၍ ဦးမဲကျော်က ငရဲထိန်းကြီးဖြစ်ဟန်တူသူ လူဝဝကြီးထံသို့ ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော်ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လမ်းပြပေးပါဦး”ဟု ပြောသောအခါ ငရဲထိန်းယမမင်းကြီးက...

“အိုကွာ သွားသာသွား၊ မင်းသွားရင် ချောင်းကလေးတွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီချောင်းကို ခုန်ကူးလိုက်”

ငရဲမင်းကြီး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဦးမဲကျော် ပြန်လှည့်လာပြီး မမြင်ရသောလမ်းကို မှန်း၍လာခဲ့ရာ ချောင်းသဏ္ဍာန်လေး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ချောင်းဆိုတာ သည်ဟာဖြစ်မှာပဲဟု ယူဆပြီး နောက်ဆုတ်ကာ အားယူလိုက်ပြီး ခွန်အားရှိသမျှ အစွမ်းကုန် ခုန်ကူးလိုက်သောအခါ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးစွာ မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်ကျသောအခါ မြေမာမာကို နင်းမိ၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ငိုးစင်ရွာနောက်မှ လမ်းကလေးဖြစ်နေပေတော့သည်။

ဦးမဲကျော်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြန်ခဲ့ရာ နေပင်အတော်စောင်းချေပြီ။ ဦးမဲကျော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောအခါ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း နေစောင်းနေချေပြီ။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၉၃

အိပ်ရာမှ အလျင်အမြန် ထလိုက်၏။ မည်သည့်အခါကမျှ ဤကဲ့သို့ ငရဲပြည်အကြောင်း အိပ်မက်မမက်စဖူး။ အိပ်မက်ဟူသည် မတိကျ။ ထင်ယောင်ဝိုးဝါးများ၏။ ယခုအခါမှာကား တိတိကျကျ။ အိပ်ရာက နိုးသော်လည်း မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင် နေရသေးသည်။ ဦးမဲကျော် အတော်ထိတ်လန့်သွား၏။ မွေးကတည်းက ယခုအချိန်ထိ ငရဲပြည်ရောက်ကြောင်း တစ်ခါမျှ အိပ်မက်မမက် ဖူးသဖြင့် ပို၍ ထိတ်လန့်နေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးမဲကျော်တစ်ယောက် သံဝေဂရကာ သူဝါသနာပါ သော မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဘုရားဖြစ်ခါနီး ဗောဓိသတ္တ ဘုရားအလောင်းတော် ရဟန်း ဘဝတွင် တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အတိတ်နိမိတ်ကို အိပ်မက် မြင်မက်သဖြင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တွင် မဟာသုဝိနသုတ်ကို ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့သည်။

လူတိုင်းသည် နတ်ပြည်စည်းစိမ် ခံစားရပုံ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ပုံ၊ ငရဲပြည်ရောက်၍ ငရဲခံရပုံတို့ကို အိပ်မက်အဖြစ် တိတိကျကျ မမက်နိုင်ကြပါ။ ၎င်းအိပ်မက်မျိုး မက်ဖူးသူရှား၏။ ဦးမဲကျော်ကား ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ ရောက်သွားရသကဲ့သို့ တိတိကျကျ မက်လိုက်သဖြင့် ထိုနှစ် ကောက်ကြီးစပါးများပေါ်လာသောအခါ သံဃာတော်များ ပင့်၍ ဦးမဲကျော်အလှူပေးသည်။ မဏ္ဍပ်အလယ်ကောင်တွင် စပါးပုံကြီး

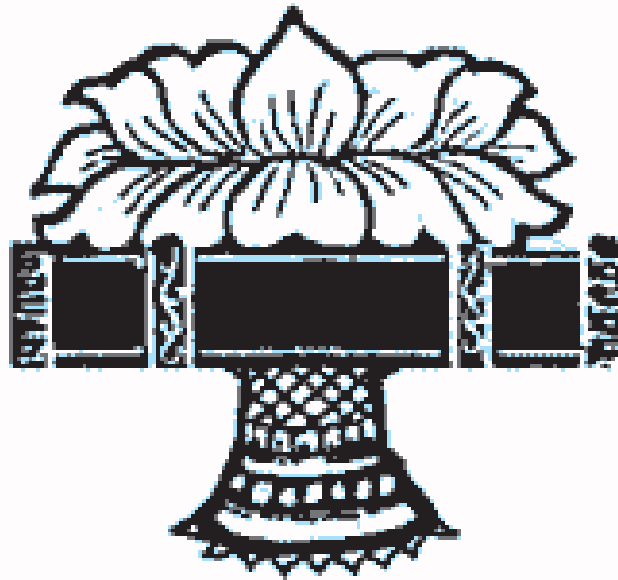
ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၉၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

ပုံကာ လာသမျှ လူအပေါင်းကို စပါးများ ဝေငှ ပေးလှူသည်။ သူတွေ့ကြုံရသော ငရဲပြည်အကြောင်းကိုလည်း လူတိုင်းအား ပြောပြကာ အကုသိုလ်အမှု မပြုကြရန် သူတစ်ပါးအသက် မသတ်ကြရန် တိုက်တွန်းသည်။

ဦးမဲကျော်ကား လူတွေ့တိုင်း “ငရဲဆိုတာ မဝေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာနောက်ကလေးမှာ ရှိတယ်” ဟု ပြောပြလျက်ရှိပါသတည်း။

(ကသာဆွေဝင်း၏ နွင့်ပြုချက်အရ မြတ်ပန်းဝေဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းအတွဲ(၅)အမှတ်(၃)မှ ဆောင်းပါးကိုဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

နေ့စဉ်ညွှန်ခံရသူ

၁၃၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

နေ့စံ၍ ညဉ့်ခံရသူ

စာရေးသူတွင် အစ်ကိုလေးယောက်နှင့် အစ်မလေးယောက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ယနေ့သော်ကား တစ်ဦးမျှ မရှိကြတော့ပါ။ အားလုံး ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ အစ်မကြီးကား ဒေါ်ကျီးညိုဖြစ်၍ လွန်စွာ သဘောကောင်းပါသည်။ အစ်မကြီး၏ ဆဲသံ၊ ဆူသံကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါ။ ဒေါ်ကျီးညိုအောက် အစ်မတစ်ယောက်ကား ဒေါ်လှကူဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လှကူကား အစ်မကြီးနှင့်မတူပါ။ ဆဲလည်း ဆဲတတ်သည်။ ရန်လည်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဒေါ်လှကူ၏ အောက် အစ်မတစ်ယောက်ကား ဒေါ်သိန်းညွန့်ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်သိန်းညွန့်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါ၍ ပုံတိုပတ်စ အပြော ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၉၇

အငယ်ဆုံးအစ်မသည်ကား ဒေါ်လုံးဖြစ်၍ ရောဂါဖြင့် လွန်ခဲ့သော (၁၀) နှစ်ခန့်က သပိတ်ကျင်းမြို့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

အစ်မလေးယောက်တို့တွင် ဒေါ်သိန်းညွန့်သည် ပုံပြောကောင်းသောကြောင့် စာရေးသူသည် အစ်မဒေါ်သိန်းညွန့်ထံမှ ပုံပြင်ဝတ္ထုများကို နာကြားမှတ်ယူခဲ့ဖူးပါသည်။

အစ်မဒေါ်သိန်းညွန့် ပြောပြဖူးသော ပုံပြင်ဝတ္ထုများတွင် အချို့ ပုံပြင်များကို စာအုပ်များတွင် တွေ့ရဖူး၍ အချို့ပုံပြင်များကား ယနေ့ အထိ မည်သည့်စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ပြောပြမှန်းမသိရသေးပါ။

ဥပမာအားဖြင့် (နဖူးမှာလ၊ သွားမှာကြယ်)ဟူသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

ဤပုံပြင်ပါ မင်းသားမှာ နဖူး၌ လရောင်တောက်၍ သွား၌ ကြယ်ရောင် တောက်သည်။ မင်းသမီး၏ ဆံပင်ကားရွှေရောင်တောက် ၍ ရေချိုးနေစဉ် ဆံတစ်ပင်ကျွတ်၍ ရေ၌မြောပါရာမှ ရေချိုးနေသော မင်းသား၏ လည်ပင်းတွင် ဝင်ရောက်ပတ်သော ဝတ္ထုပုံပြင် ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုပုံပြင်ကိုကား စာရေးသူကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။

နေ့စံ၍ ညဉ့်ခံရသူဇာတ်ကြောင်းကိုကား မှတ်သားမိသလောက် ဖော်ပြပါမည်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၁၃၈ * မောင်ခိုင်ခန့်

“ဒီကနေ့ မမပြောမယ့်ဝတ္ထုက စာအုပ်ထဲက မဟုတ်ဘူး၊
မမကြားဖူးတဲ့ ရှေးက ဇာတ်ကြောင်းပေါ့ကွယ်”

ရှေးအခါက သမုဒ္ဒရာကမ်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ
ရှိသတဲ့၊ ရွာနာမည် ကျော်ဟိုးရွာတဲ့။

အဲဒီကျော်ဟိုးရွာမှာ ပင်လယ်ဆင်းပြီး ငါးဖမ်းတဲ့ ရေအလုပ်
သမားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က အောင်ထူးတဲ့ကွယ်...
အောင်ထူးဟာ ပင်လယ်ဆင်းပြီး ငါးဖမ်းရင်း ပင်လယ်ထဲမှာ
မုန်တိုင်းနှင့်မိပြီး လွင့်ပါသွားတာ ရက်ပေါင်း(၂၀)လောက် ဆင်းရဲ
ဒုက္ခကြုံရ ရွာသတဲ့။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုတာလို
သေကံမရောက်သေးတော့ မသေရွာဘူး။ သို့သော်လည်းပင်လယ်ပြင်
မှာ တံငါလှေငယ်တစ်စင်းနှင့် လွင့်မျောနေရာက ပင်လယ်ကမ်းခြေ
တစ်ခုကို ရောက်သွားသတဲ့။ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ရောက်တော့
ငါဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ရေနစ်လို့တော့ မသေနိုင်ဘူး။ ကမ်းပေါ်ကို
တက်ပြီး စုံစမ်းဦးမှလို့ ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ လှေငယ်ကို
ချရစ်ထားခဲ့ပြီး ကမ်းပေါ်ကို တက်သွားသတဲ့။

ပင်လယ်ကမ်းခြေကလည်း လူသွားလမ်း လုံးဝမရှိတဲ့ တောကြီး
တဲ့ကွယ်။ အောင်ထူးဟာ တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ပင်လယ်
ကမ်းခြေအတိုင်း တစ်မိုင်လောက် သွားမိတော့ မိန်းမငါးယောက်
ရေအိုးတွေရွက်ပြီး ရေခပ်ဆင်းလာတာကို မြင်သတဲ့။ လူကို

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၁၉၉

မြင်တော့ ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အကျိုးအကြောင်းမေးဖို့ ရေခပ်လာကြတဲ့ မိန်းမများဆီကို ခပ်သွက်သွက် သွားသတဲ့။

မိန်းမများနှင့် နီးလာတော့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

မိန်းမငါးယောက်အနက် အလယ်ကမိန်းမဟာ သူ့မိန်းမ မခင်မြ ဖြစ်နေသတဲ့။

“ဘယ့်နှယ့် ဟိုမိန်းမဟာ ခင်မြထင်တယ်။ ခင်မြ... ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့်၊ သွားမေးဦးမှပါလေ” လို့ ခပ်သွက်သွက် သွားပြီး...

“ဟေ့...ဟေ့...ခင်မြ...ခင်မြ”

“မင်းဟာ ခင်မြ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” လို့ မေးသတဲ့။ ဒီအခါ ခင်မြက သူ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး...

“ဘယ်က ခင်မြ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တော်က ဘယ်ကတုံး။ အို... အခုမှ ကြည့်မိတယ်။ ငါ့အစ်ကို ကိုအောင်ထူးပါလား၊ ဟေ့ ကြည်အေးတို့ သန်းတင်တို့ရေ ဟောဒါ ကျုပ်ရဲ့ အစ်ကို ကိုအောင်ထူး ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကလေးမုန်တိုင်းမိလာတယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုက ပင်လယ်ထဲ အလုပ်လုပ်တော့ အဲဒီလေးနှင့်လွင့်ပါသွားတာ။ သေပြီလို့ မှတ်နေတာ ဟော-ကံကောင်းတော့ အစ်ကိုကို အသက်နှင့် တွေ့ရတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၀၀ * မောင်ခိုင်ခန့်

အောင်ထူးဟာ သူ့မိန်းမ ခင်မြကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

ခင်မြဟာ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဒီရောက်လာတာလဲ၊ ငါ့ကို သေပြီထင်ပြီး လင်ငယ်နောက်များ လိုက်လာသလား။ ငါ့ကို ဘာလို့ မျက်စိမှိတ်ပြတာလဲ။

ငါဟာ သူ့ရဲ့လင်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် အစ်ကိုလို့ ပြောရတာလဲ၊ အောင်ထူးဟာ ခင်မြကို ကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးတွေးတယ်။ တွေးပြီး အဖြေမှန်ကို သိပ်ပြီးသိချင်နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် ခင်မြရဲ့ အဖော်တွေ ပင်လယ်ကမ်းတစ်လျှောက် ရေအိုးကိုယ်စီနှင့် ပျော်မြူးနေကြတဲ့အချိန်မှာ ခင်မြအနားကပ်ပြီး အကြောင်းအကျိုးကို မေးသတဲ့...ဒီတစ်ခါ...ခင်မြက...

ကိုအောင်ထူး ဘာမျှ မကြောက်နှင့်နော်၊ ကျွန်မမှန်ရာကို ပြောမယ်၊ အခု ကျွန်မဟာ ဟိုဘဝက ကိုအောင်ထူးရဲ့မယား ခင်မြ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုအောင်ထူး ပင်လယ်ထဲ လေလွင့်ပါနေတုန်း အိမ်မှာ နေရစ်တဲ့ ကျွန်မမှာလည်း ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရတယ်။ ကွယ်လွန်ပြီးတော့ ဒီမှာလာဖြစ်တယ်လေလို့ ပြောသတဲ့။

ကိုအောင်ထူးက နင့်စကားဟုတ်များမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါ့ကို လိမ် ပြောတာလားဆိုတော့ မလိမ်ပါဘူးကိုအောင်ထူးရယ်...ကျွန်မ လိမ်မပြောဝံ့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့က လူသားတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဝေမာနိကပြိတ္တာမတွေပေါ့။ တော့ကို ကျွန်မရွာရောက်အောင် ပို့ပေး

ကြည်လှမောင်စာပေ

ရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၀၁

မယ်။ ကျွန်မနေတဲ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်...အိမ်ကိုရောက်ရင် ကျွန်မကို မယားလို့တော့ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မရဲ့မောင်ကြီးလို့ ပြောပါနော်...လို့ ပြောသတဲ့။

ကိုအောင်ထူးက ငါ့မယားဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် မောင်ကြီးလို့ ပြောရမှာလဲမေးတော့ ခင်မြက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အခုဘဝမှာ ကျွန်မလင်ရနေပြီ၊ အခု ကျွန်မရဲ့လင်က တော်ဟာ နောင်ဘဝက ကျွန်မရဲ့လင်ဆိုရင် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်ကြီးလို့ ပြောပါနော်။ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုကောင်မတွေ ပြန်လာကြပြီ၊ လာ သွားကြစို့လို့ ခေါ်ပြီး ရေအိုးတွင် ရေထည့်ပြီး သူတို့ရွာကို ခေါ်သွားသတဲ့။

သူတို့ရွာကလေးဟာ လူတွေနေတဲ့ရွာလိုပဲ မောင်းထောင်းသူက မောင်းထောင်းလို့ ရက်ကန်းရက်သူက ရက်ကန်းရက်နေကြတယ်။ လမ်းဘေးမှာ မီးဖိုတွေနဲ့ မီးဖိုနားမှာ ခွေးတွေက အိပ်လို့။ လူနေတဲ့ရွာနှင့် ဘယ်လိုမျှ ထူးခြားမှုမရှိလို့ ခင်မြသေပြီး ဒီမှာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်များဟုတ်ပါလေစလို့ သံသယစိတ်ဖြစ်ပွားပြီး လာခဲ့သတဲ့။

မကြာခင် အိမ်တစ်အိမ်ကို ရောက်တယ်။ အိမ်က ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်းနှင့် သက်ကယ်မိုးထားသတဲ့။ အိမ်ပေါ်တက်ခါနီးတော့ မခင်မြက ကိုကျော်မဲ ကိုကျော်မဲလို့ လှမ်းခေါ်တော့ အိမ်တွင်းက ဘာဖြစ်လာ တာလဲဟလို့ ပြန်မေးသတဲ့။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၀၂ * မောင်ခိုင်ခန့်

ဟောဒီမှာ ကျွန်မရဲ့မောင်ကြီး ပါလာတယ်။ ပင်လယ်ထဲ
လေလွင့်ပါသွားတာ မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ မနက်ဖြန်မှ
သူ့ ရွာ ပြန်ပို့ရမှာပဲ။ အခုတော့ ဒီမှာပဲ ခဏတည်းဖို့ ခေါ်လာတယ်လို့
ပြန်ပြောတော့ အေးအေး...ခေါ်ခွဲ ခေါ်ခွဲလို့ ပြောသတဲ့။ ကိုအောင်ထူး
ဟာ မခင်မြ နောက်က လိုက်သွားရင်း ကိုကျော်မဲဆိုသူကို ကြည့်လိုက်
တယ်။ ကျော်မဲဆိုတဲ့အတိုင်း အသားကလည်း မဲလိုက်တာတဲ့။ သူ့
မျက်စိကလည်း စွေနေသေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မခင်မြရဲ့ အလိုအတိုင်း
သူ့ကို တစ်နေရာမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားသတဲ့။

အချိန်ကလည်း နေဝင်ခါနီးနေပြီ။ လူကလည်း
အတော်မောနေ ပြီ။

ဒါကြောင့် ထားတဲ့နေရာမှာ ခဏရယ်လို့ အမောဖြေ လျောင်း
စက်ရာက အိပ်ပျော်သွားသတဲ့ကွယ်။

သန်းခေါင်ကျော်လောက်ရောက်တော့ ဆူညံဆူညံ အသံကြား
လို့ အိပ်ရာကလန့်နိုးလာတယ်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဟာ
ချုံတစ်ချုံအတွင်း ရောက်နေတာတွေ့ရတဲ့အတွက် ထိတ်လန့်ပြီး
အိပ်ရာက ထကြည့်လိုက်တယ်။

ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ တောချုံတွေ ပြည့်နေသတဲ့။ အဲဒီ
တောချုံတွေရဲ့ ဟိုဘက်က ရိုက်သံနှက်သံတွေနှင့် ကယ်ကြပါဦး
ကယ်ကြပါဦးလို့ဆိုတဲ့ တောင်းပန်သံတွေ၊ ကြောက်ပါပြီ နောက်

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၀၃

မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ တောင်းပန်သံတွေ...ဟီး...ဟီး...ဆိုတဲ့ ငိုယို သံတွေ ကြားနေရတယ်။

ဒီအသံ ဘာသံတွေလဲ၊ ဘာလို့ ရိုက်နှက်ငိုယိုနေကြတာလဲ၊ ဒီနေရာဟာ ဘာလဲ ငါတိတ်တိတ်ချောင်းကြည့်ဦးမယ်လို့ ချုံကြားထဲ တိုးသွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လူဂင်တို မဲကျုတ်ကျုတ်တွေက ဆူးပါတဲ့ ကြိမ်တုတ်ကြီးတွေ ကိုင်ပြီး မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေကို ကြိုးနဲ့တုတ်ပြီး တအားရိုက်နှက်နေတာကို မြင်ရသတဲ့။

နံနက်လင်းအရုဏ်ကလည်း လာနေပြီ၊ ရိုက်တဲ့အကောင်တွေ က တအားရိုက်၊ အရိုက်ခံရသူတွေ၊ တအား အော်ဟစ်ငိုယိုနေကြတာ တွေကို မြင်တော့ မောင်အောင်ထူးဟာ အားကြီးကြောက်သွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ထွက်လို့လည်း မပြေးဝံ့ဘူး။ ဒါ ကြောင့် မြေကြီးပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြု ကာ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ၊ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါလို့ ပါးစပ်က ဆိုလိုက်မိသတဲ့။

သူ့စကားလည်း ဆုံးရော၊ အဲဒီ ရှုမကောင်းမြင်မကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေဟာလည်း အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြသတဲ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ အရှေ့အရပ်က နေမင်းလည်း ထွက်စပြုလာလို့ အရပ်မျက် နှာအားလုံးလည်း လင်းနေပြီလေ။

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၀၄ * မောင်ခိုင်ခန့်

မောင်အောင်ထူးက ငါကြုံတွေ့တာတွေဟာ အဟုတ်များလား။ ငါ့စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာလား။ ခင်မြသေတယ်ဆိုတာကော အဟုတ်များလား။ ငါ့အရပ်ကို ငါဘယ်လိုသွားရပါလို့။ ထိုထိုဤဤ တွေးတောရင်း အဲဒီအရပ်က ထွက်လာခဲ့တာ မကြာမီ လူတွေနေတဲ့ ကျေးရွာများကို တွေ့သတဲ့။

ကျေးရွာများကို မေးမြန်းပြီး ပြန်လာရာ ၂-ရက်လွန်မှ သူ့ရဲ့နေရပ် ကျော်ဟိုးရွာကို ပြန်ရောက်သတဲ့။

ကျော်ဟိုးရွာပြန်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမခင်မြ ကွယ်လွန်တာ ရက်ပေါင်း(၂၀)လောက်တောင် ရှိနေပြီဆိုပဲကွယ်။

မောင်အောင်ထူးဟာ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ထိတ်လန့်ပြီး ရဟန်းဝတ်ခဲ့တာ ဦးပဏ္ဍိတဆိုတဲ့ ဘွဲ့နှင့်ပင် သင်္ကန်းနဲ့ အရိုးထုတ်သွား ရှာသတဲ့။

(ထီးချိုင့်-နတ်စိုးပေးပို့ချီးမြှင့်သည့် ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။)

ကြည်လှမောင်စာပေ

ငရဲပြည်ရောက် သေရွာပြန်များ * ၂၀၅

ရည်ညွှန်းချက်

- ၁။ ဗုဒ္ဓဘာသာကောင်းတစ်ယောက် ကျမ်းစာအုပ်၊ သာသနာတော်ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးဦးစီးဌာန၏ (၁၉၉၂)။
- ၂။ ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (ပထမတွဲ) သာသနာရေးဦးစီးဌာန(၁၉၉၃)။
- ၃။ မဟာသံဝေဂဝတ္ထုဒီပနီကျမ်း။
- ၄။ ပခုက္ကူ အရှင်ကေလာသ၏ ယမမင်းထံ အစစ်ခံသံပေါက် အဖွင့်ကျမ်း (ဒုတိယအကြိမ်) (၁၉၉၂)။
- ၅။ ဓမ္မဗျူဟာစာစောင် အတွဲ(၃၂)၊ အမှတ်(၁၁)၊ ၁၉၉၃ (ဧပြီလ)။
- ၆။ ဓမ္မဗျူဟာစာစောင် အတွဲ(၃၂)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁၉၉၃ (ဩဂုတ်လ)။
- ၇။ မြတ်ပန်းဝေဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၄)၊ အမှတ်(၆)၊ ၁၉၉၄ (ဇူလိုင်လ)။
- ၈။ မြတ်ပန်းဝေဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၄)၊ အမှတ်(၉)၊ ၁၉၉၄ (ဇူလိုင်လ)။
- ၉။ မြတ်ပန်းဝေ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၅)၊ အမှတ်(၁)။ ၁၉၉၄ (နိုဝင်ဘာလ)။
- ၁၀။ မြတ်ပန်းဝေ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၅)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁၉၉၅ (ဇန်နဝါရီလ)

ကြည်လှမောင်စာပေ

၂၀၆ * မောင်ခိုင်ခန့်

- ၁၁။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြားသိခဲ့ရသည့် အကြောင်းအချက်များ။
- ၁၂။ ကိုယ်တွေ့ကြုံသူများ၏ ပြောပြချက်။
- ၁၃။ အမည်မဖော်လိုသည့် ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင်တစ်ဦး၏ ပြောပြချက်။

ကြည်လှမောင်စာပေ

ယောင်ဆိုင် ရေပြည်ရောက်သေ့ရွာပြန်မှား

